

Bỉ Ngạn Yên Hoa

Contents

Bỉ Ngạn Yên Hoa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	23
11. Chương 11	27
12. Chương 12	28
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	43
20. Chương 20	44
21. Chương 21	45
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	51
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73
34. Chương 34	75
35. Chương 35	77
36. Chương 36	79
37. Chương 37	82
38. Chương 38	85
39. Chương 39	87
40. Chương 40	90
41. Chương 41	91

42. Chương 42	93
43. Chương 43	95
44. Chương 44	98
45. Chương 45	100
46. Chương 46	103
47. Chương 47	105
48. Chương 48	107
49. Chương 49	109
50. Chương 50	111
51. Chương 51	114
52. Chương 52: Phiên Ngoại	115

Bỉ Ngạn Yên Hoa

Giới thiệu

Editor: SagunThể loại: hiện đại đô thị, dương quang thiếu niên niên hạ công X an tĩnh thụ, từ ngôi thứ nhất đổi sang n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-yen-hoa>

1. Chương 1

Hạn sử dụng của tình nhân là bao lâu?

Mười năm? Chín năm? Hay là tám năm?

Ngay cả những nữ nhân kiêu mị thướt tha đều không thể thoát khỏi số phận bị bội tình bạc nghĩa, huống chi tôi lại là nam nhân.

Bây giờ tôi đã hai mươi sáu. Có lẽ cái tuổi hai mươi sáu này đối với đa số nam nhân mà nói, chính là lúc phong sinh thủy khởi bận rộn chăm lo cho sự nghiệp của mình, thế nhưng đối với một người bị tình nhân bao dưỡng mà nói, đã sớm già rồi.

Tôi đã không còn trẻ, cũng không còn lại bao nhiêu thời gian thanh xuân để hoang phí nữa. Tôi biết bản thân mình không thể cùng người đàn ông này cả ngày hoang dâm vô độ như vậy, bằng không đến cuối cùng người bị sụp đổ sẽ chỉ là chính mình. Thế nhưng tôi lại không thể chủ động rời đi, cuối cùng, tôi chỉ có thể ngày qua ngày sắm vai một tình nhân trung thành, mặc cho hắn gọi liền tới đuổi liền đi, dư thừa dư cầu (*bất cứ điều gì, tất cả mọi thứ*), một lòng phục vụ hắn.

Nếu như đây là một canh bạc, thì tôi đã thực sự thua đến không còn một chút tôn nghiêm.

Tôi yêu người đàn ông đang bao dưỡng mình, An Thế Duy. Nhưng hắn, chỉ là mê luyện thân thể tôi mà thôi. Ở cùng nhau suốt tám năm, cho dù có sở hữu thân thể mê hoặc lòng người đi chăng nữa, sớm muộn gì cũng có ngày những thứ đó cũng sẽ tan biến đi, cho nên năm tháng trôi qua, tuổi tác càng lớn dần, tôi

càng có cảm giác sợ hãi bất an. Tôi lo lắng một ngày nào đó hắn sẽ đột nhiên không quan tâm tôi nữa. Tuy rằng tôi hiểu rất rõ, nếu bị vứt bỏ, tôi sẽ không có cách nào chạy trốn, cũng không thể đảo ngược lại kết cục sau cùng. Tôi chỉ là hy vọng ngày đó, có thể tối chậm một chút, chậm một chút.

Tôi nghĩ mình thật sự đã hết thuốc chữa rồi.

An Thế Duy, ba chữ kia đã trở thành một mũi dao nhọn chần ngang trong lòng. Sau khi bị mũi nhọn đó khoét sâu đến không còn gì rồi bị vứt đi như một đôi giày cũ, tôi lại cố gắng bám víu vào sự đau đớn từ trong sâu thẳm dưới đáy lòng, cô độc sống quãng đời còn lại.

Ai bảo tôi đã yêu một người đã có gia đình, đúng là đáng đời mà.

Tôi tuyệt vọng bị thương nhìn người đàn ông đang siết chặt eo mình ở trước mặt, từng lần từng lần một đều đâm mạnh vào chỗ sâu nhất trong thân thể tôi. Hắn ở trên người tôi trước sau luật động, chất vải cao cấp từ bộ quần áo sang trọng ma sát trên làn da trần trụi khiến tôi có chút đau đớn. Mỗi lần làm tình hắn đều chỉ lộ ra nơi hạ thân, nhưng lại đem tôi từ đầu đến chân cởi sạch. Tôi cảm thấy thẹn vô cùng, thân thể co rúm lại, bàn tay bám vào bờ vai to lớn rắn chắc của hắn, nhưng lại bị lớp vải vóc ngăn cách, tôi không thể cảm giác được một chút hơi ấm hay nhiệt tình nào từ hắn.

Nhưng mà, tôi đã thành thói quen. Quen để mặc hắn bài bố, quen để mặc hắn đùa bỡn. Bởi vì đây chính là công dụng duy nhất của tôi. Tôi ngoan ngoãn vùi người sâu vào trong chiếc sô pha bằng da, rất phối hợp mở hai chân gác lên hai bên tay vịn, mở rộng hạ thể, thuận tiện cho hắn tùy ý đút vào. Thế nhưng phần thân cương cứng ở bên dưới lại bị hắn nắm trong tay, thông đạo bị hắn mạnh mẽ lấp kín, khoái cảm dâng lên như nước lũ nhưng lại không thể phóng thích, toàn thân nóng như lửa đốt thống khổ khôn cùng, sự dằn vặt từ nửa thân dưới cứ liên tục bùng phát kích thích đại não. Tôi kịch liệt co giật thân thể, hai tay níu chặt lấy sô pha, ngón tay cơ hồ muốn gãy vụn. An Thế Duy dùng răng ngậm đầu nhũ đã thẳng đứng sung huyết của tôi, khe khẽ dùng lực, nhất thời, tôi không thể nhìn được nữa nâng thất lưng lên, ngẩng cổ khàn giọng kêu khóc.

“Thế Duy... Thế Duy... đừng... dằn vặt em nữa... xin anh... hãy cho em bắn...”

Dục vọng bị kiềm chế kích thích tuyến lệ của tôi. An Thế Duy ôm tôi, vừa hôn lên những giọt nước mắt trên mặt tôi, vừa ôn nhu dỗ dành: “Tiểu Phi... ngoan... sẽ nhanh thôi...”

Thế là, tôi chỉ có thể thở dốc, nhắm mắt lại, cực lực nhẫn nại.

Mặc dù sự hành hạ thống khổ như thế này đã chạm đến giới hạn mà tôi có thể chịu đựng được, nhưng tôi vẫn luôn cố gắng hết sức để thỏa mãn hắn. Bởi vì đối với hắn, cơ thể của tôi chính là thứ duy nhất có giá trị. Nếu như cả công dụng duy nhất cũng bị mất đi, e rằng tôi sẽ sớm bị hắn vứt bỏ.

Lúc An Thế Duy lần thứ ba đạt đến cao trào thỏa mãn, mặc sức bắn ra trong thân thể tôi, hắn mới buông lỏng bàn tay đang nắm chặt hạ thân của tôi ra, mà tôi đã không còn khí lực kêu lên nữa, chỉ cứng nhắc bắn ra một dòng dịch thể, thân thể hoàn toàn vô lực.

Cảm giác ấm nóng lúc hần bắn trong thân thể vẫn chưa tan đi, tứ chi đau nhức không còn chút sức lực buông thõng trên sô pha, tôi kịch liệt thở dốc, mồ hôi hòa cùng những giọt nước mắt chưa khô lăn dài trên khuôn mặt.

Mỗi lần làm tình xong, tôi đều cảm giác thân thể giống như vừa bị lửa nung qua. Trái tim mãnh liệt đập loạn, nhưng lại không có bất kỳ niềm vui sướng nên có nào.

An Thế Duy nằm sấp ở trên người tôi nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó liền rút phân thân ra.

“Tiểu Phi, thoải mái không? ” ánh mắt của hần ôn nhu nhìn tôi.

Kiểu làm tình mà chỉ có hần liên tục đòi hỏi để thỏa mãn dục vọng thì sao có thể thoải mái được. Thế nhưng tôi vẫn cố sức nở nụ cười yếu ớt, dịu ngoan gật đầu, nói: “Ừm, thoải mái.”

Kỳ thực, chỉ cần có thể khiến hần cảm giác thoải mái, tôi đã thỏa mãn rồi. Đến mức, bản thân mình có trở thành thế nào cũng không sao.

An Thế Duy vươn bàn tay to lớn cười cười xoa đầu tôi, nhìn xuống nơi hạ thân nhóp nhúa kia, hỏi: “Còn sức đi tắm không? Chiều nay tôi phải tới tòa án, có chút gấp.”

Trong lòng đột nhiên cảm thấy ngượng lạnh. Tôi ngay cả khí lực để đứng lên cũng không có, cho dù hần không thể giúp tôi tắm, chỉ cần hần có thể ôm tôi vào phòng tắm thôi, tôi cũng đã rất vui vẻ mà. Nhưng mà, đến cuối cùng tôi cũng không nói ra suy nghĩ trong lòng, chỉ là mỉm cười đầy quan tâm, nói: “An đại luật sư, anh mau đi đi. Không cần lo cho em, em có thể tự mình giải quyết mà.”

An Thế Duy nở nụ cười, cúi người, thâm tình hôn lên trán tôi.

“Mạc Phi, tôi yêu em.”

Được rồi. Chỉ cần có những lời này, có ra sao cũng được.

Mặc dù độ tin cậy của những lời này có vượt qua 50% hay không vẫn còn là một nghi vấn.

Tôi nở nụ cười hạnh phúc giả tạo, nhìn An Thế Duy đi vào phòng tắm, vài phút sau hần một thân y phục chỉnh tề sạch sẽ đi ra, buộc lại cà- vạt, mặc lên chiếc áo vest phẳng phiu, khuôn mặt anh tuấn thâm thúy, dương quang toả sáng. Hần cẩn thận tỉ mỉ chải chuốt mái tóc mình, sau đó mới quay đầu lại nhìn tôi vẫn đang vùi người trên sô pha, thân thể trần trụi nhóp nhúa không thể nhúc nhích nổi, nói: “Em tự chăm sóc bản thân mình, hai ngày nữa tôi sẽ tới thăm em.”

Tôi nhìn hần nở một nụ cười, ý bảo hần an tâm.

An Thế Duy nhìn tôi, trong phút chốc chợt sững lại, khẽ thở ra một tiếng.

“Mạc Phi, em thật xinh đẹp.”

Tôi không khỏi cười khỏ, bộ dạng của mình lúc này không soi gương cũng biết là thảm hại đến mức nào. Thế nhưng, có thể nghe thấy lời khen của người mình yêu, tôi vẫn cảm thấy hết sức sung sướng. May là, hần không có ghét bỏ tôi. May là, cái thân thể đã sớm hao mòn này của tôi trong mắt hần vẫn được khen là xinh đẹp.

Tôi đã thỏa mãn rồi.

2. Chương 2

An Thế Duy trước khi đi còn đặt ở trên bàn một chiếc thẻ tín dụng vàng sáu số. Đó là tiền sinh hoạt phí tháng sau của tôi. Về phương diện kinh tế hần đối với tôi rất phóng khoáng, lúc nào cũng muốn lo cho tôi những thứ tốt nhất. Hần thậm chí còn yêu cầu mỗi một bộ quần áo hay nội y tôi mặc đều phải là hàng cao cấp trong các cửa hiệu danh tiếng, hần không cho phép tôi ăn mặc một cách tùy tiện. Thế nhưng phần lớn thời gian, tôi chỉ thấy hần sai người mang tới tận nhà rất nhiều quần áo và đồ dùng hàng hiệu. Tôi bình thường ru rú trong nhà, cũng hầu như không có bạn bè, cần bản không cần quá nhiều quần áo như vậy. Hơn nữa với tính cách của tôi, cũng không thích phô trương hay khoe khoang gì cả.

Nhưng mà những bộ quần áo này, mỗi một bộ đều là do An Thế Duy đích thân chọn cho tôi, tôi luôn thập phần cảm kích. Những lúc cùng hần ra ngoài, hần sẽ ra lệnh cho tôi mặc bộ đồ mà hần đã chọn sẵn, tiếp đó thay tôi lựa chọn phụ kiện phối hợp, giống như đang trang trí cho một thứ đồ triển lãm, sau đó mới mang tôi đi ra ngoài. Hần thích nhìn thấy người qua đường phải ngẩng ra nhìn chúng tôi, những lúc đó, hần sẽ cảm thấy rất tự hào rất kiêu hãnh.

Bởi vì, tôi là vật sở hữu của hần.

Mặc dù tôi biết hần chỉ là đem tôi ra để khoe khoang, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Bởi vì trong suốt năm năm, số lần An Thế Duy mang tôi ra ngoài chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tôi là tình nhân bị hần nuôi ở khuê phòng không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Thân phận bất đồng, đẳng cấp bất đồng, tôi biết tôi bất kể thế nào cũng không thể xứng với hần.

An Thế Duy, chính là “hình mẫu lý tưởng” đối với tất cả đàn ông. Gia thế hiển hách, tài lực hùng hậu, có một người vợ ôn nhu hiền thực mỹ lệ trang nhã, cuộc sống gia đình hạnh phúc mỹ mãn, mà bản thân hần, tuổi trẻ tài cao, anh tuấn tiêu sái, hơn ba mươi tuổi đã có công ty luật sư cho riêng mình, thanh danh lan xa, tỏa sáng như mặt trời ban trưa. Những lời ca tụng hoa mỹ có thể nghĩ đến, đều có thể dành cho hần.

Tôi nghĩ, có lẽ tôi là vết nhơ duy nhất trong cuộc đời hần.

Nếu như không có tôi, có thể hẳn đã đạt đến hai chữ “Hoàn mỹ”.

Cứ miên man suy nghĩ như vậy, tâm trạng vốn đã nặng nề lại càng chùng xuống.

Tôi cứ vùi người vào sofa, rất lâu sau vẫn không có cách nào nhúc nhích, chỉ khẽ dịch người thôi cũng khiến đau đớn nơi hạ thân kéo tới. Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể để mặc cho thân thể trần trụi nhóp nhép nằm đó gần một tiếng, cũng may khí trời chưa chuyển lạnh, nếu không chắc chắn tôi đã cảm mạo rồi.

Buổi trưa, tôi thật vất vả đứng lên, nhẩn nhẩn đau đớn, động tác chậm chạp bám vào bàn ghế và tường, từng bước một đi vào phòng tắm. Hơi nước nóng liền bốc lên, tôi khó khăn tắm rửa thân thể cả bên trong lẫn bên ngoài. Đang lúc cầm khăn tắm lau khô thân thể liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Thế là, tôi khẩn trương choàng áo tắm đi ra mở cửa, nhưng lại không để ý dưới chân trơn trượt, oạch một tiếng, cả thân thể té nhào xuống sàn nhà cẩm thạch, nhất thời, mắt cá chân nhói lên đau đớn.

Tiếng chuông cửa liên tục vang lên. Tôi cắn răng bò dậy, lão đảo đi ra mở cửa.

Trước cửa nhà là một người đàn ông mặc đồng phục màu đỏ, một tay bê mấy chiếc hộp, một tay cầm hóa đơn, nhìn tôi chậm rãi nói: “Tiên sinh, đây là hàng ngài đã đặt, tổng cộng là một trăm ba mươi bảy đồng, mời ngài ký nhận, cảm ơn.”

Lời nói rất chuyên nghiệp, nụ cười cũng rất chuyên nghiệp.

Tôi nhìn Pizza trong tay người đó, lắc đầu, nói: “Xin lỗi, anh nhầm rồi, tôi không có đặt hàng.”

Người đàn ông liền lộ vẻ nghi hoặc.

“Không nhầm đâu, phòng của ngài là số 2901 phải không? Đây là cơm trưa mà một giờ trước ngài đã đặt mà.”

Tôi muốn cười phá lên, một giờ trước tôi còn đang bận làm tình, làm gì có thời gian đi đặt hàng. Thế nhưng vị nhân viên chuyên nghiệp này cứ một mực khẳng định là tôi đã gọi điện đặt Pizza, tôi thực sự cũng chẳng còn sức lực nào để tranh cãi với anh ta, cuối cùng tôi quyết định trả tiền để sớm đuổi anh ta đi.

Lúc này, cánh cửa thang máy gần đó mở ra, một thanh niên trẻ tuổi dáng người cao to đi tới, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ kéo xuống rất thấp, quần áo trên người được phối với rất nhiều phụ kiện bằng kim loại, bên vai đeo một chiếc ghi ta, hai tai đeo tai nghe. Cậu ta cúi đầu không nói gì lướt qua chỗ chúng tôi, đi chưa được mấy bước, lại đột nhiên ngừng lại, quay đầu, tháo tai nghe xuống, giống như người mới tỉnh lại từ giấc mộng, nói: “A, đây là Pizza của tôi mà?”

3. Chương 3

Nam nhân ký nhận và trả tiền xong, đưa tay nâng mũ lên, dưới vành mũ lộ ra đôi mày nam tính cùng cặp mắt sáng sủa, khuôn mặt anh tuần tươi cười rạng rỡ.”Xin lỗi, tôi mới chuyển đến đây tối hôm qua, nhớ nhầm biển số nhà, đã làm phiền anh rồi.”

Tuy rằng nghe qua giọng nói có điểm bất lương, nhưng mà ngôn từ của cậu ta vô cùng thành khẩn, nói năng rất lễ độ, cũng không phải là người khiến người khác cảm thấy chán ghét.

Tôi thoáng mỉm cười, nói: “Không sao. ” sau đó vịn vào tường lui ra sau hai bước chuẩn bị đóng cửa.

Nam nhân nhìn chân của tôi, nói: “Có cần tôi giúp anh không?”

“Không cần, cảm ơn.”

“Nhưng chân của anh sưng nặng lắm, bước đi như vậy sẽ rất đau?”

Dứt lời, cậu ta tùy tiện đặt hộp Pizza xuống một chỗ kê nào đó, sau đó vươn tay đỡ tôi. Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng tôi cũng không đành lòng từ chối hảo ý của cậu ta, chỉ có thể nói một tiếng cảm ơn, sau đó để cậu ta đỡ vai tôi từng bước một đi vào phòng.

Mặc dù cậu ta chỉ là thanh niên mới lớn, nhưng so với người cao 1m78 như tôi còn cao hơn nửa cái đầu. Tôi ngại ngần đem trọng lượng cơ thể hoàn toàn dựa trên người cậu ta, bản thân cố gắng bước đi tập tễnh, chậm rãi bước tới. Đột nhiên, thân thể bất ngờ bị bế bổng lên.

Tôi bị hành động bất ngờ này của cậu ta dọa đến thót lên.

“Này! Cậu ”

“Không sao, anh rất nhẹ. ” cậu ta nhìn tôi tươi cười, lộ ra hàm răng trắng đều thẳng tắp, “Sô pha được không?”

“Được, được rồi. Cảm ơn.”

Cậu ta vững vàng ôm tôi đi vào phòng khách, cẩn thận từng chút một đặt tôi xuống sô pha. Sau đó cậu ta ở trước mặt tôi quỳ một gối xuống sàn nhà, nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân của tôi, đặt ở trên đầu gối của mình, tỉ mỉ quan sát.

“Là trượt chân trong phòng tắm sao? Xem ra bị thương không nhẹ, sưng hết lên rồi, nhưng chắc là không tổn thương đến xương đâu.”

Nói xong lại ngẩng đầu nhìn tôi, từ góc độ của cậu ta, tầm mắt vừa vịn lọt vào vạt áo tắm đang hé mở nơi hạ thân của tôi. Tôi lúng túng chỉnh sửa lại y phục. Thật muốn chết mà, vừa rồi tình thế cấp bách nên bên trong không mặc gì cả.

Nhìn thấy tôi xấu hổ, cậu thanh niên trẻ rất thiện ý cười cười, nói: “Tôi có rượu thuốc, chờ tôi một chút, nhà ở sát bên thôi.”

Nói xong, cậu ta liền đứng dậy hướng cửa đi ra.

“Này, chờ một chút!”

Cậu ta dừng chân trước cửa, quay đầu lại, thẳng thắn cười.

“Đúng rồi, tôi là Thư Lạc. Thư trong thư triển (*khoan khoái, dễ chịu*), Lạc trong lạc diệp (*lá rơi*). Còn anh?”

Tôi sững sốt một chút: “... Mạc Phi.”

“Mạc Phi chính là Mạc Phi kia sao?”

“Hả.”

Cậu ta khoé mắt cong lên, cười tít mắt nhìn tôi: “Tiểu Phi, ngoan, không nên lộn xộn, chờ tôi quay lại nhé.”

Trong lúc bất chợt tôi có cảm giác giống như bị sét đánh. Tiểu quỷ này, đang nói chuyện với ai vậy?

Chỉ chốc lát sau, Thư Lạc cầm một bình rượu thuốc nhỏ quay trở lại. Cậu ta đặt chiếc đàn ghi ta ở phía sau xuống, mũ lưỡi trai cũng bỏ ra, để lộ mái tóc ngắn nhuộm màu đen, những sợi tóc đan xen rối loạn, vài sợi tóc lộn xộn phủ xuống trước mắt. Còn đôi mắt của cậu ta, nhờ màu tóc hỗ trợ càng thêm đen láy sáng sủa, chiếc mũi thẳng tắp, đôi môi đầy đặn cùng chiếc cằm nhọn, làn da màu lúa mì khỏe mạnh, thân hình cậu ta thoát nhìn trông giống như một tiền vệ, hơn nữa khuôn mặt lại anh tuấn khôi ngô, có lẽ là mẫu người luôn được các cô gái chào đón.

Thư Lạc cầm hộp Pizza trong tay, hướng tôi nói: “Đã ăn trưa chưa? Nếu không ngại thì cùng nhau ăn đi.”

Tôi nhìn cậu ta mà không thể nhin cười. Tiểu quỷ này, thật biết cách để lấy lòng người khác. Bị An Thế Duy giày vò đến sức cùng lực kiệt hết một buổi sáng, tôi vẫn chưa ăn gì cả, bây giờ đói bụng đến mức bụng có chút đau.

Thư Lạc đi tới, để hộp Pizza xuống, quỳ một chân trên mặt đất, rất tự nhiên nắm mắt cá chân của tôi lên, tỉ mỉ bôi từng chút rượu thuốc lên vết thương đã sưng đỏ, sau đó mới nhìn tôi, ngữ khí rất ôn nhu nói: “Chai rượu thuốc này rất công hiệu, tôi đã dùng qua rồi, nhưng lúc đầu sẽ có chút đau nhức, chịu đựng một chút sẽ hết, tôi sẽ cố gắng làm thật nhẹ nhàng, ngoan, chút nữa sẽ thưởng Pizza cho.”

Giọng điệu của cậu ta giống hệt như mấy đứa nhóc học đòi làm người lớn. Tôi có chút mất tự nhiên giật giật khóe miệng.

Thư Lạc nở nụ cười lớn khích lệ tôi, sau đó mới cúi đầu xoa nắn mắt cá chân đã được bôi qua rượu thuốc. Quả nhiên đúng như lời cậu ta nói, vừa mới bắt đầu ấn xuống vài cái tôi đã đau đến hít khí lạnh. Nhưng mà, động tác của cậu ta thực sự rất ôn nhu, lòng bàn tay cũng rất ấm áp, sau khi trải qua từng trận đau nhức, rượu thuốc đã nhanh chóng có tác dụng, cảm giác ấm nóng từ từ lan tỏa, lấn áp đi sự đau nhức của vết thương.

Một lát sau, Thư Lạc ngẩng đầu nhìn tôi. “Cảm giác thế nào? Còn đau không?”

Tôi mỉm cười lắc đầu. “Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn.”

Thư Lạc bật cười một tiếng. “Đừng khách khí như vậy, từ đầu tới giờ anh nói cảm ơn bao nhiêu lần rồi. Ngoan, ngồi yên đó đừng cử động, tôi đi rửa tay.”

Khóe miệng của tôi không khỏi co giật một cái. Tiểu quỷ này!

4. Chương 4

Sau khi Thư Lạc rửa tay sạch sẽ xong, hai người cùng nhau ăn trưa. Cậu ta chỉ bắt tôi ngồi đó, không cho tôi động tay vào, sau đó cẩn thận cắt bánh Pizza ra, đặt ở trên bàn, đưa tới trước mặt tôi.

“Pizza hải sản của cửa hàng này rất ngon, nào, ăn thử đi.”

Tôi nhận miếng bánh trong tay Thư Lạc, nhìn nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của cậu ta, tâm tình vốn u ám cũng nhờ đó mà thoải mái hơn. Đứa trẻ này, chắc là luôn khiến cho người khác yêu thích.

Sau đó, Thư Lạc đẩy một ly coca lớn cùng một cánh gà to tới gần tay tôi. “Nhìn anh gầy quá, cần phải ăn nhiều một chút mới được.”

Tôi bỗng nhiên cảm thấy nghẹn lại. Không biết tại sao, trọng lượng cơ thể liên tục sụt giảm, cũng hầu như không có hứng thú ăn uống gì, đứng trước gương nhìn chính bản thân cũng cảm thấy mình đã gầy đi rất nhiều, quần áo lúc trước bây giờ mặc vào đều trở nên rộng hơn, quả thực giống như một cái mắc áo. Tôi gầy đi rõ ràng như vậy, nhưng An Thế Duy lại không hề phát hiện ra điều gì, mỗi lần cởi hết quần áo của

tôi liền vội vàng xông tới, trước giờ chưa từng ngắm nhìn tôi một lần.

Cứ suy nghĩ miên man, lồng ngực nhin không được dâng lên một tia cay đắng.

“Sao vậy? Không ngon sao?”

Thư Lạc thoải mái ngồi bắt chéo chân trên sàn nhà ở trước mặt tôi, vừa vụn ăn xong miếng Pizza trong tay, rất nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi cười nhạt lắc đầu.”Không có gì, đồ ăn rất ngon.”

Thư Lạc vui vẻ nở nụ cười, đứng dậy tới gần, đột nhiên đưa tay lên, ngón tay ấm áp xẹt qua khuôn mặt tôi.

“Anh xem anh kia, ăn đến nước tương dính lên mặt luôn.”

“A, thật sao? ” tôi nhanh chóng muốn đi lấy khăn tay, lại bị Thư Lạc giữ vai lại.

“Đừng nhúc nhích, tôi giúp anh.”

Thư Lạc một tay nâng mặt tôi, nghiêng đầu kề sát, đầu lưỡi ướt át dịu dàng liếm nhẹ bên môi tôi. Tôi ngây người trong phút chốc, nói một cách chính xác, tôi bị cậu ta dọa đến bị sốc, nhất thời không phản kháng, đến lúc lấy lại tinh thần, vừa muốn mở miệng nói lại bị miếng Pizza cắn phân nửa trong miệng chặn đến nghẹn họng, liền bị sắc đến liên tục ho khan.

“A, xin lỗi xin lỗi, dọa anh rồi. ” Thư Lạc nhanh chóng cầm ly coca tới, vừa vỗ nhẹ lên lưng tôi, vừa an ủi, “Từ từ, từ từ thôi, nào, uống chút nước đi.”

Tôi liền cầm ly coca trong tay cậu ta uống vài ngụm, cuối cùng mới có thể miễn cưỡng dừng lại cơn ho khan.

Thư Lạc thở phào nhẹ nhõm, cười cười sờ tóc của tôi, nói: “Xin lỗi, tôi không muốn làm anh sợ, chỉ là nhìn anh xinh đẹp khả ái như vậy, liền không nhin được mà muốn hôn phớt anh.”

Nói xong, cậu ta nhìn tôi cười, đôi mắt sâu thẳm rất trong sáng, rất thẳng thắn vô tư.

Tôi quả thực dở khóc dở cười, gạt bàn tay cậu ta đang xoa đầu tôi ra.

“Nè, tiểu quỷ, đừng có mà không biết lớn nhỏ.”

“Tiểu quý?! ” Thư Lạc bất ngờ nhú mày, sắc mặt mang theo sự nghiêm túc, nói, “Gọi là Thư Lạc. Còn nữa, tôi đã trưởng thành, không phải là tiểu quý gì hết.”

Tôi buồn cười nhìn cậu ta một cái, cũng không có ý định cùng cậu ta so đo tính toán, liền không nói gì thêm.

Thư Lạc dùng lòng bàn tay to lớn ầm ập bao bọc lên mu bàn tay của tôi, mỉm cười nhìn tôi, nói: “Tôi năm nay vừa vặn hai mươi, nói cho tôi biết anh bao nhiêu tuổi rồi.”

Tôi khẽ cười, nói: “Tôi đã hai mươi sáu rồi.”

“Hai mươi sáu?! ” Thư Lạc giật mình mở to hai mắt, “Thật không thể nhìn ra, tôi cứ tưởng anh lớn hơn tôi hai ba tuổi thôi chứ. ” sau đó, cậu ta nhìn tôi, lộ ra nụ cười khô ngô anh tuấn, nói, “Nhưng mà, anh xinh đẹp như vậy, cho dù có là ba mươi sáu, bốn mươi sáu, cũng sẽ có rất nhiều người thích.”

Tôi đột nhiên nhin không được bật cười.

“Ba mươi sáu, bốn mươi sáu, không phải đã là lão nam nhân rồi sao, vậy mà cũng có người thích...”

Nói xong, tôi lại nghĩ tới An Thế Duy. Nếu mười năm sau, hai mươi năm sau, vẫn có thể được hấn yêu thích, như vậy thì tốt biết mấy. Không cầu danh phận không cầu địa vị thậm chí không cần tiền tài, chỉ cần với thân phận nhỏ bé hèn mọn vĩnh viễn ở bên cạnh hấn, tôi nghĩ cả đời này này tôi không còn điều gì nuối tiếc nữa.

Tôi đau thương buồn bã cười, cười bản thân mình quá mơ mộng quá ngây thơ. Ánh mắt dần rũ xuống ảm đạm, nỗi bi thương và trào phúng không thể kiềm nén được từ từ hiện ra trên nét mặt.

“Sao vậy? Anh giận tôi sao?”

Tôi sững sốt, phục hồi lại tinh thần, thấy Thư Lạc ở trước mắt vẻ mặt tự trách nhìn tôi.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi không phải cố ý khinh thường anh, là tôi không tốt, tôi xin lỗi, anh đừng để ý nhé, được không?”

Tôi nhìn Thư Lạc sắc mặt lo lắng không yên, ôn nhu cười cười, dùng sức vò cái đầu tóc ngắn màu đen của cậu ta: “Yên tâm, tôi sẽ không tức giận với trẻ con đâu.”

Nghe thấy tôi nói không tức giận, Thư Lạc mới thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng bị tôi nói là trẻ con, cậu ta dường như rất không cam tâm, nét mặt cậu ta nhìn tôi tỏ vẻ không hài lòng, cứ tưởng cậu ta sẽ phản bác lại gì đó, nhưng mà sau đó cũng không nói gì cả. Cuối cùng, cậu ta ngồi trên sàn nhà đối diện tôi, đẩy tới rất nhiều đồ ăn thơm ngon tới trước mắt tôi, sau đó yên lặng nhìn tôi ăn.

“Cậu bình thường luôn gọi đồ ăn bên ngoài sao?”

“Ừ, hầu như là vậy.”

“Không ai nấu cơm cho cậu hả?”

“Không có, tôi sống một mình.”

“Cha mẹ không sống cùng cậu sao?”

Thư Lạc bỗng nhiên lặng yên một chút, thần tình phức tạp cười cười, gật đầu.

Thế là, tôi không hỏi gì thêm. Dù sao cũng là chuyện riêng tư của người khác, không thuận tiện tìm hiểu.

Tôi nhìn Thư Lạc, gương mặt cậu ta đã lộ ra nét quyến rũ nam tính của đàn ông trưởng thành nhưng vẫn còn chút gì đó trẻ con, thoáng suy nghĩ một chút, mỉm cười nói: “Thế này đi, nếu đã là hàng xóm thì chúng ta kết giao bằng hữu, cậu có thể xem tôi như anh trai, sau này nếu cậu muốn ăn món gì có thể nói cho tôi biết, tôi có thể nấu cho cậu. Dù sao bình thường tôi cũng sống một mình, có thêm người cùng ăn cơm sẽ vui hơn.”

Nói xong câu đó, tôi nhìn thấy Thư Lạc rõ ràng sửng sốt một chút, vài giây sau, trên mặt từ từ nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc: “Anh nói thật sao? Thực sự có thể nấu cơm cho tôi ăn?”

Tôi không khỏi bật cười.”Đương nhiên, nấu ăn cũng không phải việc gì khó.”

Thư Lạc ngẩng người nhìn tôi, gương mặt có chút đỏ, cậu ta vô cùng kích động, giống như một chú chó vẫy đuôi mừng rỡ vô cùng hưng phấn mà nhào lên ôm chầm lấy tôi, tính trẻ con nói: “Thật tốt quá! Lần đầu tiên có người chịu nấu cơm cho tôi ăn!”

Tôi có chút kinh ngạc. Lần đầu tiên? Lẽ nào cậu ta chưa từng được người nhà nấu cơm cho ăn sao?

Nghe cậu ta nói như vậy, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác xót xa.

5. Chương 5

Những ngày kế tiếp, tôi dường như cảm thấy mình phải có trách nhiệm với cậu em trai, không biết tại sao, tôi luôn có chút không yên tâm về đứa trẻ có nụ cười tỏa nắng sống ngay sát vách này, thế là mỗi ngày đều vào bếp làm cơm cho cậu ta. Thư Lạc vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển thân thể, cho nên mỗi lần

nấu ăn tôi đều phải cố gắng suy nghĩ xem nên nấu những món nào để có thể cân bằng dinh dưỡng cho cậu ấy. Lúc đầu tôi còn lo lắng đồ ăn mình nấu không hợp khẩu vị cậu ta, nhưng Thư Lạc thật ra lại là người không khó ăn, chỉ cần là tôi làm, cho dù có lỡ tay làm ra mùi vị kỳ quái gì, cậu ta cũng ăn rất ngon lành, có lần tôi không cẩn thận nấu hỏng miếng thịt bò, khiến nó vừa dai vừa cứng, vậy mà cậu ta lại thản nhiên nuốt hết cái thứ cứng ngắc dở tệ đó, miệng còn khen là ngon. Nhìn cậu ta ăn một cách vui vẻ hạnh phúc như vậy, lại khiến cho tôi có chút xấu hổ.

Thực ra sau khi bắt đầu sống cùng An Thế Duy, tôi mới âm thầm tự học cách nấu nướng, làm như vậy là để hy vọng có thể tự mình nấu cơm cho hắn ăn, trong lòng luôn mong muốn được nhìn thấy dáng vẻ hạnh phúc của hắn khi ăn cơm tôi nấu. Cho nên khoảng thời gian đó tôi học rất nghiêm túc, cho dù bị phỏng hay bị đứt tay rất nhiều lần, tôi vẫn nghĩ nó rất đáng giá.

Nhưng mà, sự thật là, An Thế Duy chưa một lần ăn thức ăn tôi nấu.

Có một lần biết hắn muốn tới, tôi liền dậy sớm đi mua rất nhiều nguyên liệu, vất vả ở nhà bếp đến tận trưa, chuẩn bị xong một bàn đầy thức ăn, tuy rằng chưa thể đạt tới trình độ mỹ vị, nhưng ít nhất cũng sẽ rất ngon miệng. Nhưng đến khi tôi ôm bụng đói ngồi chờ hắn đến thức ăn nguội lạnh, An Thế Duy mới thông thả tới. Vừa vào cửa hắn đã nói nhớ tôi, sau đó không để cho tôi cơ hội nói bất cứ điều gì, hắn đã cởi sạch quần áo của tôi ra, ép tôi vào tường mà mạnh mẽ tiến nhập. Hắn biết tôi sẽ không phản kháng cũng sẽ không cự tuyệt.

Để hắn thỏa mãn nhu cầu sinh lý xong, tôi vừa định nói “Có muốn thử đồ ăn do em nấu không”, thì lại nhìn thấy An Thế Duy thờ ơ liếc nhìn thức ăn trên bàn, hỏi: “Em làm?”

“Ừ. ” tôi gật đầu, lòng tràn đầy chờ đợi nhìn hắn.

An Thế Duy cười cười, nói: “Hay là để tôi giúp em thuê người giúp việc nhé, mấy chuyện nấu ăn cứ để người hầu làm, em chỉ cần biết cách sử dụng thân thể để thỏa mãn tôi là được, không cần làm những chuyện tốn thời gian như vậy.”

An Thế Duy cuối cùng cũng không hề ăn thức ăn do tôi làm, một chút cũng không. Làm tình xong hắn liền rời đi.

Một mình tôi nhìn thức ăn đã nguội lạnh trên bàn, trái tim cũng trở nên lạnh buốt. Tôi nghĩ người thật lâu, sau đó mới lặng lẽ đem từng đĩa thức ăn đổ vào thùng rác. Từ đó trở đi, tôi liền ý thức được, đối với An Thế Duy mà nói, cho dù tôi có làm cái gì, cho dù tôi có cố gắng nỗ lực bao nhiêu, đều không thể bằng giá trị của thân thể.

Cho nên, khi nhìn thấy Thư Lạc ăn cơm tôi làm rất vui vẻ thỏa mãn, tôi liền cảm thấy một niềm vui sướng nào đó trong lòng. Chỉ ít cũng khiến cho tôi biết, ngoại trừ khối thân thể đã bị hủy hoại này ra, bản thân mình vẫn còn có giá trị tồn tại, đó là điều rất cần thiết.

Mặc dù thời gian quen biết chưa lâu, thế nhưng tôi đã thật sự xem Thư Lạc như em trai ruột của mình, tôi muốn dùng khả năng của mình chăm sóc cho cậu ta thật tốt. Đôi lúc đi siêu thị tôi thường mua những gói

quà vật trẻ con yêu thích mang về cho cậu ta. Nhưng mỗi lần nhìn thấy những gói quà vật đó, Thư Lạc đều lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười. Cậu ta liên tục lặp đi lặp lại, nhấn mạnh rằng cậu ta đã không còn là trẻ con nữa, cậu ta đã là người trưởng thành. Nhưng ở trong mắt tôi, trẻ con, cuối cùng vẫn chỉ là trẻ con mà thôi.

Thư Lạc là một đứa trẻ rất thông minh hiểu chuyện. Cậu ta biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Tôi biết cậu ta rất hiếu kỳ chuyện tại sao tôi không làm việc gì cũng có tiền tiêu xài rất thoải mái, nhưng lại chưa một lần hỏi tôi. Cậu ta đã từng nghĩ muốn trả chi phí mua nguyên liệu nấu ăn cho tôi, nhưng lại bị tôi cự tuyệt.

Sinh hoạt phí của Thư Lạc tất cả đều do cậu ta vất vả làm thêm kiếm được. Cậu ta cùng vài người bạn thành lập một ban nhạc, mỗi tuần sẽ có hai ba buổi tối đi đến mấy quán bar ngầm trình diễn. Còn ban ngày, Thư Lạc đến trường học. Điều này cũng là tôi sau này mới biết được, cậu ta là sinh viên của trường đại học D nổi tiếng, học chuyên ngành tài chính. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tôi, Thư Lạc xoa đầu tôi, cười nói: “Anh đừng có mà xem thường tôi nha. ” tôi gạt cái tay “quá phận” của cậu ta ra, lườm cậu ta một cái.

Thư Lạc cười cười không nói gì, yên lặng ngồi lột vỏ mấy con tôm rồi bỏ vào trong bát của tôi. Cậu ta lúc nào cũng chăm sóc tôi như vậy, lúc ăn cơm sẽ chọn món ngon nhất gấp cho tôi, vì tôi bóc vỏ tôm gấp xương cá, khi trời chuyển lạnh sẽ nhắc nhở tôi mặc thêm quần áo, thậm chí lúc cậu ta ở trường học buổi trưa còn gọi điện thoại nhắc tôi phải nhớ ăn cơm trưa đầy đủ không được để bụng đói. Tôi thực sự không biết làm sao, tôi giống như em trai của cậu ta vậy.

“Thư Lạc. ” tôi nhìn cậu ta cúi đầu ăn, tôi nghĩ có một số chuyện không tiện hỏi, nhưng nếu không hỏi thì tôi lại thấy không an tâm.

“Hả? ” Thư Lạc ngẩng đầu cười nhìn tôi.

Tôi chần chờ một chút, nói: “Nếu như có vấn đề gì về học phí, tôi có thể ”

Lời còn chưa nói hết liền bị cắt ngang.

“Yên tâm đi, học phí cho bốn năm đại học đã có người thay tôi chi trả toàn bộ rồi.”

Tôi kinh ngạc há hốc mồm, thực sự rất nghi hoặc, thế nhưng Thư Lạc đã nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Đúng rồi, ngày mai anh nấu món gì?”

Tôi sửng sốt một chút, nhìn Thư Lạc cười xán lạn như ánh mặt trời, cũng không hỏi nữa.

“Thích cơm cà ri không?”

“Ừ, thích. Chỉ cần là anh nấu, cái gì tôi cũng thích.”

Thư Lạc vui sướng mỉm cười, nghe cậu ta nói như vậy trong lòng tôi rất ấm áp.

Nhưng tôi không ngờ rằng, ngày thứ hai An Thế Duy không hề gọi điện thông báo trước đã đột ngột tới.

6. Chương 6

Lúc tôi đang ở trong nhà bếp rửa rau, An Thế Duy lặng yên không một tiếng động từ phía sau tới gần, hắn đột nhiên ôm lấy eo tôi, tôi sợ đến mức suýt chút nữa là nhảy dựng lên.

Thấy tôi thất kinh, An Thế Duy ha hả nở nụ cười, từ phía sau vuốt ve tôi.

“Chuẩn bị làm cơm tối sao?”

“Ừm. ” tôi có chút chột dạ, gật đầu trả lời. Tuy rằng Thư Lạc chỉ là một đứa trẻ, nhưng tôi không muốn để An Thế Duy biết tôi lấy tiền của hắn làm cơm cho nam nhân khác ăn. Tính độc chiếm của hắn quá mạnh, nhất định sẽ nổi giận.

“Tiểu Phi, mấy ngày rồi không gặp, có nhớ tôi không?”

Giọng nói trầm thấp của An Thế Duy thổi vào tai tôi một luồng nhiệt khí, hắn một tay luồn vào trong áo tôi sờ nắn, tay kia bắt đầu không an phận xoa xoa nơi hạ thân của tôi.

“Ừ...”

Thân thể tôi hơi chao đảo một chút, dần dần có cảm giác khô nóng, động tình tiếp nhận những cái vuốt ve khiêu khích của người yêu.

“Soạt ”, chiếc quần dài liền bị kéo xuống.

“Thế, Thế Duy, chờ một chút, để em tắm đã... Ô... A a...”

Ngón tay mang theo hơi lạnh tiến vào trong quần tìm kiếm, bao bọc hạ thân của tôi, liên tục vuốt ve, thân thể tôi nhất thời run lên, nửa cây bắp cải đang rửa ở trong tay rơi xuống. Phía sau thân thể, dục vọng của hắn đã nhô lên cương cứng.

“Thế Duy... Thế Duy... Chờ một chút... Ừm... a...”

Những ngón tay hơi thô ráp thành thực xoa nắn nơi đỉnh phân thân mẫn cảm, cảm xúc từ hạ thân len lỏi khắp thân thể như dòng điện xẹt qua, khiến thân thể tôi giật mình run rẩy.

“Tiểu Phi, tôi đợi không được nữa, tôi tiến vào nhé, được không?”

Tuy là câu nghi vấn, nhưng trong giọng nói lại không hề có ý muốn thương lượng.

Mặc dù tôi cảm thấy rất xấu hổ, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. An Thế Duy có thể chọn bất cứ chỗ nào để làm tình, nhưng ngoại trừ trên giường và sofa ra, tôi vẫn sẽ cảm thấy khó chịu, nhất là ở nhà bếp, tôi hầu như không thể tìm thấy thứ gì có thể dựa vào.

Thế là, tôi chỉ có thể cúi người, hai tay bám chặt vào thành bồn rửa, nâng mông lên, hạ thân đột nhiên mát lạnh, quần dài cùng quần lót đều đã bị cởi xuống, mắc lại chỗ đầu gối vô cùng dâm dăng. An Thế Duy trước giờ không có thói quen dùng dầu bôi trơn, hắn luôn tách mông tôi ra rồi dùng sức đâm vào, lúc thứ to lớn cứng rắn kia tiến vào thân thể tôi, sự đau đớn dữ dội kéo tới khiến tôi kêu lên thất thanh, trong nháy mắt đầu gối liền mềm nhũn, suýt chút nữa là khuỵu xuống. An Thế Duy ở phía sau rên lên một tiếng, tôi liền biết tôi đã làm đau hắn.

“... Xin lỗi.”

Tôi khẩn trương chịu đựng đau đớn đuổi thẳng thân thể, nâng mông lên, tận lực mở rộng hai chân. An Thế Duy giữ chặt thắt lưng của tôi, bắt đầu luật động. Vật cứng liên tục ma sát ở hậu đình, đau đớn đến mức hai chân của tôi không ngừng run rẩy, nhưng tôi lại không thể tìm được bất cứ thứ gì có thể nâng đỡ thân thể, còn nam nhân đang ở phía sau hưởng thụ kia lại không hề có ý muốn nâng người tôi lên, cuối cùng tôi chỉ có thể cố gắng bám vào thành bồn rửa bằng đá cẩm thạch cứng rắn lạnh lẽo kia, cắn răng chịu đựng đau đớn từ thân thể. An Thế Duy càng dùng lực đâm vào, tôi lại càng vô lực chống đỡ.

Đến khi cảm giác đau đớn dần dịu đi một chút, An Thế Duy đã phóng thích vào sâu trong cơ thể tôi. Tôi cúi đầu nhìn thấy hai dòng dịch thể đục ngầu trượt từ trong đùi tôi chảy xuống dưới. Phân thân bị hắn khiêu khích từ lâu đã trướng lên cương cứng nhưng lại không được an ủi thỏa mãn, chỉ có thể đứng thẳng trong không khí lạnh lẽo run nhè nhẹ một cách đáng thương, ở đỉnh đã bắt đầu chảy ra chất lỏng. Tôi thực sự không thể chịu đựng được sự thống khổ cùng cảm giác khô nóng của dục vọng, vừa định đưa tay xuống tự an ủi, lại bị An Thế Duy nắm chặt cổ tay, bẻ ngoặt ra phía sau.

“Ngoan... Chờ tôi làm xong em hãy bắn...”

An Thế Duy áp sát lưng tôi, mãnh liệt đâm vào. Thân thể tôi không ngừng run rẩy, nước mắt tuôn rơi, kịch liệt thở dốc, cổ tay bị nắm chặt không cách nào cử động, chỉ có thể nhu thuận ủy khuất gật đầu.

Hắn ở trong thân thể tôi phóng ra hai lần, cuối cùng cũng rút ra. Tôi toàn thân mềm nhũn, đầu gối hoàn toàn tê liệt quỵ xuống nền gạch, thân thể dán chặt vào bề mặt bồn rửa.

An Thế Duy thoáng nhìn đồng hồ đeo tay, thở dài, sau đó dùng khăn tay nhanh chóng lau qua hạ thân

của mình, vẻ mặt có lỗi sờ đầu tôi, nói: “Tiểu Phi, hôm nay tôi hẹn người ta ra ngoài ăn cơm, vừa hay đi ngang qua đây nên mới ghé thăm em một chút. Sắp trễ giờ rồi, đối phương là nhân viên chính phủ rất có danh tiếng, quyền cao chức trọng, tôi không thể tới trễ được. ” hần bất đắc dĩ bối rối nhìn nơi hạ thân vẫn chưa được an ủi của tôi, “Xin lỗi, em tự mình giải quyết nhé, lần sau tôi nhất định sẽ bồi thường cho em được không, ngoan.”

Tôi ngậy người, mở to mắt ngẩng đầu nhìn hần, An Thế Duy cúi người hôn lên trán tôi, vẻ mặt áy náy.

“Tiểu Phi, xin lỗi.”

Tôi lắc đầu, rất miễn cưỡng mới nặn ra một nụ cười khoan dung.

“Không sao, công việc quan trọng hơn, anh mau đi đi.”

Mỗi lần đều như vậy, An Thế Duy hình như luôn có việc gấp không bao giờ giải quyết xong, mà những việc đó, mỗi một việc đều quan trọng hơn tôi. Tôi đã thành thói quen. Thế nhưng tại sao mỗi lần nghe thấy tiếng đóng cửa vô tình đó, trái tim lại đau đớn đến vậy.

Tôi buồn bã cười, nhắm mắt lại, cứng nhắc an ủi bản thân, thân thể tê liệt cuối cùng cũng được phóng thích. Sau đó tôi cố gắng nâng người dậy, từng chút một lau sạch sẽ hạ thân của mình, cũng lau sạch những chỗ bị vấy bẩn trên mặt đất.

Sau khi ném những chiếc khăn tay đã dính đầy tinh dịch dơ bẩn vào thùng rác, tôi bám vào tường run rẩy bước vào phòng tắm. Không còn khí lực để đứng dưới vòi hoa sen, tôi chỉ có thể mở vòi nước xả ra một bồn tắm lớn, cởi hết quần áo, khố khăn nhắc chân bò vào. Thế nhưng thân thể vừa chạm vào nước, tôi liền ý thức được, trong lúc đầu óc mơ màng tôi đã xả ra cả một bồn nước lạnh. Thế nhưng tôi đã không còn khí lực để ra khỏi bồn tắm nữa, tôi cắn răng một cái có chút liều mạng ngồi xuống, cảm giác bị dòng nước lạnh buốt đến tận xương tủy bao trùm khắp thân thể thật sự cũng chẳng dễ chịu gì. Tôi ở trong bồn nước lạnh liên tục cọ rửa thân thể, cả người đã lạnh đến mức run rẩy bầy, ngón tay lạnh cóng đến tê cứng, hàm răng cũng va vào nhau lập cập, thế nhưng tôi vẫn không có ý định ngừng lại hành vi gần giống ngược đãi bản thân này. Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể làm tôi thay đổi sự chú ý, xoa dịu một chút sự đau đớn trong trái tim.

Cuối cùng, tôi hoàn toàn mất đi khí lực, ý thức dần trở nên mơ hồ, chỉ có thể cuộn người ngâm trong dòng nước lạnh lẽo đến thấu xương, không thể động đậy.

7. Chương 7

Cuối cùng, tôi hoàn toàn mất đi khí lực, ý thức dần trở nên mơ hồ, chỉ có thể cuộn người ngâm trong dòng nước lạnh lẽo đến thấu xương, không thể động đậy.

“Mạc Phi, Mạc Phi, anh đang nấu ăn hả? Sao ngay cả cửa cũng không khóa vậy?”

Bên tai loáng thoáng truyền đến thanh âm của Thư Lạc. Bây giờ là lúc cậu ta đi học về, cậu ta còn đang đợi tôi nấu cơm cà ri, gay go rồi. Tôi giật mình bừng tỉnh, gắng gượng cử động vài cái, nhưng vẫn không đủ sức để đứng lên.

“Anh... đang tắm?” cánh cửa phòng tắm chợt mở ra, thanh âm của Thư Lạc vang lên.

Chỉ một giây sau, Thư Lạc lập tức phát hiện ra điểm dị thường, cậu ta nhanh như chớp chạy tới ôm lấy tôi, bàn tay vừa chạm vào mặt nước, đột nhiên thất thanh la hoảng lên: “Anh điên rồi hả?! Thời tiết như vậy mà đi ngâm mình trong nước lạnh?!”

Tôi cắn môi, thân thể run rẩy kịch liệt, lạnh đến mức nói không ra lời. Thư Lạc một tay ôm eo tôi, một tay giữ đầu gối, ôm tôi ra khỏi bồn nước lạnh lẽo kia, hoàn toàn không quan tâm chính mình bị ướt, cậu ta gắt gao ôm tôi, sau đó dùng khăn tắm khô ráo mềm mại nhanh chóng giúp tôi lau khô thân thể, rồi lại tìm một cái chăn lông bọc tôi lại.

“Anh đang làm cái chuyện quái quỷ gì vậy hả?! Sao lại đi ngược đãi bản thân mình?! Thân thể vốn đã yếu ớt như vậy rồi, còn đi làm những chuyện ngốc nghếch đó, anh rốt cuộc...”

Đây là lần đầu tiên Thư Lạc tức giận đến mức lớn tiếng với tôi như vậy, nhưng lời còn chưa nói hết, cậu ta đột nhiên dừng lại. Nhìn thấy tôi bọc trong chăn lông co rúc ở góc sofa không nói tiếng nào, giống như một đứa trẻ đã làm sai chỉ biết yên lặng cúi đầu, thân thể lạnh đến mức run cầm cập, bộ dạng vô cùng thảm đáng thương. Thư Lạc thở dài, quỳ một gối trên sofa, bàn tay giữ lấy vai tôi, dùng sức ôm tôi vào lòng.

Trong khoảnh khắc, tôi có chút sững sốt. Nhưng lại nghĩ đến đứa trẻ này chắc chỉ là đang thương hại tôi, muốn an ủi dỗ dành tôi, nên tôi cũng không phản kháng. Người Thư Lạc thật ấm, có cảm giác tươi sáng trong lành như ánh mặt trời vậy. Cậu ta khẽ ấn đầu tôi vào trong ngực, tay kia khẽ vuốt lưng tôi, thanh âm nhu hòa hơn hẳn: “Xin lỗi, khi này tôi đã quá kích động...”

Đúng là một đứa trẻ biết quan tâm người khác mà. Tôi mỉm cười lắc đầu.

“Còn lạnh không? Tôi sẽ đi làm thứ gì ấm cho anh nhé.”

Thư Lạc vẽ mặt yêu thương nhìn tôi, sau đó liền pha cho tôi một ly sữa bò nóng, nhưng tay tôi vẫn còn hơi run rẩy, không thể tự bưng ly sữa. Thư Lạc vòng tay qua vai tôi, để tôi tựa vào người cậu ta, sau đó bưng ly thủy tinh đưa tới.

“Cẩn thận nóng, từ từ uống.”

Thư Lạc thay tôi thổi sữa bò cho bớt nóng, cẩn thận từng chút một đưa đến bên môi tôi, tôi thuận theo

cúi đầu uống từng ngụm nhỏ sữa bò. Dòng sữa ấm áp từng chút một theo yết hầu trượt vào trong dạ dày, từ từ lan tỏa một cách chậm rãi, thân thể đông cứng cũng dần được thả lỏng. Nhiệt khí từ ly sữa không ngừng bốc lên, làn khói trắng đỏ mịn mờ trước mắt tôi, còn đọng lại thành những giọt nước trong suốt, từng giọt từng giọt rơi vào ly sữa.

Tôi ngơ ngác nhìn những giọt nước từ trên mặt tôi rơi xuống, ngây ngốc đến xuất thần.

Thư Lạc đặt ly sữa bò xuống, nâng khuôn mặt tôi lên, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt của tôi.

“Ngoan, không khóc.”

Cậu ta nhìn tôi ôn nhu cười, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nét quyến rũ của đàn ông trưởng thành.

Tôi giật mình, phục hồi tinh thần lại.

Khóc? Lẽ nào tôi đang khóc sao? Tôi đưa tay sờ sờ gương mặt mình, đã ướt thành một mảng.

Thật là muốn chết mà, sao tôi lại ở trước mặt một đứa trẻ mà khóc cơ chứ, hôm nay làm việc gì cũng không nên hồn.

Nhưng Thư Lạc hình như không hề quan tâm đến việc đó, trái lại cậu ta lại dùng thái độ như của anh trai nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi, ôn nhu hỏi: “Tiểu Phi, không thể nói cho tôi biết sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi đột nhiên sửng sốt một chút, sau đó cười khổ gõ lên đầu cậu ta một cái.

“Tiểu Phi cái đầu cậu. Đừng có kêu loạn. ” suy nghĩ một chút, cười nói, “Không có chuyện gì đâu, đột nhiên thân thể có chút khó chịu, chút nữa sẽ khỏe lại thôi mà. Cảm ơn cậu.”

Thư Lạc nhìn tôi, im lặng thật lâu, cười cười, nói: “Anh không muốn nói tôi cũng sẽ không ép anh, nhưng mà, anh phải đồng ý với tôi, từ nay về sau không được làm những chuyện tổn thương đến mình như vậy nữa.”

Tôi sửng sốt. Tiểu quỷ này, thật đúng là có thể nhìn thấu nhân tâm.

“Đồng ý với tôi, được không?”

Thư Lạc nâng khuôn mặt tôi lên, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi. Tôi đột nhiên có cảm giác bị ánh mắt của cậu ta uy hiếp đến dao động tinh thần, cuối cùng lại như ma xui quỷ khiến vô cùng ngoan ngoãn gật đầu.

“Được...”

Thư Lạc lúc này mới nở nụ cười, cúi người ôm tôi vào lòng.

“Ngoan.”

Tôi lập tức đẩy cậu ta ra.

“Nè. Tiểu quỷ, đừng có mà được đằng chân lên đằng đầu.”

Thư Lạc nhìn tôi ánh mắt có chút phức tạp, không nói gì.

8. Chương 8

Tôi lập tức đẩy cậu ta ra.

“Nè. Tiểu quỷ, đừng có mà được đằng chân lên đằng đầu.”

Thư Lạc nhìn tôi ánh mắt có chút phức tạp, không nói gì.

Sau đó chúng tôi cùng ăn cơm cà ri, Thư Lạc cứ một mực không cho phép tôi động tay vào, chỉ cho phép tôi ở trên sofa nghỉ ngơi thật tốt, cậu ta xắn ống tay áo lên, nói: “Cơm tối để tôi làm cho, anh chỉ cần chỉ tôi cách làm là được.”

Nhìn cậu ta một tay cầm hành một tay cầm bắp cải, ý chí chiến đấu vô cùng tràn đầy, tôi không khỏi bật cười.

Tuy rằng động tác có chút trúc trắc, nhưng mùi vị của thành phẩm quả thật không tệ. Thật làm cho tôi phải nhìn tên tiểu quỷ này bằng một cặp mắt khác. Thư Lạc xới cho tôi một bát cơm đầy, rưới lên rất nhiều nước sốt cà ri đang tỏa hương thơm ngào ngạt, sau đó hầu như là đem toàn bộ thịt gà chất lên thành một bát đầy ắp rồi mới chịu đẩy chén cơm tối trước mặt tôi.

Nhìn chén cơm cà ri đầy ắp nhô cao như một ngọn núi nhỏ trước mặt, tôi nhin không được bật cười.

“Tôi xin cậu đấy, tôi đâu thể ăn nhiều như vậy.”

Không ngờ Thư Lạc lại rất nghiêm túc nhìn tôi, giọng điệu như một ông cụ non nói: “Anh xem anh gầy

đến mức nào rồi, phải ăn nhiều một chút mới được. Ngoan, cố gắng ăn hết đi.”

Tôi cố nén cười nhìn cậu ta, kim lòng không đậu vươn tay sờ sờ cái đầu tóc ngắn màu đen kia đầy yêu thương. Bị tôi xoa đầu giống như một đứa trẻ, đứa nhóc to xác này hình như có chút xấu hổ, gương mặt đỏ hồng.

Lúc ăn cơm, Thư Lạc liên tục thao thao bất tuyệt về những chuyện trong trường học, còn kể những chuyện thú vị ở quán bar, vừa cười nói vừa nhìn tôi vô cùng cao hứng. Tôi ngồi ở bên cạnh cậu ta, yên lặng mỉm cười lắng nghe. Tôi biết cậu ta đang muốn làm tôi vui lên. Mà thực ra lúc ở cùng Thư Lạc, tôi thật sự cảm thấy rất vui vẻ. Sự dịu dàng ấm áp của cậu ta rất có sức hấp dẫn người khác, khiến họ liền cảm thấy hạnh phúc theo, làm tôi luôn có cảm giác mong muốn cậu ấy ở bên cạnh mình, để những đau đớn thống khổ mà tôi phải chịu đựng đều có thể tan đi, theo gió biến mất.

Để tôi ăn no xong, Thư Lạc lại giúp tôi gọt táo, cậu ta rất cẩn thận cắt táo thành từng miếng nhỏ, sau đó dùng tăm cắm vào, nhưng lúc đưa tới định dứt cho tôi ăn thì lại bị tôi cự tuyệt.

“Đúng rồi, Mạc Phi, anh có muốn đi xem ban nhạc của tôi trình diễn không?”

Thư Lạc ngồi trên sofa rải đôi chân dài ra một cách thoải mái, ánh mắt vô cùng mong đợi nhìn tôi.

Tôi do dự một chút. An Thế Duy không thích tôi đi đến mấy chỗ ăn chơi như quán bar hay vũ trường, hẳn nói tôi quá ngây thơ, những nơi đó rùng rợn lẫn lộn, rất dễ bị lừa. Nhưng tôi lại không muốn nhìn thấy Thư Lạc thất vọng, thế là mỉm cười gật đầu đồng ý. Thư Lạc có vẻ rất hưng phấn, nhào lên ôm lấy tôi, còn hôn lên mặt tôi một cái thật kêu.

Tôi gương cười vuốt đầu cậu ta một cái.

Đã lâu rồi tôi không đi ra ngoài, bình thường nhiều lắm chỉ đi đến siêu thị gần nhà mua đồ dùng hoặc thức ăn, lần cuối cùng đi ra ngoài chơi đã là hơn một năm trước, An Thế Duy lái xe chở tôi đến một bờ biển rất xa. Những ký ức đó đến bây giờ vẫn còn rất mới mẻ. Đó là vào một đêm mùa hè, mặt biển tĩnh lặng mênh mông, những con sóng nhỏ lăn tăn hiện lên dưới ánh trăng thê mỹ, gió biển ướn át mằn mằn từ phía xa xăm thổi tới, mang theo mùi vị nhàn nhạt của biển. Tôi xắn ống quần lên, đi chân trần trên bờ cát nhuyễn mịn, dòng nước thủy triều âm ỉm từng đợt dâng lên, làm ướt hết cả đôi bàn chân.

An Thế Duy vẫn ngồi ở trong xe, không hề bước xuống cùng tôi đi dạo, chỉ ngồi đó dõi theo tôi từ xa. Dù sao thì hẳn cũng là người có thân phận có địa vị, không thể để cho người khác nhìn thấy hẳn cùng tình nhân đi dạo trên bãi cát được, đương nhiên, càng không thể để cho người ta biết, hẳn kỳ thực là một người đồng tính. Tôi có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của hẳn, cho nên dù chỉ có một mình đi trên bãi cát, dù chỉ có một mình cô đơn trong bóng đêm tràn ngập gió biển này, tôi cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Thứ tôi muốn thật ra không nhiều, chỉ cần An Thế Duy có thể bỏ ra một chút thời gian dành cho tôi, như vậy là đủ rồi.

9. Chương 9

Thứ tôi muốn thật ra không nhiều, chỉ cần An Thế Duy có thể bỏ ra một chút thời gian dành cho tôi, như vậy là đủ rồi.

Buổi tối ngày thứ hai, Thư Lạc dẫn tôi đến một quán bar ở dưới tầng ngầm có tên là Dark Blue. Trước khi tới đó, tôi đứng trước tủ quần áo do dự thật lâu, quần áo trong tủ kiểu dáng rất phong phú, màu sắc cũng rất đa dạng, chọn tới chọn lui, cuối cùng mới miễn cưỡng chọn ra một cái vừa ý nhất, kiểu dáng nhìn đơn giản bình thường, là một chiếc áo len màu nâu nhạt, chỉ là cái áo len này có một điểm khiến tôi không được ưng ý lắm, đó là cổ áo được may rất rộng, có thể nhìn thấy rất rõ xương quai xanh cùng xương bả vai. Thư Lạc há mồm ngây người nhìn tôi rất lâu, sau đó lập tức xoay người chạy về nhà lấy một chiếc khăn quàng cổ tua rua màu champagne đem tới, vừa quàng cho tôi vừa cười nói: “Ngốc quá, bộ dạng anh mê người như vậy, đến quán bar không cẩn thận là bị ăn tươi luôn đó. ” nói xong liền giúp tôi chỉnh sửa khăn quàng cổ thật cẩn thận, “Nhớ kỹ, không được tháo khăn xuống.”

Nhìn vẻ mặt cậu ta giống như trường bối đang dặn dò một đứa trẻ, tôi nhin không được bật cười.

Tới được Dark Blue là vừa vặn bảy giờ tối, đây là quán bar ngầm rất nổi tiếng ở phía tây thành phố, không khí ở đây vô cùng náo nhiệt, ánh sáng khá u ám, nhưng vì mặt sàn khá rộng rãi nên không khí cũng coi như thông thoáng. Người trong quán rượu đông hơn hẳn so với những gì tôi tưởng tượng, đa số chắc là khách quen, nam hay nữ đều rất thanh lịch, phong thái điềm đạm tao nhã kẻ ngồi người đứng. Làn khói mỏng như sương mù lượn lờ tràn ngập không khí, phối hợp với ánh sáng mờ mờ từ những ngọn nến, không khí trong quán bar có thứ gì đó khiến lòng người đắm say.

Có thể bởi vì là khuôn mặt xa lạ, lúc tôi đi vào liền có mấy nam nhân nhìn tôi chằm chằm không chút giấu giếm, bị những ánh mắt suông sẻ từ tứ phía quan sát, tôi cảm giác có chút khẩn trương, theo bản năng đi sát sau Thư Lạc. Thư Lạc tựa hồ nhìn thấy tôi đang bất an, vươn tay ra ôm lấy vai tôi đầy ôn nhu, dẫn tôi đến một chiếc ghế đơn gần sân khấu nhất.

“Ngoan, ở chỗ này chờ tôi nha.”

Cậu ta mỉm cười nhìn tôi, vươn những ngón tay thon dài giúp tôi vuốt lại mái tóc, sau đó liền thay đổi đường nhìn, mặt không biểu cảm quét qua những nam nhân đang chăm chú nhìn tôi, ánh mắt cậu ta thoát nhìn như lơ đãng, nhưng lại hết sức sắc bén. Mấy nam nhân kia dường như có chút lúng túng, liền biết điều thu ánh mắt lại.

Sau đó, cậu ta gọi cho tôi một ly nước trái cây cùng vài món điểm tâm ngọt.

Ngồi trong quán bar, uống gần hết ly nước táo có pha thêm chút rượu, rồi lại nhìn chiếc bánh kem sô cô la được trang trí rất dễ thương ở trước mặt, trong lúc nhất thời đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, tôi tự nhiên lại trở thành một đứa trẻ nhỏ bé được Thư Lạc chăm sóc. Trong hai chúng tôi, cuối cùng ai mới là con nít đây?

Tám giờ tối, buổi trình diễn bắt đầu. Tất cả các ngọn đèn trong quán bar đều tắt hết, chỉ còn lại ánh đèn sân khấu nhiều màu sắc rực rỡ, tiếng nhạc điện tử liên vang lên, âm thanh tuy hơi ồn ào nhưng lại rất chấn động, tràn ngập lực căng, khiến cho tất cả mọi người đều phải chú ý đến.

Ban nhạc của Thư Lạc là một ban nhạc rock có tên là Falco, gồm có năm thành viên. Thành viên hát chính Jessie là cô gái duy nhất trong nhóm, bề ngoài rất xinh đẹp, cảm giác như có mang dòng máu Âu Mỹ, da trắng mắt xanh, vóc dáng cao gầy, mái tóc dài màu bạch kim gọn sóng, trên người mặc một chiếc đầm ngắn màu sáng, chân mang giày cao gót màu đỏ, thân hình vô cùng nóng bỏng. Giọng hát của cô rất có nội lực, mặc dù tiếng nhạc nền điện tử âm lượng rất lớn nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ từng chữ, chạm vào lòng người. Ngồi ở phía sau thành viên hát chính là một anh chàng mặc áo ghi lê đen để lộ vai trần, tay trống Leo, thân hình to cao vạm vỡ, phong thái tráng kiện rất có khí phách. Ở bên phải cậu ta là tay chơi keyboard A Diệm, bề ngoài nhả nhận chỉnh chu, nhưng bên tai trái lại xỏ rất nhiều khuyên, khoảng tầm bảy cái. Hai thành viên còn lại chơi bass và ghi ta, hai người một trái một phải đứng bên cạnh thành viên hát chính hơi lui về phía sau một chút. Thành viên chơi bass là một cậu con trai có mái tóc dài, tên gọi là Ren, từ đầu đến chân đều diện một màu đen, thậm chí ngay cả chiếc ghi ta điện của cậu ta cũng màu đen nốt, khuôn mặt nhìn qua rất lạnh lùng, nhưng lại rất anh tuấn. Thư Lạc từng nói cho tôi biết, anh chàng này, chính là linh hồn của cả ban nhạc, rất nhiều ca khúc đều do cậu ta viết lời, là một tài tử phong lưu. Còn Thư Lạc, dĩ nhiên là người chơi ghi ta, tuy rằng trong ban nhạc cậu ta là người nhỏ tuổi nhất, nhưng khí thế thì lại không nhỏ chút nào, cậu ta chơi đàn rất tuyệt, có cảm giác vô cùng thành thực khéo léo, tay nghề vô cùng điêu luyện. Hơn nữa khuôn mặt tuấn mỹ mang dáng dấp của người trưởng thành kết hợp với phong cách chơi đàn ngang bướng nổi loạn, khiến cho hình ảnh cậu ấy ở trên sân khấu rất có sức thu hút. Âm thanh náo nhiệt của buổi trình diễn khiến mọi người vô cùng phấn khích, tôi thậm chí còn nghe thấy rất nhiều fan nữ gào thét tên cậu ta ở dưới khán đài.

Xem ra tiểu quỷ này rất được yêu thích nhỉ.

Tôi ngồi trên chiếc ghế mềm mại, một tay chống cằm, mỉm cười rất an tĩnh nhìn Thư Lạc đang tập trung gảy đàn, dáng vẻ vô cùng quyến rũ, hoàn toàn khác biệt so với ngày thường, chẳng biết tại sao, trong ngực lại có cảm giác được lấp đầy.

Lúc buổi trình diễn sắp kết thúc, tôi theo thói quen lấy di động ra xem giờ, liền kinh ngạc nhìn thấy trong điện thoại có tới mười mấy cuộc gọi nhỡ. Trong quán rượu quá ồn, tôi căn bản là không thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Nhìn điện thoại một lần nữa, tất cả cuộc gọi đều là từ một người, An Thế Duy.

Sau mười mấy cuộc gọi nhỡ, là một cái tin nhắn, nội dung chỉ vồn vện bốn chữ: Em đang ở đâu?

10. Chương 10

Sau mười mấy cuộc gọi nhỡ, là một cái tin nhắn, nội dung chỉ vồn vện bốn chữ: Em đang ở đâu?

Tôi sững sốt một chút, Thế Duy có tới tìm tôi sao? Hắn rất hiếm khi đến thăm tôi hai ngày liên tục. Nhất thời, một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào mơ hồ lướt qua trong lòng. Nhìn những cuộc gọi nhỡ nối dài liên tiếp, tôi tưởng tượng ra bộ dạng Thế Duy lo lắng gọi điện cho tôi như thế nào, tôi đột nhiên mỉm cười ầm ập. Hắn cuối cùng, vẫn còn thích tôi. Cho dù chỉ có một chút.

Thư Lạc vẫn còn ở trên sân khấu, tôi không muốn làm phiền cậu ta, thế là lặng lẽ đứng dậy, chuẩn bị về nhà trước, đợi ngày mai sẽ tìm một lý do thỏa đáng giải thích cho cậu ấy hiểu. Nhưng khi tôi đi ra tới cửa, nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái, phát hiện ra Thư Lạc ở trên sân khấu đang chăm chú nhìn thẳng vào tôi. Tôi có chút khó xử, chỉ có thể nở nụ cười xin lỗi, liền xoay người rời đi.

Ra khỏi quán bar, tôi liền bắt taxi quay về, về đến nhà là đã hơn mười giờ đêm, cánh cửa thang máy dừng ở tầng hai mươi chín vừa mở ra, tôi liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đứng đó, lưng dựa vào tường, đối diện với cửa phòng của tôi, cúi đầu hút thuốc.

“Thế Duy. ” tôi lập tức đi tới, rất vui vẻ mỉm cười, “Sao hôm nay anh lại tới?”

“Sao vậy? Hôm nay tôi không thể tới sao?”

Giọng nói vô cùng lạnh lùng. An Thế Duy quay đầu nhìn tôi, vẻ mặt dường như có chút tức giận, hần nhìn chăm chú bộ đồ tôi đang mặc từ trên xuống dưới một lượt, vừa đập tắt điếu thuốc trong tay, vừa nói: “Hôm nay tôi thoái thác dự tiệc để tới thăm em, không ngờ em không có ở nhà, gọi điện cho em đến mười mấy cuộc cũng không thấy em bắt máy.”

Tôi có chút chột dạ, giơ túi đồ đã chuẩn bị sẵn lên, nói: “Em đi siêu thị mua chút đồ uống, quên mang theo điện thoại di động.”

An Thế Duy chăm chú nhìn tôi, lặng yên một chút, rút điện thoại di động từ trong túi quần ra, ở trước mặt tôi, ấn nút gọi vào một dãy số. Vẻ mặt tôi đột nhiên đông cứng.

Giai điệu quen thuộc từ trong túi quần của tôi vang lên, rõ ràng vang dội.

Tôi vô cùng lúng túng đè chặt túi quần, xấu hổ cười, nói: “Em, em ở siêu thị mua đồ, không nghe thấy tiếng chuông...”

Càng giải thích càng thiếu tự tin. Sau khi nói xong, ngay cả chính mình cũng có cảm giác ngu ngốc.

Tôi cả người cứng ngắc đứng lặng im tại chỗ, cũng không biết rốt cuộc mình đang sợ hãi điều gì, chỉ là cúi thấp đầu, không dám nhìn vào mắt An Thế Duy.

Cầm bị nắm chặt, tôi bị ép buộc ngẩng đầu lên, nam nhân trước mắt sắc mặt có chút đáng sợ.

“Mạc Phi, từ khi nào em đã biết học cách nói dối tôi?”

Vừa dứt lời, một cái tát thô bạo liền giáng xuống. Thân thể tôi lão đảo ngã xuống mặt đất, những lon nước ngọt rơi ra từ chiếc túi lăn lông lốc trên sàn nhà.

Tôi tự biết đui lý, ôm lấy gương mặt bóng rât không nói tiếng nào.

“Em rốt cuộc đã đi đâu?”

An Thế Duy từ trên cao nhìn xuống tôi, trong giọng nói tràn đầy sự mất kiên nhẫn.

Tôi cắn môi, thân thể co rúm lại, thấp giọng trả lời: “Quán bar...”

Nghe thấy hai chữ này, sắc mặt An Thế Duy thoáng mất tự nhiên, lại đột nhiên nổi nóng, vươn tay nắm lấy tóc của tôi.”Quán bar? Em nói em ra ngoài giờ này, ăn mặc như vậy, là để đi quán bar sao?”

Tôi rũ mắt xuống, trong ngực từng trận đau đớn.

“Xin lỗi...”

An Thế Duy tức giận trừng mắt nhìn tôi.

“Lẽ nào em định đến quán bar để câu dẫn nam nhân? Có phải tôi vẫn chưa khiến em thỏa mãn? Em khát khao đến mức đến quán bar để lên giường với người khác sao?”

“Em không có... Không phải như anh nghĩ...”

“Không phải như tôi nghĩ? Vậy, một mình em chạy đến quán bar để làm gì?”

“Em ” tôi nhất thời nghẹn lời, thoáng cái không biết nên trả lời như thế nào.

An Thế Duy đầu mày chau lại, giọng nói càng dữ tợn tàn nhẫn.

“Mạc Phi, em muốn lên giường với người khác đến như vậy sao?!”

“Em... không có...”

“Đi tới quán bar ngoài việc tìm thú vui ra không lẽ chỉ đơn giản là đi uống rượu? Em coi tôi là con nít ba tuổi hả? À, em muốn tìm thú vui phải không, được, tôi cho em!”

An Thế Duy vừa nói vừa vươn tay cởi quần dài của tôi xuống, tôi khẩn trương giữ tay hắn lại.

“Thế Duy, đừng như vậy, sẽ bị người ta thấy...”

“Em cũng đã đi tới quán bar tìm người rồi, còn để ý chuyện gì nữa?”

“Em thật sự không có, xin anh hãy tin tưởng em...”

Tôi kịch liệt giãy dụa cố gắng ngăn không cho hần cởi quần tôi ra, thế nhưng bàn tay to lớn của An Thế Duy đã luồn vào trong quần dài nắm chặt lấy hạ thân của tôi, cơn đau đớn từ phía dưới trong nháy mắt truyền tới, tôi không thể chịu đựng được hét lên thất thanh, thân thể co rúm lại, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

“Thế Duy... Mau buông tay... Đau quá...”

Tôi uốn cong thắt lưng cúi đầu, liều mạng che chắn nơi hạ thân đang đau đớn.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy một tiếng quát.

“Anh đang làm gì vậy hả?!”

Tôi nhanh chóng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Thư Lạc không biết đã xuất hiện từ khi nào, bộ mặt tức giận, túm chặt lấy áo An Thế Duy, vung quả đấm lên, bộ dạng đằng đằng sát khí.

“Dừng tay!”

Dưới tình thế cấp bách, tôi phản ứng theo bản năng nhào tới trước che chắn cho An Thế Duy.

Thư Lạc nhìn tôi, bất chợt có chút sững sờ.

“Ai đây? ” An Thế Duy nhíu mày.

Tôi cố gắng trấn tĩnh một chút, bình tĩnh nói: “Không biết.”

Nói xong, tôi lập tức nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn vào mắt Thư Lạc lần thứ hai.

Tôi run rẩy kéo quần dài lên, bộ dạng nhếch nhác vịn vào tường đứng dậy, lấy chìa khóa mở cửa.

Tôi không biết vào giờ phút này trên mặt Thư Lạc có biểu cảm gì, tôi không dám nhìn. Cậu ta chỉ yên lặng đứng ở nơi đó, cho đến khi tôi cùng An Thế Duy đã vào nhà, đóng cửa phòng, cậu ta cũng không hề rời đi.

11. Chương 11

Vừa vào cửa, An Thế Duy đã không kiềm chế được giáng cho tôi mấy cái bạt tai. Tôi để mặc cho hắn đánh, không hề phản kháng cũng không nói tiếng nào. Cho đến khi tôi bị đánh đến thần trí mơ hồ, tai ù đi, hắn mới dừng tay. Tôi ôm thân thể nằm co rúc trên sàn nhà lạnh ngắt, trong miệng tràn ngập một mùi vị tanh tanh nhàn nhạt, run rẩy nhìn nam nhân anh tuấn băng lãnh cao cao tại thượng kia. Tôi nhớ lại lần trước hắn đánh tôi, nguyên nhân là vì tôi ra ngoài ăn tối cùng một cô bạn học chung lớp đã lâu không gặp, lúc trở về nhà tôi suýt chút nữa là đã bị đánh gãy chân.

Tôi không biết lần này hắn sẽ biến tôi thành cái bộ dạng gì nữa.

Tôi thò tay khê kéo ống quần của An Thế Duy, khuôn mặt bị thương đầm nước mắt nhìn hắn, thanh âm gần như là van xin.

“Thế Duy, cầu xin anh hãy tin tưởng em ... Anh phải biết là, ngoài anh ra, em không thể có người khác mà...”

An Thế Duy từ trên cao nhìn xuống tôi, vẻ mặt thâm trầm không nói tiếng nào. Hồi lâu sau, giọng nói của hắn nhẹ nhàng hơn: “Để tôi tiến vào.”

Tôi sửng sốt một chút, rất nghe lời gật đầu: “Được.”

Tôi cố sức từ mặt đất đứng lên, im lặng lau khô nước mắt trên mặt cùng vết máu bên khóe môi, trước ánh mắt không chút cảm xúc của An Thế Duy, tôi ngoan ngoãn cởi từng lớp quần áo trên người ra, giống như một sủng vật biết vâng lời, cả người trần truồng quỳ gối trên sàn nhà cứng rắn, cúi thấp thân thể, hai chân mở rộng nâng mông lên, tư thế vô cùng khuất nhục, phía sau hoàn toàn trần trụi không chút che đậy bày ra trước mắt An Thế Duy. Đây là tư thế hắn ham muốn nhất, cũng là yêu thích nhất.

An Thế Duy không vội tiến vào, hắn chậm chậm ngồi xuống, hút một điếu thuốc, không nói lời nào, ánh mắt lạnh như băng giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào thân thể tôi, xé tôi ra thành từng mảnh. Giống như một con chó giữ nhà thấp kém hèn mọn, tôi vẫn lặng yên gục xuống không nhúc nhích, thân thể không nhin được mà run rẩy. Bởi vì lạnh, bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì cảm thấy nhục nhã.

Tôi cam chịu nhắm hai mắt lại, mùi nước hoa đặc trưng của An Thế Duy bao phủ lấy thân thể, cảm giác nơi hạ thân đang lơ lửng trong không khí bị một vật gì đó khóa chặt, để ngăn không cho tôi cương lên và bắn ra. Tôi biết, đây chính là sự trừng phạt dành cho tôi.

Lúc An Thế Duy thô bạo cuồng loạn đâm mạnh vào thân thể, tôi chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đến khi môi bị cắn đến bật máu, đến khi nước mắt vì rên rỉ trong thống khổ mà không ngừng tuôn trào, cho đến khi vì quá đau đớn mà rơi vào hôn mê.

Tất cả mọi chuyện, thật đáng đời tôi mà.

Ai bảo tôi yêu hần làm chi. Ai bảo tôi yêu đến hèn mọn tuyệt vọng như vậy.

12. Chương 12

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang nằm ở trên giường, thân thể trần truồng đã được phủ lên một tấm chăn mỏng. An Thế Duy đã đi rồi. Tôi biết hần tuyệt đối sẽ không qua đêm ở chỗ tôi. Hần là người như vậy, điều kiêng kị nhất chính là sự gièm pha.

Tôi khẽ cười trào phúng.

Đầu óc nặng trĩu, thân thể đau nhức không còn chút sức lực nào, hơi cử động một chút là hạ thân liền đau đến khó nhận.

Tôi khẽ thở dài, vươn tay sờ lên cái trán đang phát sốt, nằm đó ngây ngốc nhìn trần nhà.

Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, sự uể oải giống như từ thể xác và tinh thần ăn sâu vào tận linh hồn, khiến tôi cảm thấy nặng nề không chịu nổi. Thế nhưng tôi vẫn không muốn từ bỏ, cam tâm tình nguyện chịu đựng đến hơi thở cuối cùng. Ngay cả chính mình cũng cảm thấy bản thân rất đáng hận cũng rất nực cười. Làm người dễ tiện như tôi cũng không dễ dàng gì.

Tôi khẽ thở dài, nhưng trên khuôn mặt tươi cười lại tràn ngập nước mắt.

Nằm ở trên giường hơn nửa ngày, mãi cho đến buổi chiều, tôi mới có thể miễn cưỡng nâng người ngồi dậy. Tuy rằng có thể bước đi, nhưng tư thế thật sự có chút cứng nhắc. Tôi vịn vào tường bước đi khắp khiêng, chậm rãi đi tới phòng khách, quần áo để lộn xộn trên mặt đất tối hôm qua vẫn nằm yên ở đó. An Thế Duy chỉ nhặt lại quần áo của mình mặc vào rồi rời đi. Tôi không khỏi cười khổ, khó khăn khom lưng, nhặt từng cái lên, chậm chạp mặc vào.

Sau khi tìm thấy điện thoại, tôi liền gọi cho Thư Lạc.

Tuy rằng không biết nên giải thích với đứa trẻ này như thế nào, nhưng vẫn phải nói lời xin lỗi với cậu ta. Bị tôi ở ngay trước mặt không chút lưu tình nói câu “Không biết”, là tôi đã sai, đã quá ích kỷ. Một đứa trẻ ôn nhu hòa nhã biết quan tâm người khác như vậy, lúc nào cũng đối xử với tôi rất tốt, nhưng tôi lại vì bản thân mình mà nói ra những lời quá đáng đó, thật sự là không nên.

Thế nhưng điện thoại của Thư Lạc đã tắt máy. Có phải cậu ta giận tôi rồi không? A, tức giận thì cũng đúng thôi mà.

Tôi nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ cậu ấy tan học trở về. Thân thể không đủ sức lực để chạy đến siêu thị mua thức ăn, tôi liền lấy một ít nguyên liệu còn dư trong tủ lạnh ra, cố gắng chống đỡ thân thể vô lực cùng cảm giác váng vất đang bao trùm cả trí óc, nấu vài món đơn giản cùng một món súp. Tôi sợ Thư Lạc đi học về đói bụng sẽ không có gì để ăn.

Nhưng chờ đến tám giờ tối, Thư Lạc vẫn chưa trở về.

Tôi nghĩ, hay là Thư Lạc không muốn nhìn thấy tôi. Thế là, tôi dùng màng bọc bảo quản bọc hết tất cả thức ăn lại, để vào khay hâm thức ăn, bưng đến đặt lên cái kệ trước cửa phòng cậu ta. Như vậy khi cậu ta trở về nhìn thấy, chỉ cần đem đi hâm nóng một chút là có thể ăn được.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy không an tâm, tuy nói là đã trưởng thành, nhưng trẻ con dù sao cũng chỉ là trẻ con mà thôi. Hôm nay không có buổi biểu diễn nào của ban nhạc, không biết cậu ta đã đi đâu, đã tối muộn rồi mà còn ở bên ngoài không biết đã ăn gì chưa, hơn nữa hai ngày nay nhiệt độ chênh lệch giữa ban ngày và ban đêm rất lớn, không biết cậu ta có mặc thêm quần áo ấm hay không, đứa trẻ này bình thường sau giờ học là lập tức quay về nhà, sao hôm nay lại khác thường như vậy, có phải đã gặp rắc rối gì không. Cảm thấy sự lo lắng trong lòng là có chút dư thừa, tôi ngồi trong phòng khách chờ đợi, luôn luôn chú ý đến động tĩnh ngoài cửa, chốc chốc lại mở cửa ra quan sát.

Đêm khuya, đồng hồ điểm tới mười một giờ, tôi không thể ngồi yên được nữa. Tùy tiện mặc áo khoác rồi vội vàng ra khỏi cửa. Trong lòng thấp thỏm lo lắng cho Thư Lạc mà quên luôn việc bản thân mình đang sốt nhẹ cùng sự đau đớn đang không ngừng cắn xé thân thể.

Gió rét buổi đêm lạnh lẽo đến tận xương. Tôi hứng chịu từng cơn gió lạnh đi lang thang khắp nơi trên phố, không biết phải tìm cậu ta ở đâu, hoàn toàn không có định hướng nào. Tôi chợt phát hiện ra, ngoại trừ cái tên Thư Lạc, tay chơi đàn ghi ta và là sinh viên của đại học D ra, tôi hầu như hoàn toàn không biết gì về cậu ta cả. Tôi thậm chí không biết nhà của cậu ta ở đâu, cũng không biết một chút gì về bạn bè của cậu ấy. Đương nhiên, càng không biết được bây giờ cậu ta đang ở nơi nào. Hoàn toàn không có cách nào tìm ra.

Tôi có chút bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu cười khổ. Thân thể ngày càng đau nhức mệt mỏi, thần trí cũng ngày càng mơ hồ, kèm theo đó là cơn sốt khiến thân thể nóng hầm hập. Sau khi tìm kiếm không có kết quả, tôi chưa chút lè cái thân thể đau buốt từng bước một quay về nhà.

Cửa thang máy tầng một vừa đóng lại, tôi nhanh chóng ấn nút, cánh cửa kim loại lần thứ hai mở ra, tôi thoáng nhìn qua người thanh niên mà tôi đã khổ cực đi tìm.

13. Chương 13

Thư Lạc bên vai đeo đàn ghi ta, hai tai đeo tai nghe, thân thể hơi nghiêng. Cậu ta nhắm mắt, vẻ mặt mệt mỏi, hình như hoàn toàn không nhận ra chúng tôi đang ở trong cùng một buồng thang máy.

“Thư Lạc!”

Tôi nhẹ giọng kêu lên một tiếng, nhưng hình như cậu ta không hề nghe thấy. Tôi đứng ở trước mặt cậu ta có chút xấu hổ. Một lát sau, thang máy đột nhiên chấn động mạnh một cái, tôi mất thăng bằng lao đảo chúi người về phía trước, ngã vào người Thư Lạc.

“Mạc Phi?!”

Thư Lạc mở mắt giật mình nhìn tôi, vừa tháo tai nghe xuống, vừa ôm tôi vào lòng, không đợi tôi mở miệng nói liền đưa tay sờ lên trán tôi.

“Sắc mặt anh sao kém vậy? Thân thể khó chịu sao?”

Tôi sửng sốt một chút, ngây ngốc nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của Thư Lạc. Hình như cậu ta hoàn toàn không để ý đến chuyện tối hôm qua.

“Anh xem anh đó, cả người nóng hổi thế này, đang bị sốt mà chạy ra ngoài làm gì? Bên ngoài lạnh như vậy.”

Thư Lạc nắm lấy bàn tay lạnh cóng của tôi áp lên mặt mình, để giúp tôi sưởi ấm.

Tôi bỗng nhiên ghen ngào, nhỏ giọng thì thầm: “Tôi, tôi muốn đi tìm cậu... đêm hôm khuya khoắt... một đứa trẻ như cậu...”

Thư Lạc ngẩn ra, không khỏi cười khổ, vô cùng ôn nhu vuốt tóc tôi, yêu thương nói: “Xin lỗi, để anh lo lắng rồi, hôm nay ban nhạc ra ca khúc mới, cả bọn cần phải tập luyện, vốn định gọi điện nói với anh một tiếng nhưng điện thoại lại hết pin. Xin lỗi nha, là tôi không tốt.”

Tôi nhìn vẻ mặt tự trách của Thư Lạc, bất chợt không thể nói nên lời, tôi cắn môi, cảm thấy sống mũi cay cay. Cứ tưởng rằng Thư Lạc vẫn còn đang giận tôi, không ngờ cậu ấy lại có thể bao dung với một người trưởng thành ích kỷ và tùy hứng như tôi đến vậy, cứ một mực đối tốt với tôi, nhưng tôi lại nói ra những lời làm tổn thương cậu ấy. Tôi khịt khịt mũi, trong lúc nhất thời xấu hổ đến không thể diễn tả thành lời.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao mặt lại đỏ lên rồi? ” Thư Lạc cười cúi đầu nhìn tôi, vươn ngón trỏ vuốt mũi tôi một cái, “Còn nữa nha, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không còn là trẻ con nữa, anh không cần quan tâm tôi như vậy, chỉ cần chăm sóc bản thân mình cho tốt là được rồi.”

Nói xong, cậu ta nhẹ nhàng sờ lên gương mặt bị đánh sưng đỏ vẫn chưa tan của tôi, hình như muốn nói gì đó, nhưng lời vẫn chưa nói ra, nét mặt cậu ta liền lộ ra một tia đau đớn và bi thương.

Lúc này, cửa thang máy bỗng nhiên bị tách ra.

Tôi cùng Thư Lạc nhìn số tầng in trên vách tường ngoài cửa thang máy, nhất thời sửng sốt. Vừa rồi thang

máy sau khi bị chấn động mạnh đã ngừng hoạt động, buồng thang máy cũng dừng lại ở tầng mười tám, vậy mà hai người lại không ai chú ý tới cả.

Thì ra thang máy bị trục trặc sao? Không xong rồi, đêm hôm khuya khoắt, e rằng muốn gọi người đến sửa cũng phải đợi đến sáng mai. Sau khi ấn nút đỏ khẩn cấp, chúng tôi ngồi đợi đến gần mười lăm phút vẫn không thấy bóng dáng ai tới, cuối cùng, cả hai đành quyết định dùng cầu thang bộ.

Mưa rả rích suốt cả đêm. Cũng không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể khẽ cắn môi.

Từ tầng mười tám đến tầng mười chín, đến tầng hai mươi, rồi lại đến tầng hai mươi mốt.

Đi được ba tầng, tôi liền bắt đầu cảm thấy thân thể chao đảo muốn ngã, nhất là nơi hạ thân đang rất đau xót khiến tôi có chút không thể chịu đựng được, nhưng lại không cách nào mở miệng nói ra. Thư Lạc lo lắng nhìn tôi, liên tục đòi công, nhưng đều bị tôi rất kiên quyết lắc đầu cự tuyệt. Đùa gì vậy, cho dù có đau nhức mệt mỏi thế nào, tôi cũng là một người đàn ông trưởng thành, không thể không biết xấu hổ mà bắt một đứa trẻ công mình lên cầu thang như vậy được.

Thư Lạc yên lặng một chút, không bắt ép tôi nữa, chỉ lặng lẽ vươn tay nắm lấy bàn tay của tôi.

Tôi sửng sốt, nhưng lại không giãy ra. Tay Thư Lạc lớn hơn tay tôi, bàn tay tôi bị cậu ấy nắm lấy, hầu như nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn đó, rất ấm áp. Những ngọn đèn nơi hành lang tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt lơ mờ, đứng trên cầu thang mỗi tầng nhìn lại liền thấy hai mảng sáng tối cách xa nhau, không gian tối mờ tĩnh lặng. Tôi cùng Thư Lạc sánh vai, bước đi rất chậm. Tôi hầu như chỉ có thể bước lên từng bậc thang một, Thư Lạc cẩn thận chú ý bước chân của tôi, âm thầm dìu tôi bước lên. Cứ như vậy rất lâu, hai người không hề với nhau nói tiếng nào.

Tôi suy nghĩ thật kỹ, cảm thấy có một số việc, cần phải nói cho rõ ràng.

“... Thư Lạc.”

“Ừ”

“... Xin lỗi.”

“Chuyện gì? Tự nhiên lại nói vậy. ” Thư Lạc cười.

“Hôm qua... hôm qua...”

Tôi nói “hôm qua ” hai lần, nhưng vẫn không thể nói hết.

Thư Lạc không nói gì, chỉ mỉm cười, im lặng chờ đợi.

Tôi điều chỉnh tâm tình, cuối cùng mới lấy được dũng khí.

“Thư Lạc, thực ra tôi... tôi là gay, hôm qua lại bị cậu nhìn thấy, tôi nghĩ là nên nói rõ ràng cho cậu biết thì tốt hơn, cho dù có bị cậu chán ghét, tôi cũng không muốn giấu cậu nữa... Nếu ... nếu cậu cảm thấy không thể tiếp nhận được ... hoặc nghĩ tôi là một kẻ bệnh hoạn... tôi hoàn toàn có thể hiểu được... Tôi... Tôi...”

Tôi cúi đầu, lời nói vẫn phát ra, nhưng thanh âm thì càng ngày càng nhỏ, càng lúc càng trở nên sợ hãi. Tuy rằng ngoài miệng nói là không sao, thế nhưng tôi vẫn rất sợ bị đứa trẻ này ghét bỏ.

Đôi chân chẳng biết từ lúc nào đã dừng lại, tôi không dám ngẩng đầu lên, không biết bây giờ Thư Lạc đang dùng ánh mắt gì để nhìn tôi nữa. Là kinh ngạc, là chán ghét, hay là khinh thường?

Tôi thấp thỏm bất an cắn môi dưới, cả người cứ có cảm giác mơ hồ, cũng có chút hối hận.

Gương mặt bị lòng bàn tay to lớn cẩn thận ôm lấy. Thư Lạc nâng khuôn mặt tôi lên, tôi vẫn rũ rập nhìn xuống. Bỗng nhiên, một hơi thở ấm áp lấp kín đôi môi của tôi.

14. Chương 14

Tôi bỗng giật mình, kinh ngạc mở to hai mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn kia đang nhắm mắt kề sát lên môi của tôi, gần đến mức chóp mũi chạm vào nhau.

“Thư... Ừm...”

Tôi vừa định giãy dụa, hai tay liền bị nắm lấy, lực đạo không mạnh không nhẹ, bàn tay bị ép lên trên tường, những ngón tay đan xen nhau, vô pháp nhúc nhích.

Đây, đây là chuyện gì vậy?!

Trong thoáng chốc, đầu óc tôi trống rỗng, còn chưa kịp hiểu rõ tình hình, Thư Lạc đã dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy mở khớp hàm của tôi, đầu lưỡi mềm mại của cậu ta ôn nhu tiến vào khoang miệng, mặc sức khám phá liếm láp mọi góc ngách, rồi lại mút vào, dịu dàng thông thả quán quýt lấy đầu lưỡi không dám động dậy của tôi.

Cậu ta, cậu ta đang hôn mình? Tại sao? Sao có thể như vậy?

Nụ hôn nồng nàn đột ngột kéo đến, hôn đến gần như hít thở không thông, thân thể cảm thấy mềm nhũn, đầu óc bị đình trệ, đôi chân đã không thể đứng vững được nữa. Thư Lạc buông một tay ra, rất cẩn thận ôm lấy eo tôi, để tôi dựa vào lòng cậu ấy, tiếp tục âu yếm đôi môi của tôi.

Tôi có chút mơ màng, trái tim kích động không thể kiểm soát, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không thể suy nghĩ về bất cứ thứ gì nữa.

Qua thật lâu, Thư Lạc mới lưu luyến tách ra. Cậu ta nhìn tôi, rất ôn nhu cười, đôi mắt cong lên, bờ môi vẽ lên một nụ cười rạng rỡ, vô cùng quyến rũ.

“Xin lỗi, đã dọa anh rồi. ” cậu ta đưa tay sờ lên mặt tôi vô cùng yêu thương.

Tôi vẫn đang mở to hai mắt, ngẩn ngẩn ngơ ngơ giống như một đứa trẻ bị lạc đường, tôi ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng nhìn cậu ta. Trừ An Thế Duy ra, cậu ta chính là người đàn ông đầu tiên hôn tôi. Thế nhưng An Thế Duy trước giờ chưa từng hôn tôi một cách dịu dàng và ngọt ngào đến vậy.

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ miên man, thân thể đột nhiên bị bế bổng lên.

Tôi vẫn chưa thể trấn tĩnh lại, cứ ngây ngốc nhìn cậu ta, sức lực như bị rút cạn, tôi mệt mỏi tựa vào lồng ngực rắn chắc kia, bị Thư Lạc, bị một đứa trẻ to xác bế lên cầu thang.

“Mạc Phi, tôi thích anh.”

Thư Lạc cười, một nụ cười chất phác, tỏa sáng như ánh mặt trời, vô cùng tuấn tú. Khóe môi cậu ta cong lên, lộ ra hàm răng trắng đều trắng noãn, đôi mắt sáng sủa trong suốt. Cậu ta nắm lấy tay tôi, ngồi ở bên giường, ánh mắt nhìn tôi chăm chú, không một chút che giấu.

Tôi nằm trên chiếc giường đơn duy nhất trong phòng Thư Lạc, cảm nhận mùi hương của cậu ấy hòa quyện trong chiếc chăn sạch sẽ mềm mại. Đại não có chút mơ mơ màng màng, cả người nóng lên, nhiệt khí tích tụ trong lồng ngực khiến tôi có chút thở gấp. Tôi ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt anh tuấn của cậu trai ở trước mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng sung sướng cũng rất ngạc nhiên, cũng cảm thấy có chút lo lắng, thật lâu sau, mới đột nhiên bật cười nói: “Ừ, tôi cũng thích cậu, trước giờ tôi luôn xem cậu là em trai của mình.”

Thư Lạc vẫn mỉm cười, nắm lấy bàn tay tôi, những ngón tay đan xen nhau siết chặt, đem mu bàn tay của tôi áp lên má mình.

“Mạc Phi, đừng hời hợt với tôi, anh biết tôi nói đến cái gì mà.”

Nụ cười của tôi dần cứng ngắc, mắt tự nhiên đọng lại trên mặt, tôi trầm mặc một lát, nhẹ giọng thở dài.

“Đứa ngốc này, cậu suy nghĩ lung tung cái gì vậy, mới từng tuổi này thôi, nên đi tìm một cô gái trẻ đẹp nào

đó mà yêu đi.”

Thư Lạc chỉ mỉm cười, cậu ta chăm chú nhìn tôi, giống như là đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng lại không nói gì cả.

Cậu ta lặng lẽ đi tìm hộp thuốc, nâng người tôi dậy, để tôi dựa vào bờ vai cậu ta, cho tôi uống thuốc xong, liền lấy ra một miếng dán hạ sốt, cẩn thận dán lên cái trán nóng rực của tôi.

“Ngoan, ngủ một giấc đi, đừng lo lắng gì hết, có tôi ở đây rồi.”

Thư Lạc lại giúp tôi đắp kín chăn, ánh mắt ẩn chứa nét đau buồn, những ngón tay thon dài ảm áp nhẹ nhàng sờ lên khóe môi bị đánh đến sưng tấy còn hiện tơ máu của tôi.

Tôi lúng túng nhìn sang chỗ khác, né tránh bàn tay của cậu ta.

Dưới tác dụng của thuốc, cơn buồn ngủ rất nhanh đã kéo đến, tôi chậm rãi nhắm mắt lại.

Đêm đó, tôi đã ngủ rất lâu, rất say.

15. Chương 15

Từ hôm đó trở đi, Thư Lạc cũng không nhắc đến chuyện này nữa. Tôi cứ luôn lo sợ rằng chuyện đó sẽ tạo thành vách ngăn chia cách hai người, nhưng sự thật là do tôi đã quá lo lắng. Dù sao thì cậu ta cũng chỉ là một đứa trẻ, lúc đó có lẽ là nhất thời xúc động mà thôi. Thế nhưng không biết tại sao, những lúc chỉ còn lại một mình trong đêm tối, đối mặt với căn phòng cô đơn trống trải, đối mặt với màn đêm yên tĩnh tịch mịch, tôi lại nhớ đến chuyện xảy ra ở nơi cầu thang tối mờ đó, lại nhớ đến, nụ hôn ngọt ngào âu yếm mà Thư Lạc đã trao cho tôi.

Tôi có chút tự giễu, bị một đứa trẻ hôn, vậy mà cứ như người mất hồn, thật là không biết xấu hổ mà.

Cho dù có thế nào, mỗi ngày vẫn lặng lẽ trôi qua. Thư Lạc vẫn là một đứa trẻ ôn nhu hiểu chuyện. Còn Mạc Phi, cũng vẫn là Mạc Phi mà thôi. An Thế Duy vẫn như thường lệ mỗi tuần sẽ đến hai ba lần, mỗi lần tới, đều không vì cái gì khác, chỉ đến để làm tình. Mà mỗi lần bị hắn thoả thích hưởng thụ thân thể, là nửa ngày sau tôi không cách nào xuống giường. Tôi nghĩ mình đúng là càng ngày càng vô dụng. Thân thể đã không thể chịu đựng nổi những dầy vò như vậy nữa.

Đối với những chuyện này, Thư Lạc chưa từng mở miệng hỏi, chỉ là mỗi lần tôi đau đến không cách nào cử động, cậu ta liền không nói tiếng nào chạy đến chăm sóc tôi, bưng trà rót nước, cùng tôi nói chuyện phiếm, thậm chí còn có thể nấu cơm cho tôi ăn. Đứa trẻ luôn tươi cười rạng rỡ này thật sự khiến tôi cảm thấy vô cùng yêu thương.

Có lần sau khi ăn cơm tối xong, Thư Lạc giống như làm ảo thuật lấy ra hai tấm vé xem phim. Tôi nhìn vào, thì ra là bộ phim kinh dị rất ăn khách gần đây mà lúc trước tôi có nhắc với cậu ta.

“Mạc Phi, nghe nói bộ phim này rất khủng khiếp, một mình tôi không dám đi, anh đi xem với tôi nhé, được không? ” cậu ta chớp chớp mắt làm nũng, giả hoạt nhìn tôi.

Tôi nhin không được mỉm cười. Tiểu quỷ này, tôi biết, cậu ta sợ tôi không chịu đi xem phim cùng cậu ta, nên mới dùng đến cách này để lừa tôi.

Tôi vươn ngón tay vuốt lên sống mũi thẳng tắp của cậu ta một cái, cười nói: “Được rồi, tôi sẽ hy sinh một lần vậy, đi cùng với tên tiểu quỷ nhát gan này.”

Thư Lạc nhìn tôi, sau đó nở nụ cười rạng rỡ, cười rất vui vẻ rất hạnh phúc.

Thế nhưng đến cuối cùng, tôi lại là người nuốt lời. Tôi không đi xem phim cùng cậu ta.

Chiều hôm đó, Thư Lạc sau khi tan học liền trực tiếp đi tới rạp chiếu phim, đứng trước cổng đợi tôi, còn tôi vừa bước ra khỏi cửa liền nhận được cuộc gọi từ An Thế Duy.

Giữa An Thế Duy và Thư Lạc, tôi ngay lập tức chọn người đầu tiên, thậm chí ngay cả một giây tự hỏi hay do dự cũng không có. Tôi biết tôi đã quá ích kỷ, cũng quá khốn nạn. Mặc dù trong lòng rất áy náy tự trách, nhưng vẫn phải gọi điện thoại cho Thư Lạc, nói cho cậu ta biết là tôi tạm thời có việc. Ở đầu dây bên kia, thanh âm của Thư Lạc từ hưng phấn đã dần trở nên thất vọng, nhưng cậu ta lại không hề trách cứ gì tôi, ngay cả nửa câu oán hận cũng không có, chỉ nhẹ nhàng nói: “Được, không sao, tôi chờ anh.”

Lần làm tình này, tâm trạng tôi có chút không ổn định. Rõ ràng người đàn ông mình yêu nhất đang ở ngay trước mắt, nhưng tâm tình không hiểu sao lại không thể tập trung. Trong lòng cứ lo lắng không biết Thư Lạc có đang thực sự đợi tôi ở đó hay không, lo sợ bên ngoài tuyết rơi không biết cậu ta có mang dù theo hay không, có bị lạnh không.

Lần đầu tiên trong lúc An Thế Duy tiến nhập vào thân thể tôi, tôi lại suy nghĩ về một người đàn ông khác, mặc dù đó chỉ là một đứa trẻ.

Mười một giờ khuya, An Thế Duy rời đi. Trước khi đi, hắn thâm tình hôn lên môi tôi một cái.

Một mình tôi trơ trọi nằm trên sofa, cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi.

Qua thật lâu, tôi mới trở mình đứng dậy, tắm rửa sạch sẽ thân thể, mặc quần áo tử tế. Lúc đi qua gõ cửa phòng bên cạnh, tôi bỗng nhiên giật mình, Thư Lạc vẫn chưa trở về.

Đã bảy tiếng rồi.

Tôi lập tức bắt taxi chạy đến nơi đó, trong lòng vô cùng hồ thẹn, vô cùng bất an, lúc xe đến nơi, tôi quả thực không dám tin vào mắt mình, đứa trẻ to xác này thực sự ngốc đến khiến cho người khác phải đau lòng.

Bộ phim đương nhiên đã kết thúc từ lâu, tôi từ đằng xa nhìn thấy Thư Lạc một mình đứng ở nơi đó, hai tay đút vào túi quần, nghiêng người dựa vào tường, thân hình cao ráo kiên cường đứng trong màn đêm vắng vẻ không một bóng người, cảm giác vô cùng cô đơn trống trải. Cậu ta hơi ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn những bông tuyết rơi xuống, vỡ tan trên mái tóc.

“Thư Lạc!”

Tôi hầu như là lao đảo chạy tới.

Thư Lạc thay đổi tầm nhìn, dưới ánh đèn đường màu vàng nhạt, khuôn mặt anh tuần chợt hiện lên vẽ kinh ngạc.

Cậu ta nhìn tôi, sửng sốt thật lâu, chợt dịu dàng mỉm cười hạnh phúc.

“Tôi còn tưởng rằng... anh sẽ không tới.”

Tôi ôm ngực thở dốc trong chốc lát, ngẩng đầu lên liền thấy Thư Lạc đã lạnh đến chóp mũi đỏ bừng, đôi môi cũng hơi run run, tôi liền nhanh chóng cởi khăn quàng cổ quàng lên cho cậu ta, sau đó nhón chân lên giúp cậu ấy phủi đi những bông tuyết bám trên vai và tóc.

“Cái đồ ngốc này! Đã khuya lắm rồi, sao còn chưa chịu quay về hả?! Ngoài trời lạnh như vậy, bị cảm thì phải làm sao đây!”

Tôi cuống đến độ lời nói ra cũng có chút run rẩy. Thế nhưng Thư Lạc vẫn thờ ơ mỉm cười, quay đầu lại nhìn đồng hồ trên quảng trường. Mười một giờ năm mươi tám phút.

Cậu ta vươn bàn tay lạnh ngắt nâng khuôn mặt tôi lên, dịu dàng mỉm cười.

“Vẫn còn kịp mà, Tiểu Phi, chúc tôi sinh nhật vui vẻ đi, được không?”

Tôi đột nhiên sững sờ, ngây ngốc nhìn nụ cười ấm áp của Thư Lạc, cảm giác đau đớn trong tim cứ liên tục dâng lên, nước mắt nghẹn ngào rơi xuống.

16. Chương 16

Tôi ngần lẩn không ngờ tới, ngày hôm đó chính là sinh nhật hai mươi tuổi của Thư Lạc. Cậu ta từ chối bữa tiệc sinh nhật mà các thành viên trong ban nhạc đã chuẩn bị, chỉ vì muốn cùng tôi đi xem phim.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy áy náy đến vậy, nhất là khi nhìn thấy Thư Lạc một mình cô đơn đứng giữa màn tuyết đợi tôi, còn chờ đến tận bảy tiếng đồng hồ. Nếu như cậu ấy có thể mắng tôi, giận tôi hoặc không quan tâm tôi nữa, có lẽ tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Thế nhưng cậu ấy chẳng nói gì cả, thậm chí còn chẳng hỏi tôi tại sao lại nuốt lời, chỉ giống như trước đây, luôn luôn mỉm cười, lúc nào cũng dịu dàng ôn nhu. Trong khoảnh khắc, tôi không thể kiềm được nước mắt. Tôi biết mình thật không nên khóc trước mặt một đứa trẻ, rất kỳ cục, chẳng ra thể thống gì cả. Thế nhưng tôi thực sự không thể kiềm chế được.

Trong màn đêm yên tĩnh ngập tràn tuyết trắng, tôi nắm chặt vạt áo Thư Lạc, cúi đầu, cố gắng đè nén thanh âm của mình, nước mắt tuôn rơi, bờ vai không ngừng run rẩy.

Thư Lạc nhìn thấy bộ dạng này của tôi lại càng hoảng sợ, nhanh chóng ôm tôi vào lòng.

“Xảy ra chuyện gì? Ngoan, không khóc không khóc.”

Cậu ta vỗ nhẹ lên lưng tôi, dỗ dành tôi như dỗ một đứa trẻ, nhưng lại càng khiến tôi không thể khống chế được nước mắt. Tôi cũng không biết sao mình lại có nhiều nước mắt đến vậy, cho dù có ở trước mặt An Thế Duy, tôi cũng chưa bao giờ khóc đến thương tâm như thế. Huống chi bây giờ, người chịu tổn thương chính là Thư Lạc, vậy tại sao tôi lại khóc thành bộ dạng như vậy chứ?

Tôi thực sự không thể tìm thấy nguyên nhân, chỉ là cảm thấy trong ngực rất đau, đau đến mức giống như có hàng vạn cây kim đang đâm vào lồng ngực.

Những ngày sau đó, tôi đi đến mọi góc ngách trên phố, tìm kiếm những cửa hàng bán đĩa phim, cuối cùng đã sưu tập đủ một loạt những bộ phim kinh dị, tổng cộng là bảy bộ, có thể nói đều là những bộ phim kinh điển. Bộ phim cũ nhất trong số đó cũng đã được sản xuất từ mười năm trước, cho nên tôi phải mất rất nhiều thời gian tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm ra được.

Cuối tuần, sau khi ăn tối xong, tôi bê ra một chồng đĩa phim cùng một đồng hồ ăn vặt mà trẻ con yêu thích, nhìn thấy Thư Lạc vô cùng kinh hãi, sau đó đột nhiên hưng phấn mà nhào tới ôm tôi, kéo tôi vào lòng ôm chặt, cậu ta nâng khuôn mặt tôi lên khê cắn một cái. Tôi lại càng hoảng sợ, vốn định đẩy cậu ta ra, nhưng khi nhìn thấy cậu ta cười vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc giống như một chú chó lớn nhào vào người chủ nhân mà làm nũng vậy, tôi chỉ có thể cười cười, cậu ta quá cao hứng rồi.

Thực ra những bộ phim này trừ bộ mới nhất ra thì tôi đều đã xem qua, thế nhưng tôi không ngại cùng Thư Lạc xem lại lần nữa. Tắt tất cả bóng đèn, kéo rèm cửa lại, toàn bộ phòng khách đều trở nên tăm tối, chỉ có ánh sáng phát ra từ màn hình TV trước mặt liên tục chớp nháy, từ bối cảnh cho đến âm nhạc được sáng tạo một cách tinh tế, càng khiến cho không khí nhuốm màu u ám và quỷ dị, kết hợp với cô nàng nữ chính trong phim thính thoảng lại hét lên vô cùng chói tai, thực sự là đã phát huy hết công dụng của phim kinh dị, đó là làm cho người ta sợ chết khiếp.

Xem một hồi lâu, tôi nhin không được nghiêng đầu liếc nhìn Thư Lạc, liền vô cùng sửng sốt phát hiện ra cậu ta cũng đang nhìn tôi.

“Đồ ngốc, không xem phim đi, nhìn tôi làm gì?”

Trong bóng tối u ám cùng ánh sáng lập lờ từ màn hình TV, Thư Lạc mở to hai mắt, vẻ mặt đáng thương như động vật nhỏ.

“Tiểu Phi, tôi sợ, cho tôi ôm cái nha?”

Tôi bật cười khúc khích. Trẻ con rốt cuộc cũng chỉ là trẻ con mà thôi.

Tôi cười cười véo nhẹ khuôn mặt anh tuấn của cậu ta, sau đó vươn tay ôm lấy bờ vai cậu ta, để cậu ta dựa sát vào người tôi, vuốt vuốt mái tóc ngắn của cậu ta, ôn nhu nói: “Ngoan, không sợ, có tôi ở đây rồi mà.”

Thư Lạc sửng sốt một chút, bĩu môi phản đối: “Tôi nói là để tôi ôm anh mà.”

Tôi ấn cậu ta xuống, ôm cậu ta cười cười không nói. Quả thật cái tư thế này cũng có chút không được tự nhiên, bởi vì Thư Lạc vốn cao hơn tôi rất nhiều, vai cũng rộng hơn, ôm vào trong ngực như thế này thật quá khổng lồ. Thế nhưng đâu còn cách nào khác, ai bảo tôi là anh trai làm chi, là anh trai thì phải ra dáng anh trai mới được.

Thư Lạc tựa hồ có chút bất mãn, thế nhưng cũng không phản kháng nữa, an tĩnh dựa vào tôi, cũng không nói thêm câu nào, ngoan ngoãn ngồi xem phim. Tôi khẽ mỉm cười, yêu thương vuốt ve mái tóc cậu ta, cảm giác rất ấm áp.

Có thể là vì những bộ phim đó tôi đã xem hết rồi, hơn nữa bản thân cũng không sợ phim kinh dị, thêm vào đó không khí căn phòng lại an tĩnh tối mờ, tôi đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Không biết tôi đã ngủ bao lâu, đến lúc tỉnh lại, liền phát hiện ra ngoài cửa sổ trời đã tờ mờ sáng, ti vi thì đã tắt từ lúc nào, mà điều càng khiến tôi giật mình hơn chính là, tôi đang nằm ở trong lòng Thư Lạc, trên người thì đang đắp áo khoác của cậu ta.

Tôi nhất thời có chút mơ hồ, vẫn còn ngái ngủ dụi dụi mắt.

“Dậy rồi?”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thư Lạc đang nhìn tôi mỉm cười ấm áp.

Tôi sửng sốt một chút, nhanh chóng ngồi dậy, có chút xấu hổ.

“Mấy giờ rồi?”

“Năm giờ.”

“Năm giờ?! ” tôi ngạc nhiên, “Tôi, tôi hình như đã ngủ thật lâu...”

“Lúc mười hai giờ là thấy anh ngủ thiếp đi rồi, anh nằm trong lòng tôi ngủ rất say đó nha.”

Thư Lạc nhìn tôi cười trộm, cúi xuống nhặt áo khoác lên, khoác lên vai tôi, sau đó, thừa lúc tôi còn chưa lấy lại tinh táo, cậu ta liền nhẹ nhàng hôn lên thái dương của tôi một cái.

Tôi dờ người, đột nhiên cảm thấy gương mặt đang nóng lên, xấu hổ đến không ngóc đầu lên được, chỉ có thể lúng túng thấp giọng lầm bầm vài câu, sau đó đỏ mặt chạy về phòng của mình.

Thực sự là quá mất thể diện mà, một người đàn ông trưởng thành lại để cho một đứa trẻ ôm ấp trong lòng mà ngủ...

Nhưng mà... vòng tay của Thư Lạc thực sự rất... rất ấm áp...

17. Chương 17

Chiều tối chủ nhật, An Thế Duy tới. Tôi có chút bất ngờ, bởi vì hắn rất ít khi đến thăm tôi vào cuối tuần. Trong giới thượng lưu, hắn được người ta công nhận là một người đàn ông mẫu mực, là đại diện tiêu biểu cho hình mẫu người đàn ông thành công trong cả sự nghiệp và cuộc sống gia đình. Cho nên hai ngày nghỉ cuối tuần, hắn thường sẽ ở bên cạnh vợ và gia đình, tuyệt đối không thể để người ta nhìn thấy hắn đi gặp tình nhân, đương nhiên càng không thể để người ta biết tình nhân của hắn lại là một người đàn ông.

“Tiểu Phi, gần đây em đối với tôi rất lạnh nhạt, ngay cả lúc làm tình cũng thường hay thất thần.”

An Thế Duy một tay nắm lấy cằm tôi, bắt tôi phải nhìn thẳng vào hắn.

Hai tay của tôi bị dây lưng áo tẩm trói vào đầu giường, không thể động đậy, còn nơi hạ thân cương cứng lại bị An Thế Duy nắm trong tay, thống khổ không được phóng thích khiến tôi kịch liệt thở dốc.

“Nói cho tôi biết, em vừa mới suy nghĩ cái gì?”

Phân thân to lớn trong thân thể tôi chậm rãi rút ra, rồi lại hung hăng đâm vào.

Tôi ngửa cổ kêu lên một tiếng, thân thể trần truồng trong không khí lạnh lẽo không ngừng run rẩy.

“Trả lời tôi, em đang nghĩ cái gì? Hay là đang tơ tưởng đến một thằng đàn ông khác?”

Cằm bị nắm đến phát đau, nước bọt ven theo khóe môi chảy xuống. Tôi thở dốc lắc đầu.

“... Không có.”

“Thật sự không có? ” An Thế Duy dán môi vào tai tôi, thanh âm trầm khàn uy nghiêm.

“... Thật sự không có. ” nước mắt tôi trào ra, lăn dài trên khuôn mặt.

“Em chỉ yêu một mình tôi thôi, phải không?”

Hắn cúi xuống ngậm lấy điểm mẫn cảm trên ngực tôi, thân thể theo bản năng liền run rẩy.

“... Phải “

“Mạc Phi, đời này kiếp này em chỉ là của tôi, đúng không?”

Hàm răng hung hăng cắn lấy đầu vú đã sưng đỏ, tôi đau đớn hét lên thất thanh.

“... Đúng.”

Ngón tay thô ráp liên tục dầy vò phân thân sớm đã rỉ ra dịch thể, còn nơi gốc phân thân lại bị khóa chặt không thể phóng thích, xúc cảm như một ngọn lửa nóng hừng hực không ngừng thiêu đốt nơi bụng dưới, tôi đau đớn khôn cùng vặn vẹo thân thể mà kêu khóc, nước mắt không ngừng trào ra, miệng liên tục cầu xin tha thứ.

“Thế Duy... Thế Duy... Em thực sự... không thể chịu nổi nữa... xin anh hãy buông tha cho em...”

“Mạc Phi, em hãy thề rằng thân thể của em chỉ thuộc về một mình tôi.”

Tôi gần như đã tan thành từng mảnh, cố gắng níu lấy drap giường, sự hành hạ giày vò này khiến tôi sống không bằng chết.

“... Em thề... Em xin thề. “

Nước mắt lại không thể không chảy xuống.

“Mạc Phi, tôi yêu em.”

An Thế Duy cuồng loạn hôn lên đôi môi đang rên rỉ trong thống khổ của tôi, phân thân liên tục đâm mạnh vào thân thể, tôi liều mạng giãy dụa, lúc từng dòng dịch thể nóng rực bắn vào, tôi gần như ngất lịm.

Lúc An Thế Duy rút ra khỏi cơ thể, tôi đã hoàn toàn không thể nhúc nhích, hai tay bị trói đã được cởi ra, trên cổ tay còn hằn lên những vết đỏ ứ máu, trên giường cũng bị nhiễm những vết máu tươi.

Tôi mệt mỏi thở dốc, nhìn người đàn ông mà tôi đã cực khổ yêu thương bao năm nay, trong ngực đau đớn như bị xé nát, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Thế Duy... Đêm nay ở lại với em đi, được không? ” tôi buông bỏ tôn nghiêm thấp giọng cầu xin.

Nam nhân cao to anh tuấn sững sốt một chút, quần áo trên người đã mặc xong, hắn cười cười cúi người xuống xoa đầu tôi.

“Ngoan, lần sau tôi lại tới thăm em.”

“Thế Duy. ” tôi níu ống tay áo nhìn hắn, bi thương hỏi, “Lẽ nào mấy năm nay, đối với anh em chỉ là một công cụ để tiết dục thôi sao?”

An Thế Duy cười, giẫy khỏi bàn tay tôi.

“Nói bậy cái gì vậy, ngoan, đừng có nghĩ lung tung nữa.”

Ánh mắt tôi rũ xuống ảm đạm, cảm giác trống rỗng bi thương.

An Thế Duy trước khi đi vẫn như thường lệ đặt lên môi tôi một nụ hôn thật sâu.

Thân thể trần truồng nhóp nhúa rải đầy những dấu hôn xanh tím, toàn thân mệt mỏi rã rời, tôi buồn bã cười, đối diện với căn phòng trống trải hiu quạnh, mùi vị lúc làm tình vẫn còn đọng lại trong không khí, tôi nằm ở trên giường vô thức cuộn người lại, cúi thấp đầu ôm chặt lấy đôi vai đang không ngừng run rẩy, không thể kiềm chế được mà bật khóc nức nở.

18. Chương 18

Không biết tôi đã khóc trong bao lâu, đến khi khóc đến thần trí mơ màng, có người nhẹ nhàng sờ lên tóc tôi.

“Tiểu Phi.”

Tôi bỗng nhiên chấn động, hai mắt nhắm lệ ngừng đầu lên, liền giật mình nhìn thấy Thư Lạc.

Tôi sững sờ vài giây, theo bản năng lui ra sau, hoảng hốt tìm thứ gì đó để che thân thể dính đầy tinh dịch lại, nhưng lại bị Thư Lạc bế bổng lên.

Cậu ta không hỏi gì cả, chỉ gắt gao ôm tôi vào lòng thật chặt, nói: “Tôi mang anh đi tắm, để như vậy anh sẽ sinh bệnh.”

Tôi cố chịu đựng đau đớn mà giấy dựa, cảm thấy vô cùng xấu hổ, chỉ ước gì có cái lỗ nào mà chui xuống.

“Tôi, tự tôi có thể “

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Đừng lộn xộn, vết thương đã chảy máu rồi.”

Trên mặt Thư Lạc tuy không có biểu hiện gì, nhưng giọng nói lại giống như mệnh lệnh không thể kháng cự.

Tôi ngẩn ra. Tôi chưa từng nhìn thấy vẻ mặt Thư Lạc đáng sợ như vậy.

Cậu ta không nói tiếng nào ôm tôi vào phòng tắm, để tôi dựa vào trong lòng, không hề quan tâm đến người mình bị ướt, dùng nước nóng cẩn thận tắm rửa thân thể cho tôi. Tôi cúi đầu, cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nếu như có thể, tôi thật sự muốn Thư Lạc biến mất đi. Để cho một đứa trẻ tắm rửa cái thân thể dơ bẩn của mình, tôi đúng là người chẳng ra gì mà. Hơi nước ấm nóng không ngừng bốc lên, tôi cúi đầu nhin không được rơi lệ.

Thư Lạc nâng khuôn mặt tôi lên, ánh mắt có chút phức tạp.

“Tiểu Phi, tôi mang anh đi nhé, được không?”

Tôi đột nhiên sững sờ, trong khoảnh khắc vẫn chưa hiểu được Thư Lạc muốn nói gì, còn chưa kịp có thời gian suy nghĩ, một nụ hôn bất ngờ đã lấp kín đôi môi tôi.

Tôi vươn tay đẩy cậu ta ra, nhưng còn chưa kịp đẩy, cổ tay đã bị nắm lấy ép chặt vào vách tường, nước từ vòi hoa sen liên tục phun xuống khiến tôi không mở mắt ra nổi. Thư Lạc điên cuồng mãnh liệt hôn xuống, tự do càn quét vào sâu trong khoang miệng, còn tùy tiện khê cắn đầu lưỡi của tôi, tôi không cách nào kêu la, nỗi sợ hãi càng dâng lên khi tôi cảm thấy một bàn tay cậu ta đang nắm lấy hạ thân, thân thể tôi run lên, kinh hoàng ra sức giãy dụa, trong lúc chống cự bàn tay tôi vung lên, hung hăng tát Thư Lạc một cái.

Thư Lạc bất ngờ dừng lại, bên má trái còn hiện lên dấu tay đỏ hồng.

Tôi hoảng loạn nhìn cậu ta, tinh thần vẫn chưa thể trấn tĩnh lại, nhìn thấy gương mặt Thư Lạc bị đánh đến sưng đỏ, trong lòng cũng có cảm giác không nỡ. Tôi không biết nên nói gì, chỉ có thể luống cuống nhìn cậu ta.

Trong phòng tắm mờ mờ hơi nước, chỉ còn lại âm thanh rào rào của vòi hoa sen.

Thư Lạc nhìn tôi, tôi chưa bao giờ thấy vẻ mặt cậu ta bi thương như vậy, cậu ta cả người ướt sũng, đứng im lặng ngây ngốc rất lâu. Những giọt nước trên khuôn mặt cậu ta lăn xuống, tôi nhìn thấy khóe mắt cậu ta hơi đỏ, trong thoáng chốc tôi không biết đó có phải là nước hay không, hay chính là nước mắt của Thư Lạc.

Qua thật lâu, Thư Lạc nhắm mắt lại, áy náy thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

19. Chương 19

Từ sau ngày hôm đó, chúng tôi không ai nói với nhau câu nào. Không phải là cãi nhau, cũng không phải tức giận, mà là có một loại cảm xúc tình tế nào đó tồn tại giữa hai người. Tôi không biết phải miêu tả cảm giác này như thế nào, trên thế giới này có rất nhiều chuyện mà bạn không có cách nào để đối mặt với chúng. Thư Lạc đem toàn bộ tình cảm nồng nhiệt của mình dâng lên trước mặt tôi, nhưng tôi lại không thể tiếp nhận. Tôi không xứng đáng.

Mùa đông càng tới gần, thời tiết càng trở nên lạnh giá, nhiệt độ không khí dần dần hạ xuống dưới không độ. Ban ngày lúc có ánh mặt trời thì cũng khá ấm áp, nhưng trời vừa tối thì những cơn gió lạnh thấu xương liền tràn về. Chẳng biết tại sao, Thư Lạc gần đây luôn luôn về muộn. Mặc dù không nói chuyện, nhưng tôi vẫn ngày ngày nấu cơm đợi cậu ấy, nhưng cậu ta mỗi ngày đều đến tận khuya mới về. Tôi không biết cậu ta đã ăn cơm tối chưa, cậu ta có đói bụng hay không, bây giờ tôi quả thực không biết phải làm sao để phá vỡ tình trạng căng thẳng này, thế là mỗi ngày chỉ có thể đem thức ăn đã nguội ngắt cất vào tủ lạnh, ngày thứ hai ăn không hết thì lại đem đi cất.

Đôi lúc tôi cảm thấy bản thân mình có chút buồn cười, rất nhiều lần tôi tự nhủ, Thư Lạc vẫn chỉ là một đứa trẻ, tôi cần gì phải trẻ con như cậu ta chứ. Có lẽ chỉ cần tôi giống như một trưởng bối sờ đầu cậu ta, cười nói vài câu, như vậy sự ngưng ngập giữa hai bên có thể sẽ nhanh chóng tiêu tán. Hơn nữa ngày đó là tôi đánh cậu ta, là tôi đã có lỗi. Cho dù có thế nào, tôi cũng không nên làm tổn thương đến lòng tự trọng của cậu ấy. Thư Lạc dù sao vẫn còn nhỏ, có lẽ chỉ là nhất thời kích động mà thôi.

Mỗi ngày cứ như vậy trôi qua, đã hơn nửa tháng tôi không nhìn thấy Thư Lạc. Tuy rằng cậu ta vẫn sống ngay bên cạnh, chỉ cách một bức tường, thế nhưng bức tường này lại vô cùng kiên cố, cứ như vậy chắn ngang giữa hai chúng tôi, sự ngăn cách khiến trong lòng tôi cảm thấy rất khó chịu. Có những lúc lơ đãng tôi thường quay đầu nhìn lại, trong thoáng chốc tôi có cảm giác như nhìn thấy đứa trẻ có nụ cười tỏa nắng kia đang đứng trước cửa, bên vai đeo đàn ghi ta nghiêng người dựa vào khung cửa, ôn nhu nhìn tôi, ngông nghênh hỏi: “Tiểu Phi, hôm nay có món gì ngon?” thế nhưng sau khi định thần lại, liền phát hiện ra đó chỉ là ảo giác.

Không thể phủ nhận, thiếu đi tiếng nói cười của Thư Lạc, thiếu đi sự hiện diện của cậu ấy bên cạnh mình, tôi bỗng nhiên cảm thấy rất cô đơn. Có lẽ con người luôn tham lam như vậy, cứ tưởng một khi đã là của mình rồi thì không thể bị mất đi. Lúc trước không có Thư Lạc, tôi đã quen với cuộc sống chỉ có một mình. An tĩnh thức dậy, an tĩnh đi dạo, an tĩnh đọc sách, an tĩnh ngủ người. Cuộc sống của tôi giống như phi tần trong cung cấm, an tĩnh chờ đợi An Thế Duy một tuần vài lần hoặc vài tuần một lần đến lâm hạnh.

Thế nhưng từ lúc Thư Lạc bước vào cuộc sống của tôi, trong vô thức tôi đã thay đổi rất nhiều từ lối sống cho đến thói quen. Mỗi ngày tôi loay hoay chọn lựa rồi nấu đủ món ăn trong niềm hứng khởi, vừa nghĩ tới buổi tối sẽ có đứa trẻ to xác kia cùng tôi ăn cơm thì sẽ cảm thấy rất vui vẻ. Ăn tối xong lại cùng nhau ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, tôi an tĩnh mỉm cười lắng nghe cậu ta kể rất nhiều chuyện thú vị, thỉnh thoảng Thư Lạc sẽ ôm đàn ghi ta đánh vài bài cho tôi nghe, đôi lúc lại không nói gì ngồi cạnh nhau trên sofa xem phim truyền hình lúc tám giờ tối. Khoảng thời gian đó tôi thường hay nghĩ, có lẽ, cuộc sống vốn nên như vậy.

Tôi không mưu cầu niềm hạnh phúc quá xa hoa, chỉ cần có được một mảnh vỡ nhỏ của niềm hạnh phúc thôi, tôi đã thỏa mãn rồi.

Những sự biến đổi này cứ âm thầm tiến triển, ngay cả bản thân tôi cũng không hề phát hiện ra, nhưng An Thế Duy vốn nhạy cảm đã biết được. Hắn phát hiện ra trong lòng tôi, trừ hắn ra, còn có sự tồn tại của một người đàn ông khác. Thế nhưng hắn lại không tìm được đáp án. Thế là hắn đem lửa giận cất giấu dưới đáy lòng mà phát tiết ở trên giường, hắn đối xử với tôi càng ngày càng thô bạo, lần sau càng tàn nhẫn hơn lần trước. Mỗi lần bị hắn áp dưới thân mà hành hạ đều khiến tôi đau đớn đến muốn chết đi.

Những năm gần đây tôi giống hệt như một tên ăn mày, cứ bám víu lấy hắn mà van xin tình yêu, thế nhưng hắn thậm chí ngay cả chút tình cảm dư thừa cũng không chịu cho tôi.

Tôi đã quá mệt mỏi rồi. Giống như một người ngâm mình trong nước một thời gian dài, đã không còn đủ khí lực để bơi lên bờ nữa.

20. Chương 20

Đêm khuya. Thư Lạc vẫn chưa trở về.

Tôi nhìn thức ăn trên bàn đã nguội lạnh từ lâu, nhẹ giọng thở dài. Trong lòng bỗng cảm thấy kích động, tôi nhớ Thư Lạc, nhớ đứa trẻ anh tuấn rạng rỡ như ánh mặt trời kia. Nhớ thanh âm của cậu ấy, nhớ nụ

cười của cậu ấy, và cả sự ôn nhu dịu dàng kia nữa.

Tôi bất đắc dĩ cười khổ, lấy màng bọc thực phẩm ra bọc tất cả thức ăn vẫn còn chưa đựng tới cất vào tủ lạnh, nhìn một chút, phát hiện ra đồ uống trong tủ đã hết. Tôi liền mặc áo khoác đi bộ đến siêu thị.

Mua xong đồ từ siêu thị đi ra là vừa vặn mười giờ rưỡi. Mùa đông vào ban đêm, trên đường hầu như không có lấy một bóng người, cứ cách một đoạn lại thấy ánh đèn đường tối mờ âm u lặng lẽ rơi xuống, cảnh vật vô cùng tiêu điều hiu quạnh.

Tôi một tay xách túi đồ một tay đút vào túi áo, một mình đi trên con đường nhỏ vắng vẻ. Gió thổi vào mặt mang theo cảm giác khô khốc lạnh lẽo, tôi rút cổ lại, bước đi nhanh hơn, nhưng đột nhiên nghe thấy phía sau lưng vang lên tiếng bước chân. Tôi dừng người, cố tình bước chậm lại, tiếng bước chân phía sau cũng chậm lại theo. Tôi nghi hoặc suy nghĩ một chút, cố tình thay đổi hướng đi, tôi rẽ trái đi thẳng vào một con đường khác, thế nhưng tiếng bước chân kia cứ luôn bám sát theo tôi. Tôi bước đi nhanh hơn, người đó cũng tăng tốc, tôi bước chậm lại, người đó cũng chậm rãi bước theo. Cứ thử đi thử lại như vậy, tôi đã xác định được một việc. Tôi nghĩ mình đang bị người khác theo dõi.

Tôi không khỏi khẩn trương. Là cướp sao? Nếu như muốn tiền, tôi có thể đem tất cả tiền mang trong người mà cho hắn, chỉ là cảm giác bị người ta theo dõi thế này thật không dễ chịu chút nào. Hơn nữa tôi không mang theo điện thoại, nếu thật sự xảy ra chuyện nguy hiểm gì thì cũng không thể báo cảnh sát. Bây giờ điều duy nhất mà tôi có thể làm chính là, nhanh chóng quay về nhà.

Tim tôi đập điên cuồng, thấp thỏm bất an bước đi nhanh hơn, đến cuối cùng hầu như là chạy đi, mà tiếng bước chân phía sau vẫn luôn bám theo sau, âm thanh đó ngày càng rõ ràng, càng lúc càng tiến gần tôi hơn.

Tôi chạy đến chỗ hồng học, cả người toát ra mồ hôi lạnh, nhìn thấy phía trước có đoạn gầm cầu tối mờ, tôi bất ngờ dừng lại. Nếu muốn về nhà nhất định phải đi qua nơi này, nhưng nếu như tôi là kẻ cướp đó, tôi nhất định sẽ chọn những nơi thiếu ánh sáng như thế này để hạ thủ. Tôi cảm giác mình giống như con mồi bị dẫn đến đường cùng, không có chỗ trốn. Chần chừ hai giây, tôi liền hạ quyết tâm, dốc toàn lực dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy vào, nhưng lại bất ngờ đâm sầm vào người trước mặt, còn chưa kịp phản ứng, cả vai liền bị nắm lấy. Tôi kinh hoàng la lên thất thanh.

21. Chương 21

“Tiểu Phi?!”

Người đó nắm chặt lấy hai tay đang giãy dụa của tôi, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. Tôi ngây ngốc một chút, ngẩng đầu, trong ánh sáng mờ mờ cuối cùng mới nhìn thấy rõ người đang ôm chặt tôi chính là Thư Lạc, tôi giật mình hoảng sợ vài giây, trái tim đang đập thình thịch dần trấn tĩnh trở lại, dưới chân mềm nhũn, suýt chút nữa là ngã xuống.

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thư Lạc đỡ lấy tôi. Tôi kinh hoàng thở dốc trong chốc lát, sau đó quay đầu nhìn lại, liền phát hiện phía sau không hề có một bóng người. *Lẽ nào lúc này đều là ảo giác của mình sao? Không, không thể nào. Đúng là đã có người theo dõi mình. Nhưng mà rốt cuộc người đó là ai? Chỉ vì muốn cướp tiền thôi sao?*

Không có thời gian suy nghĩ về mấy câu hỏi này, tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói: “Không sao.”

Tôi lúng túng giãy khỏi cái ôm của Thư Lạc, hai người nhìn nhau, hơn nửa tháng không gặp, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì mới phải. Mặc dù trong lòng lúc nào cũng muốn nhìn thấy Thư Lạc, nhưng đến khi cậu ta đứng ở trước mặt tôi rồi, đầu lưỡi cứ lú lại không biết nói gì. Hai người không nói tiếng nào im lặng nhìn nhau một lát, sau đó cùng nhau quay về nhà.

Con đường nhỏ vào ban đêm trở nên vô cùng yên ắng, ánh trăng yếu ớt nhàn nhạt phủ xuống. Tôi đi ở phía sau Thư Lạc, cúi đầu giẫm lên cái bóng của mình dưới ánh đèn đường, bước chân luôn chậm hơn cậu ta nửa nhịp, tôi cố tình làm vậy, bởi vì tôi cảm thấy rất bối rối khi đi bên cạnh cậu ấy. Thế nhưng Thư Lạc lại cố đi chậm lại, đợi tôi đi tới. Thấy cậu ta đi chậm, tôi lại càng đi chậm hơn nữa, thế là, đoạn đường vốn chỉ mất mười phút là tới nơi, vậy mà tôi lại có cảm giác đi cả một thế kỷ rồi mà vẫn chưa đến đích.

Cuối cùng, Thư Lạc bất thành linh dừng lại, tôi không để ý, liền va vào sau lưng cậu ta.

Tôi mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy Thư Lạc đưa tay sờ lên cái trán bị đụng trúng của tôi, vô cùng ôn nhu cười cười, đôi con ngươi đen láy sâu thẳm nhìn tôi chăm chú.

Cậu ta không nói tiếng nào cầm lấy túi đồ trong tay tôi, sau đó nắm lấy tay kia của tôi, mười ngón tay đan xen nhau nhét vào túi áo của cậu ta. Tôi bỗng có chút bất ngờ, nhưng cũng không giãy ra, cứ để yên cho lòng bàn tay ấm áp đó bao bọc lấy tay mình, yên lặng cúi đầu cùng cậu ấy đi về nhà.

Lúc về tới khu nhà trọ, dưới ánh đèn đường sáng sủa, tôi mới phát hiện ra sắc mặt Thư Lạc có chút tiêu tụy, chỉ mới mấy tuần không gặp mà cậu ta đã gầy đi rất nhiều, cằm cũng trở nên nhọn đi.

Đứa trẻ này có phải mấy ngày qua ăn uống không đầy đủ không? Lúc nào cũng đi sớm về muộn như vậy, ngoài trời lạnh lẽo lại còn ăn mặc phong phanh, thật đúng là không biết cách chăm sóc bản thân mình mà. Nhìn thấy cậu ta như vậy, tôi không khỏi xót xa.

“Thư Lạc. ” lúc cậu ta mở cửa phòng, tôi liền gọi cậu ta lại, “Hôm nay tôi có nấu súp, có muốn ăn không? Thời tiết lạnh như vậy, ăn cái gì đó nóng rồi đi ngủ thì sẽ thoải mái hơn đó.”

Thư Lạc sững sốt một chút, sau đó liền lộ ra vẻ vui mừng cùng nụ cười có chút xấu hổ, gật đầu nói: “Ừ.”

Tôi nhin không được vui vẻ mỉm cười, chợt phát hiện ra, chuyện đứa trẻ này chịu ăn thức ăn do tôi nấu lại có thể khiến tôi vui vẻ đến vậy.

Thế là, trong lòng có cảm giác như được nhìn thấy ánh sáng, vừa vào nhà tôi liền vội vàng chạy vào bếp

hâm lại nôi súp thịt heo củ cải, lại sợ Thư Lạc sẽ đói bụng, tôi liền đem hết thức ăn còn nguyên ở trong tủ lạnh ra hâm lại hết một lần, sau đó lại rửa thêm táo và nho làm món tráng miệng, có thể bổ sung thêm chất dinh dưỡng cho cậu ấy. Đến lúc làm xong đâu ra đấy rồi, tôi chạy qua phòng Thư Lạc gọi cậu ta qua ăn cơm, lại phát hiện ra Thư Lạc đã cuộn mình nằm trên sofa mệt mỏi ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, ngay cả đèn cũng không bật lên, chỉ có ánh trăng màu bạc từ ngoài cửa sổ dịu dàng chiếu vào, Thư Lạc nằm trên sofa giống như một chú chó lớn ngoan ngoãn, an tĩnh nằm đó, ánh trăng nhàn nhạt phủ xuống khiến khung cảnh trước mắt trở nên huyền ảo mông lung như tranh vẽ. Tôi ngồi xuống sofa, yên lặng ngắm nhìn, nhìn không được vươn tay khẽ chạm vào gương mặt anh tuấn đang say ngủ kia, lại không cẩn thận khiến cậu ta giật mình tỉnh giấc, tôi sợ đến run lên, nhanh chóng rút tay về, nhưng bàn tay lại bị nắm chặt.

“Tiểu Phi...”

Thư Lạc nắm chặt tay tôi không buông, đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay của tôi.

Tôi hoảng hốt, cố sức rút tay về, ho khan một tiếng, nói: “Súp hâm xong rồi, mau qua ăn đi.”

Nói xong liền đứng lên hướng cánh cửa đi tới, nhưng vừa đi được vài bước đột nhiên thân thể bị níu lại, tôi mất đà lao đảo chúm người về phía trước, cả người liền bị ôm chặt.

“Tiểu Phi, tôi cứ tưởng mình đã bị anh ghét rồi.”

Thư Lạc từ phía sau ôm lấy eo tôi, ôm rất chặt, giống như muốn hòa tan tôi vào trong lòng, cậu ta thì cầm lên vai tôi, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai.

Tôi cảm thấy trái tim mình có chút loạn nhịp, trấn tĩnh một chút, giãy khỏi vòng tay cậu ta, xoay người cười cười véo mũi cậu ta một cái, bông đùa nói: “Đứa ngốc này, sao tôi có thể ghét cậu chứ, tôi thích nhất là trẻ con mà.”

Thư Lạc sững sốt một chút, đột nhiên nhú mày, thanh âm lộ rõ sự nôn nóng và tức giận.

“Mạc Phi, đừng có tự lừa gạt mình nữa, anh biết rất rõ tôi không phải là trẻ con.”

Tôi sững sờ, nhìn khuôn mặt anh tuấn ở trước mắt đã lộ ra nét quyến rũ nam tính của người đàn ông trưởng thành, bờ vai to lớn rắn chắc hơn tôi, hơn nữa vóc dáng cũng cao hơn tôi rất nhiều, tôi không khỏi thở dài buồn bã, đúng vậy, Thư Lạc đúng là đã không còn nhỏ nữa. Tôi không thể phủ nhận.

Thế nhưng, nếu như không xem Thư Lạc là trẻ con, vậy thì cái cảm giác quyến luyến không muốn xa rời cậu ấy ở trong lòng thì phải giải thích như thế nào đây? Từ trước đến giờ, tôi luôn xem Thư Lạc là một đứa trẻ, xem cậu ta như em trai của mình, có như vậy tôi mới thoải mái ở cùng cậu ấy, mới có thể cho rằng tình cảm mình dành cho cậu ấy chỉ là sự yêu thương của anh trai dành cho em trai mà thôi. Còn bây giờ,

tôi giống như người đang ngủ say đột nhiên giật mình tỉnh giấc, có một giọng nói không ngừng nhắc nhở tôi, Thư Lạc, đã không còn là đứa trẻ như tôi hay nói nữa. A, lộn xộn quá. Thực lộn xộn quá đi. Tôi dần cảm thấy hoang mang.

Tôi cố gắng điều chỉnh tâm tình, đột nhiên trước mắt bỗng tối đen, đôi môi liền bị bịt kín. Tôi rên lên một tiếng, vừa muốn kháng cự, thân thể đã bị đôi tay cường tráng kia ôm chặt. Thư Lạc ấn chặt gáy tôi, mạnh mẽ hôn xuống, tôi giãy giụa, cả người bị ôm chặt bước đi hai bước, mất thăng bằng ngã xuống sofa.

22. Chương 22

Bị cơ thể to lớn của Thư Lạc đè lên, thân thể bị áp chặt ở giữa sofa và cậu ta, không cách nào nhúc nhích, hai tay bị chế trụ, đặt ở trên đỉnh đầu. Nụ hôn của Thư Lạc giống như bão tố điên cuồng ập tới, cậu ta không ngừng gặm cắn đôi môi tôi, còn thô bạo mút mạnh đầu lưỡi, liên tục càn quét vào tận sâu trong khoang miệng. Nụ hôn điên cuồng mãnh liệt không dứt khiến tôi hít thở không thông, chỉ cảm thấy đại não gần như bị thiếu dưỡng khí, thần trí trở nên mơ hồ, chỉ có thể không ngừng phát ra tiếng rên rỉ. Đến lúc nụ hôn điên cuồng kia tách khỏi miệng tôi, đầu lưỡi cậu ta lại tiếp tục liếm đến sau gáy, hơi thở nóng bỏng ẩm ướt kề sát bên tai. Thư Lạc ngậm lấy vành tai của tôi, nhẹ nhàng liếm vào trong, luồng khí ấm nóng rót vào tai khiến tôi cảm thấy nhồn nhột, bàn tay của cậu ta từ lúc nào đã lần mò vào trong quần áo của tôi, khám phá thân thể tôi từng chút một.

Tôi cố gắng giãy dụa, thanh âm run rẩy.

“Thư Lạc... Đừng như vậy... Mau buông... Thư... A...”

Ngón tay ấm áp di chuyển tới trước ngực mà đùa bỡn, liên tục xoa nắn đầu vú của tôi, từng đợt khoái cảm giống như luồng điện từ điểm yếu ớt không ngừng truyền tới, thân thể không nhịn được mà run rẩy, tôi ra sức giãy dụa trốn tránh, thế nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi những ngón tay đang vuốt ve khắp thân thể kia.

Tôi ngửa cổ thở dốc, khó khăn nói: “Thư Lạc... Không thể như vậy... A... Thư Lạc... A... Không được...”

Thư Lạc đưa tay sờ lên gương mặt tôi, nhìn tôi chăm chú, khóe mắt cậu ta có chút ướt át, con ngươi đen lầy sâu thẳm, nhưng trong ánh mắt ấy lại mang theo một nỗi bi thương nào đó không thể nói thành lời. Ánh mắt đó khiến tôi cảm thấy rất đau lòng. Tôi thở dốc nhìn cậu ta, nghẹn ngào nói: “Thư Lạc, đừng như vậy.”

Thư Lạc cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Những sợi tóc hơi dài rối loạn phủ xuống trước mắt, cậu ta giống như một con thú nhỏ bị thương, vô cùng đau buồn, cũng rất cô đơn.

Cậu ta nói: “Tiểu Phi, tại sao đến tận bây giờ anh vẫn trốn tránh tôi? Tôi đã không còn là đứa trẻ như anh nói nữa, anh hãy nhìn cho rõ ràng đi.”

Tôi kinh ngạc nhìn Thư Lạc, thật không biết nói sao. Đúng vậy, trước giờ đều do bản thân tôi đã quá ích kỷ, lúc nào cũng coi cậu ta như đứa trẻ mà yêu thương, tôi biết đó chỉ là mượn cớ mà thôi, tôi thực sự đã không quan tâm đến tình cảm của cậu ấy.

Thư Lạc yêu thương sờ lên tóc tôi, nụ cười có chút bi thương.

Không khí chìm trong im lặng, đột nhiên Thư Lạc vươn tay xé áo tôi ra, tôi bất chợt bừng tỉnh, lập tức lui thân thể ra sau, nắm chặt vạt áo, thất kinh lắc đầu.

“Thư Lạc! Dừng tay! Xin cậu dừng tay!”

Mặc cho tôi hoảng loạn kêu la, vạt áo trước ngực bị xé rách một cách thô bạo, hai cổ tay bị giữ chặt, thân thể trần truồng không chút che đậy hiện ra trước mắt Thư Lạc.

Trong phút chốc, Thư Lạc hít một hơi khí lạnh, con ngươi có chút co rút, động tác đột ngột dừng lại.

Tôi thống khổ nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu, nước mắt theo khóe mi trào ra.

Thư lạc im lặng rất lâu, sau đó mới cố gắng đè nén lửa giận, trầm giọng hỏi: “Có phải là hấn làm không?”

Tôi hổ thẹn cắn môi, nước mắt không ngừng chảy xuống, không nói gì.

Toàn bộ thân thể đều bị Thư Lạc nhìn thấy hết, thực sự khiến tôi xấu hổ vô cùng. Khắp người rải đầy vết roi đỏ tấy, là do hôm trước An Thế Duy đã dùng dây lưng đánh tôi, còn những vết xanh tím chi chít, chính là những dấu hôn vẫn còn lưu lại.

Thư Lạc không nói gì buông lỏng tay ra, nâng tôi từ trên ghế sofa dậy, ôm vào lòng thật chặt.

“Hấn ta đối với anh như vậy, tại sao anh không rời khỏi hấn?”

Những lời này đã chạm đến vết thương đau đớn tận sâu trong trái tim, tôi yếu đuối bất lực dựa vào lòng Thư Lạc, run rẩy nói: “Nếu như có thể, tôi cũng muốn rời đi, nhưng tôi không làm được...”

Sắc mặt Thư Lạc ngày càng ảm đạm, trong ánh mắt tràn đầy đau xót. Cậu ta không nói tiếng nào, chỉ ôm tôi chặt hơn. Nước mắt của tôi, đã không thể khống chế được nữa, thân thể được hơi ấm của cậu ấy bao bọc, tôi nép sát vào lồng ngực to lớn rần rần chắc ịch khóc đến lạc cả giọng.

23. Chương 23

Bây giờ đang là cuối năm, công việc của An Thế Duy ngày càng bận rộn, số lần đến thăm tôi cũng ngày càng ít đi.

Ban nhạc của Thư Lạc muốn mở Liveshow, cho nên mỗi ngày cậu ta ngoại trừ lên lớp ra, thời gian còn lại đều chạy tới chỗ ban nhạc tập luyện, cứ như vậy cả ngày lẫn đêm, đôi lúc thời gian ngủ còn chưa tới năm tiếng, vô cùng vất vả, mỗi lần nhìn thấy Thư Lạc đều có cảm giác cậu ta gầy đi rất nhiều, điều này khiến tôi vô cùng lo lắng. Thế là mỗi ngày tôi đều làm chút điểm tâm hoặc súp mang đến chỗ tập luyện của ban nhạc để bọn họ chia ra ăn, nhân tiện ở lại xem ban nhạc diễn tập hoặc giúp đỡ chút việc vặt.

Tuy rằng Thư Lạc luôn nói tôi không cần phải vất vả chạy tới chạy lui như vậy, thế nhưng tôi nhận ra, mỗi lần thấy tôi đến cậu ta liền trở nên vô cùng hạnh phúc, có thời gian giải lao liền chạy tới ngồi bên cạnh tôi. Tôi lấy điểm tâm ra cho cậu ta, cậu ta còn làm nũng đòi tôi phải dứt mới chịu ăn, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của người khác. Tôi tức giận trừng mắt liếc cậu ta một cái, bỏ đồ ăn xuống giả bộ không để ý cậu ta nữa, cậu ta liền lập tức chủ động tiến lại gần chọc cho tôi vui, cứ cọ cọ cầm lên vai tôi giống như một chú chó lớn đang làm nũng vậy, tôi thực sự hết cách với cậu ta, vừa bực mình lại vừa buồn cười, liền vươn tay véo mũi cậu ta một cái, mở miệng định nói vài câu, đột nhiên trong miệng bị dứt một miếng bánh ngọt, trong tiếng cười khê của mọi người, tôi nhất thời mặt đỏ lên.

Hai tuần sau, buổi Liveshow của ban nhạc diễn ra vô cùng thành công. Tôi rụt rè cầm vé VIP ngồi ở vị trí tốt nhất, vừa ngước lên là có thể nhìn thấy cả năm người tỏa sáng trên sân khấu. Ánh đèn huyền ảo lung linh mê hoặc lòng người, âm nhạc bùng nổ vang dội, cùng với thanh âm la hét điên cuồng của các cô gái ở phía sau, trong hội trường ai nấy đều đứng lên, thậm chí đằng sau cũng có mấy người đứng hẳn lên ghé ngồi, những đốm sáng nhấp nháy từ những chiếc lighstick liên tục vẫy qua vẫy lại trong không gian tối mờ. Ở những nơi như thế này, muốn không bị cuốn hút theo cũng khó, ngay cả một người không có tế bào âm nhạc như tôi mà cũng bị làm cho cảm động đến suýt rơi lệ. Cuối cùng, trong tiếng hô vang “Hát tiếp đi” của tất cả khán giả, ban nhạc phải ở lại diễn thêm hai bài hát nữa, cúi chào cảm ơn hết lần này đến lần khác, không có cách nào kết thúc.

Không ngờ lần đầu tiên tổ chức Liveshow lại được khán giả hâm mộ cuồng nhiệt như vậy, có thể nói là đại thắng lợi. Tối hôm sau, các thành viên trong ban nhạc lại tụ tập ở quán bar mà lần đầu tiên họ biểu diễn để uống rượu ăn mừng, ôn lại kỷ niệm. Thực ra tôi chỉ là người ngoài, thế nhưng mọi người lại rất nhiệt tình mời mọc, tôi cũng không nỡ từ chối bọn họ, thế là tất cả cùng nhau đi tới quán bar, không ngờ trong lúc vui vẻ lại bị mọi người chuốc rượu. Thư Lạc ở bên cạnh ngăn cản không cho tôi uống lại bị tôi kiên quyết đẩy ra. Tôi bình thường không uống một giọt rượu, vậy mà hôm nay lại uống liên tục mấy ly Whisky pha soda vào bụng, liền nhanh chóng cảm thấy trời đất quay cuồng, chỉ chốc lát sau liền mơ màng màng nằm trên chiếc sofa trong góc mà ngủ.

Cũng không biết tôi đã ngủ bao lâu, trong lúc nửa tỉnh nửa mê lại nghe thấy có người gọi tên tôi, tôi mơ màng ậm ừ đáp lại, nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt không chịu mở ra, vẫn đắm chìm trong thế giới mộng lung của mình, lúc sau liền cảm thấy thân thể bị người đó bế lên, cảm giác lâng lâng rất dễ chịu, liền dựa sát vào lồng ngực to lớn ấm áp đó.

Đến khi thân thể nhẹ nhàng đáp xuống một nơi mềm mại, tôi có cảm giác hình như mình vừa trải qua một giấc mơ.

Tôi khó khăn mở mắt ra, trong ánh sáng tối mờ, tôi nhìn thấy An Thế Duy cúi người cầm lấy tay tôi, nét mặt ôn nhu đầy yêu thương, ngay cả giọng nói phát ra cũng dịu dàng như vậy, hắn nói: “Tiểu Phi, có phải cảm thấy chóng mặt không? Em uống nhiều quá, ngoan, ngủ một giấc đi.”

Tôi kinh ngạc nhìn hắn. Một An Thế Duy dịu dàng như mặt nước, trong ký ức của tôi, thật sự đã là chuyện từ rất lâu rồi.

An Thế Duy cẩn thận giúp tôi cởi áo khoác, đắp kín chăn, cười cười sờ đầu tôi. Còn tôi lại thất thần nhìn hắn, nước mắt tràn mi.

“Tiểu Phi, xảy ra chuyện gì? Sao lại khóc? Khó chịu ở đâu sao?”

Hắn dùng ngón tay dịu dàng vuốt nhẹ khóe mắt tôi. Nhưng nước mắt, lại cứ chảy xuống.

“Ng Sloan, không khóc. ” hắn dỗ dành tôi.

Tôi vươn tay nắm lấy vạt áo của hắn, chậm rãi nâng người ngồi dậy, trong không gian tăm tối tôi đưa tay sờ lên gương mặt mờ nhạt của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó ôm lấy gương mặt hắn, nhắm mắt tiến gần.

24. Chương 24

Lúc môi tôi dán lên môi An Thế Duy, hắn hình như có chút ngạc nhiên, tôi không quan tâm đến sự chán chường của hắn, trực tiếp đem đầu lưỡi tiến thẳng vào, vụng về khuấy đảo trong khoang miệng ẩm ướt, liên tục liếm mút. Cảm giác khô nóng dâng lên trong cổ họng, tôi dán chặt thân thể mình lên lồng ngực hắn, bụng dưới ngày càng căng lên. Tôi thân mật ôm lấy cổ An Thế Duy, điên cuồng gặm cắn đôi môi của hắn, xúc cảm dâng lên khiến nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. Lúc tôi cố rướn người hôn lên cổ hắn, đột nhiên cảm thấy thân thể mình nghiêng ngả, thoáng cái đã bị đè ngã xuống giường, lực tác động đột ngột khiến tôi đầu vác mắt hoa, thoáng chốc thân thể đã không còn khí lực.

Nam nhân ở trên người tôi dường như đã cố kiềm nén rất lâu, bất ngờ dục hỏa bùng phát, nhanh chóng cởi sạch toàn bộ quần áo của tôi, cuồng loạn hôn xuống. Tôi nhắm mắt nằm ngửa ở trên giường không hề động đậy, để mặc cho những nụ hôn ướt át nóng bỏng rơi xuống mọi nơi trên thân thể.

Tiểu Phi. Tiểu Phi. Tiểu Phi.

Nam nhân loáng thoáng gọi tên tôi, đầu lưỡi đói khát men theo xương quai xanh trượt dần xuống bụng dưới, lưu lại một đường nước bọt ẩm ướt, sau đó lại từng chút một ngao du đến trước ngực, khe khẽ gặm cắn, khoang miệng ướt át ngậm lấy đầu vú của tôi, đầu lưỡi linh hoạt mềm mại liên tục trêu đùa hai điểm mẫn cảm, từng lần từng lần một đều khiến thân thể tôi phải run rẩy, khoái cảm kéo đến khiến toàn thân tôi tê dại. Tôi nhịn không được ưỡn ngực lên, không ngừng thở dốc rên rỉ, nơi hạ thân ngày càng có cảm giác ngứa ngáy, giống như đang kháng nghị biểu tình.

Khi nụ hôn nồng nhiệt trượt xuống nơi bụng dưới, hai chân tôi bị tách ra, trong không khí lạnh lẽo, hơi thở ướt át nóng rực bao phủ lên phân thân đang căng cứng của tôi, tôi không khỏi run rẩy, trước mắt đã phủ một màng sương. An Thế Duy trước giờ chưa từng dùng miệng chăm sóc tôi như vậy, trong cơn ngây ngất, tôi có cảm giác hạnh phúc đến thụ sủng nhược kinh.

Hạ thân được vuốt ve liếm láp rất chu đáo, liên tục nhả ra mót vào, từ gốc phân thân đến phần đỉnh mẫn cảm đều được chăm sóc kỹ lưỡng, tôi thậm chí có thể cảm thấy rõ ràng chỗ đó đang nhanh chóng bành trướng đến sung huyết, từng đợt khoái cảm liên tục dâng lên đại não không cách nào khống chế, thần trí giống như đang phiêu du lơ lửng ở trên mây. Tôi co giật thân thể ngửa cổ lên, tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng không ngừng thoát ra.

Khoái cảm kích thích từ đầu vú lại mãnh liệt truyền tới, như muốn chọc thủng giới hạn chịu đựng của tôi, tôi gắt gao nắm chặt drap giường, cắn răng cố sức chịu đựng. Bởi vì, An Thế Duy không thích tôi bắn ra trước hân.

“Tiểu Phi, đừng cố chịu đựng, sẽ khổ sở lắm, cứ bắn ra đi.”

Không ngừng khuấy động, liên tục cọ xát. Tiếng rên rỉ phát ra càng trở nên gấp gáp hỗn loạn, cuối cùng, tôi vươn hai tay ôm lấy đầu An Thế Duy, cong người kêu lên một tiếng, phóng thích trong miệng hân.

Khoái cảm sung sướng lúc cao trào vẫn còn đọng lại trong thân thể, tôi nhắm mắt thở dốc, mồ hôi đầm đìa, sức lực toàn thân như bị rút cạn, đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy men rượu cay nồng vẫn còn văng vất chưa tan.

Mà lúc này, cự vật nóng rực đã đặt ở nơi hậu đình. Tôi mơ màng vươn tay nắm lấy bờ vai của hân, vô thức nhỏ giọng nỉ non: “Thế Duy... Thế Duy...”

Tôi cảm giác nam nhân trên người tôi đột nhiên bị chấn động mãnh liệt.

Tất cả mọi chuyện đều đột ngột dừng lại. Không hề tiến thêm một động tác nào, cũng không hề có lời nói nào phát ra.

Không khí trở nên yên tĩnh đến quỷ dị.

Tôi vô cùng mệt mỏi mở mắt ra, trong màn đêm tĩnh lặng tôi thoáng nhìn thấy ánh mắt hân đau đớn nhìn tôi, ánh mắt ấy giống như trong lòng đã phải chịu đựng tổn thương rất lớn, vô cùng buồn bã, cũng rất bi ai.

Tôi mê man nhìn hân, đầu óc nặng trĩu không thể suy nghĩ được gì nữa, cảm giác kiệt sức cùng cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo tới, tôi mơ màng vài giây, sau đó liền chìm vào giấc ngủ.

25. Chương 25

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh dậy thì đã là buổi trưa. Cơn nhức đầu sau khi say rượu cứ bao trùm nơi tâm trí, tôi theo phản xạ lấy tay ấn mạnh thái dương, chậm rãi mở mắt, ánh mắt mơ màng đảo một vòng qua căn phòng vừa xa lạ vừa quen thuộc, căn cổ có cảm giác nhồn nhột, lồng ngực thì đang bị thứ gì đó đè lên, khiến cho tấm chăn phòng lên rất to.

Chuyện gì vậy? Đây là phòng ngủ của Thư Lạc mà? Sao mình lại nằm ở đây?

Tôi ngây ngốc trong chốc lát, đột nhiên bật người ngồi dậy, một tay bám lấy mép giường, tấm chăn đắp trên người liền trượt xuống, lộ ra một tấm lưng trần vô cùng khô gợn đang áp sát trên thân thể. Thư Lạc nằm sấp đè lên người tôi, hai tay ôm chặt thân thể tôi, giống như một súng vật to lớn thân mật dựa sát vào tôi mà ngủ, cậu ta bị tôi làm kinh động cũng không hề tỉnh lại, chỉ là nghiêng đầu, thay đổi một chút tư thế rồi lại tiếp tục ngủ say sưa.

Tôi kinh hãi tột độ, trong khoảnh khắc trái tim như muốn ngừng đập, tôi khiếp sợ cúi đầu nhìn hai thân thể trần truồng đang ôm nhau nằm trên giường, trong đầu chợt lóe lên một loạt những hình ảnh.

Tối, tối hôm qua, tôi hình như đã lên cao trào... hơn nữa còn bắn vào trong miệng ai đó...

Thì ra đó không phải là giấc mơ...

Vậy, vậy người đó là ai... Không đúng, chắc chắn không phải là An Thế Duy...

Trời ơi... Rốt cuộc tôi đã làm gì?!

“Thư Lạc!”

Tôi bất ngờ hét lớn một tiếng, cố sức lay tỉnh cái người đang ôm chặt tôi không chịu buông kia.

Thư Lạc vẫn còn ngái ngủ mở mắt ra, nhắc người lên, mặc kệ mái tóc ngắn rối bù lộn xộn, cậu ta mơ màng nhìn tôi, lẩm bẩm như đang nói mơ: “Tiểu Phi, mau đắp kín chăn lại đi, để vậy sẽ bị cảm đó...”

Nói rồi, cậu ta tiện tay kéo chăn đắp lên. Còn tôi ngay lập tức dùng hết sức đẩy mạnh một cái, thực ra tôi chỉ muốn đẩy cậu ta ra, không nghĩ tới đây là giường đơn, tôi lại dùng lực quá mạnh, Thư Lạc bất ngờ bị tôi đẩy từ trên mép giường té thẳng xuống đất.

“Bịch ” một tiếng, nghe có vẻ rất đau.

Lần này, cậu ta đã hoàn toàn tỉnh ngủ, nhưng hình như đầu óc vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc ngồi dưới đất, có chút ngơ ngác nhìn tôi. Khuôn mặt ngây thơ vô tội đó trông y hệt như chú chó nhỏ bị chủ

nhân vút đi, ánh mắt trông đợi vô cùng đáng thương, vừa tội nghiệp lại vừa đáng yêu.

Tôi bối rối nhìn cậu ta, dở khóc dở cười ôm trán, nói: “Nhanh đứng dậy đi, ngồi đó sẽ bị lạnh bây giờ.”

Thư Lạc đỡ ra một hồi, không leo lên giường nữa, im lặng nhặt quần áo ở dưới đất lên mặc vào.

Tôi nhìn cậu ta quay lưng về phía tôi, động tác nhanh nhẹn mặc quần áo, trong lòng do dự hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng nói: “Thư Lạc, tối hôm qua... Tôi...”

“Yên tâm, tối qua không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cậu ta cắt ngang lời tôi, ngữ khí rất kiên định, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa chút gì đó bất đắc dĩ cùng cảm giác bị thương không thể nói thành lời.

Tôi cắn môi, trong lòng hối hận khôn cùng. Tôi thực sự quá khốn nạn mà, sao lại có thể phóng thích ở trong miệng một đứa trẻ được chứ.

Tôi lo lắng nhìn theo bóng lưng to lớn rần rần chắc ở trước mặt, khổ sở nói: “Thư Lạc, xin “

“Đừng nói xin lỗi. ” Thư Lạc không chút do dự cắt ngang lời tôi lần thứ hai, nhưng lần này, giọng nói ấy lại mang theo một tia ghen ngào, hồi lâu sau, cậu ta mới trấn định lại, bình tĩnh bi ai nói, “Tiểu Phi, xin anh, đừng nói lời xin lỗi...”

Tôi yên lặng nhìn cậu ta, không nói được gì.

Đến lúc Thư Lạc mặc quần áo tử tế xong xoay người lại, cậu ta đã khôi phục lại dáng vẻ tươi cười như trước kia, Thư Lạc nhặt quần áo của tôi lên đặt trên giường, sau đó cúi người véo lên mặt tôi, cười nói: “Hôm qua anh uống nhiều lắm, hôm nay nên ăn thứ gì dễ tiêu thôi, để tôi đi nấu chút cháo trắng nhé, chịu không?”

Tôi sững sốt một chút, ngoác nhìn đôi mắt cười rạng rỡ kia, ngoan ngoãn gật đầu.

Lúc ăn cơm, không ai nói với nhau câu nào, cũng không nhắc gì tới chuyện tối hôm qua. Tôi cúi đầu im lặng ăn đồ ăn trước mặt, trong lòng rối như tơ vò, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn Thư Lạc, bởi vì chột dạ, chỉ có thể vùi đầu vào ăn, trong lúc vô thức tôi đã ăn hết sạch đồ ăn trên bàn, đến lúc bụng no căng cứng, tôi ngẩng đầu lên, liền phát hiện Thư Lạc ngồi ở đối diện đang nhìn tôi cười, nụ cười vô cùng kỳ lạ.

“Cậu... sao không ăn?”

Thư Lạc một tay chống cằm, thích thú cười: “Anh ăn hết phần của tôi rồi.”

Tôi kinh ngạc, nhìn đồ ăn trên bàn đã bị tôi quét sạch, nhất thời á khẩu không nói được tiếng nào, gương mặt bỗng chốc nóng lên, tôi cúi đầu cắn môi, xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

Thư Lạc đi tới, nâng khuôn mặt tôi lên, vô cùng thỏa mãn nhìn tôi chăm chú, giả hoạt nói: “Tiểu Phi, lúc anh đỏ mặt trông rất dễ thương.”

Tôi sững người, ngược mắt lên, vừa vặn đối diện với nụ cười tuần mỹ mê đắm lòng người kia, trong khoảnh khắc, một thoáng rung động lướt nhẹ trong tim, khuôn mặt vốn đỏ bừng lại càng nóng hơn giống như muốn bốc hơi.

Thư Lạc nhìn tôi chăm chú, ngón tay thon dài khẽ vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán tôi. Cậu ta ôn nhu cười, cúi đầu, đặt lên môi tôi một nụ hôn khẽ, nhẹ nhàng giống như chuồn chuồn lướt qua mặt nước. Lúc đôi môi tách ra, tôi nhìn thấy khoe miệng Thư Lạc khẽ lộ ra một nụ cười kỳ lạ mà trước giờ tôi chưa từng thấy, thâm thúy mê người, nhưng cũng biến hóa khó lường. Cậu ta dán môi lên tai tôi, thanh âm trầm thấp ổn định, giọng nói vô cùng dứt khoát, giống như đang thản nhiên nói ra một sự thật khiến người khác không thể chối cãi.

Cậu ta nói: “Mạc Phi, tôi sẽ đoạt lấy anh, anh là của tôi.”

Nói xong, cậu ta trầm tĩnh nhìn tôi một cái, sau đó giống như không có chuyện gì xoay người rời đi.

Tôi yên lặng đứng đó, không thể tin được sống sờ rất lâu.

Thư Lạc trong khoảnh khắc đó, giống như có đến hai người.

26. Chương 26

Tôi chưa từng nhìn thấy một Thư Lạc đáng sợ và nguy hiểm như vậy, khí tức từ người cậu ta sắc nhọn như muốn chọc thủng mọi thứ, mặc dù chỉ là một câu nói hời hợt thoáng qua, nhưng lại mang theo sự uy hiếp mãnh liệt khiến người khác không thể chống cự.

Nhìn theo bóng lưng cao lớn của chàng trai anh tuấn kia, trong lòng tôi bỗng nhiên có một tia khó xử.

Tôi vẫn không thể xác định được tình cảm của mình dành cho Thư Lạc là gì, có lẽ suy nghĩ như vậy là có hơi ích kỷ, nhưng tôi thà rằng xem cậu ta như một cậu nhóc hàng xóm cần người chăm sóc, bởi vì chỉ có như vậy thì cho dù là đối với cậu ta, hay là đối với tôi, đều sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Nhưng mà cho đến hôm nay, mối quan hệ mà tôi mong muốn lại hoàn toàn phát triển theo hướng ngược lại, hơn nữa còn tiến tới mức không thể cứu vãn. Tôi có chút trở tay không kịp, trong lòng biết rõ là nên giải quyết dứt khoát cho xong, mau chóng cắt đứt những suy nghĩ buồn cười và hoang đường với đứa trẻ này ở

trong đầu. Thế nhưng tôi không đành lòng, cũng không muốn vứt bỏ, có lẽ, trong lòng vẫn còn xen lẫn một tia do dự. Lúc tôi ý thức được điều này, liền phát hiện ra bản thân mình từ lâu đã sinh ra một loại cảm giác quẩn luyến và ỷ lại vào Thư Lạc, hoàn toàn không muốn rời xa cậu ấy. Giống như nước và không khí, tuy không dễ dàng phát hiện ra, nhưng chúng từ lâu đã trở thành một phần tất yếu của sinh mệnh.

Giáng Sinh đến gần, trên mọi con phố lớn nhỏ đều tràn ngập không khí của mùa lễ hội, đi đâu cũng có thể nhìn thấy những cửa hàng được trang trí rất bắt mắt, những cái cây ven đường được gắn lên rất nhiều đèn màu, ở giữa trung tâm thương mại có đặt một cây thông Nô-en rất lớn, trên cây được treo lên rất nhiều hộp quà nhỏ cùng những mảnh giấy nguyện cầu bình an. Có lẽ bầu không khí náo nhiệt này khiến cho ai nấy đều cảm thấy rất vui vẻ, những người đi đường tuy vô cùng bận rộn nhưng trên mặt ai cũng nở một nụ cười ấm áp.

Buổi chiều, ánh nắng mặt trời dịu dàng phủ xuống, bầu trời trong xanh yên bình, một mình tôi đi dạo nơi khu phố sầm uất, vốn định mua cho An Thế Duy một món quà giáng sinh, thế nhưng đi đến hết cửa tiệm này đến cửa tiệm khác, cuối cùng món quà mua được tôi lại dành tặng cho Thư Lạc. Đó là một chiếc khăn quàng cổ màu kem làm bằng lông cừu, dùng để giữ ấm trong mùa đông thì vô cùng tốt, bởi vì cậu ta bình thường không hề quan tâm chăm sóc bản thân, quần áo trên người lúc nào cũng rất phong phanh, cho nên tôi không nhịn được liền mua món đồ này tặng cậu ta.

Lúc món quà được đóng gói đẹp mắt trao đến tay tôi, trong lòng tôi bỗng nhiên có chút chờ mong, tôi mong đến lúc Thư Lạc quàng chiếc khăn này lên, không biết trông cậu ấy sẽ như thế nào. Dù chỉ mới nghĩ đến thôi, không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác hưng phấn, nhưng cảm giác này ngay lập tức bị tôi dập tắt.

Vào mùa đông, mặt trời lặn rất sớm, lúc tôi đang trên đường về nhà, màn đêm đã dần buông xuống từ lúc nào. Tôi hiếm khi ra ngoài vào khoảng thời gian này, bởi vì gần đây tôi luôn cảm thấy hình như mình đang bị người ta theo dõi. Tuy rằng tôi chưa xác định được có phải đúng như vậy hay không, nhưng đó giống như một loại trực giác, chỉ cần tôi ra ngoài một mình vào ban đêm, liền có cảm giác phía sau vang lên tiếng bước chân, nhưng tôi vừa quay đầu lại, liền không thấy bóng dáng ai cả.

Tôi không tin trên thế gian này có ma quỷ, nhưng cũng không cho rằng đó là ảo giác của tôi.

Có lần tôi vô tình nói chuyện này cho Thư Lạc biết, Thư Lạc còn tỏ vẻ lo lắng hơn tôi, nét mặt cậu ta đông cứng lại, trầm tư trong chốc lát, sau đó bảo tôi lấy điện thoại di động ra, thiết lập kết nối với điện thoại của cậu ta thông qua hệ thống định vị GPS, làm như vậy, bất cứ lúc nào cậu ta cũng có thể tìm được tôi, đồng thời cài đặt số điện thoại khẩn cấp trong máy của tôi thành số của cậu ta, sau đó cậu ta nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì thì phải gọi điện thoại cho cậu ta ngay, cậu ta nhất định sẽ chạy tới nhanh nhất. Tôi nhìn cậu ta, nhìn không được bật cười, tôi nói, lúc khẩn cấp không phải là nên gọi 110 sao?

Tuy nói như vậy, thế nhưng không biết tại sao, tôi lại rất ngoan ngoãn làm theo.

Lúc tôi một mình đi vào con đường nhỏ âm u vắng lặng kia, tôi lại có cảm giác phía sau có người theo dõi, tôi bình tĩnh dứt tay vào túi quần, ngón tay đặt trên nút gọi khẩn cấp. Nhưng chỉ trong tích tắc, sau lưng liền bị ai đó đẩy mạnh một cái, bị tấn công bất ngờ, thân thể tôi loạng choạng chúi về phía trước, ngã sấp trên mặt đất.

“Ai vậy?!”

Tôi chống tay lên quay đầu lại, trong nháy mắt liền giật mình hoảng sợ, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy dưới ánh trăng tối mờ kia, những bóng người dần hiện lên trước mắt, không phải một người, mà là cả một đám người, có khoảng chừng năm sáu tên. Những tên đó ai nấy đều cao to vạm vỡ, nét mặt rõ ràng là phường du côn, bọn chúng cười cười nhìn tôi, quan sát tôi thật kỹ từ trên xuống dưới, trong ánh mắt không hề che dấu sự dâm ô, tôi đột nhiên phát run, trái tim nảy mạnh một cái, cảm thấy sự tình đúng là không ổn. Bọn họ muốn làm gì, ý đồ hiện ra rất rõ ràng. Nhưng mà tôi là một người đàn ông, không đi chọc ghẹo con gái thì thôi, sao lại gặp phải những chuyện này cơ chứ? Tôi rất muốn cười, nhưng tình hình trước mắt lại làm tôi cười không nổi. Lấy ít địch nhiều, tôi hoàn toàn không có phần thắng, huống hồ tôi trước giờ không biết đánh nhau, thua là điều đương nhiên. Hảo hán không sợ thiệt trước mắt, thế là phản ứng đầu tiên của tôi là lập tức từ mặt đất đứng lên, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Bây giờ trời vẫn chưa tối hẳn, tôi cố gắng hết sức để chạy đến chỗ đông người, thế nhưng còn chưa kịp chạy ra khỏi con phố liền bị bọn chúng trước sau vây chặt. Bọn họ giống như đang chơi trò mèo vờn chuột, liên tục xô đẩy đùa giỡn tôi, trong miệng phát ra toàn những lời bần thiêu khó nghe. Tôi ngoài mặt cố gắng trấn tĩnh, nhưng trong lòng thì lại sợ hãi đến tim đập thành thịch, tôi chưa từng gặp phải tình huống bị nhiều người vây bắt như vậy. Hai nam nhân trước mặt rút từ trong túi quần ra một con dao gấp, xoay vài vòng ở trong tay mà ngắm nghía, ánh sáng từ lưỡi dao lóe lên ngay trước mắt, tôi trở tay che chắn, không kiềm được lui về sau hai bước, nhưng lại đụng vào một tên khác ở sau lưng.

“Em trai dễ thương, đừng sợ, chúng ta cùng chơi đùa một chút nào.”

Thanh âm tục tĩu vang lên bên tai, thất lưng đột nhiên bị ôm lấy, tôi sợ đến nhảy dựng lên, trong lúc hốt hoảng liền xoay người lại, nâng đầu gối lên thúc vào bụng dưới tên đó một cái. Gã đàn ông bị tấn công bất ngờ, đau đến hét to một tiếng, liền buông tay ra, tôi khẩn trương chớp lấy cơ hội nhanh chóng bỏ chạy. Phía sau không ngừng vang lên tiếng chửi rủa. Nhưng mới vừa chạy được hai ba bước, cổ áo liền bị kéo lại, tôi còn chưa kịp quay đầu, một tên ở trước mặt đã hung hăng giáng cho tôi một cái bạt tai, tôi bị đánh đến đầu óc choáng váng, thế nhưng vẫn cố ra sức chống cự, quay đầu cắn lên tay của kẻ đang giữ chặt mình, thừa lúc gã buông lỏng tay ra liền cố gắng chạy trốn lần nữa, nhưng lại đụng phải hai gã đàn ông khác ở trước mặt.

“A, rất có bản lĩnh chạy trốn.”

Tóc bị nắm chặt một cách thô bạo.

“Buông tôi ra!”

Tôi phần nộ thét lên một tiếng, vừa định vung tay phản kháng, hai tay liền bị bọn chúng giữ chặt bẻ ngoặt ra sau, cơn đau đớn tức thời ập tới, bọn chúng lôi tôi vào một con hẻm nhỏ âm u, đẩy mạnh một cái, thân thể tôi liền bị va vào vách tường.

27. Chương 27

“Các người muốn làm gì?”

Tôi ôm lấy bả vai đau đớn, nhìn lên những gã đàn ông xấu xa kia, trong lòng vô cùng hoảng loạn, đôi chân mềm nhũn không thể đứng lên được, chỉ có thể lết trên mặt đất lùi ra sau từng chút một. Đến khi bị ép vào đường cùng không còn lối thoát, lúc này điện thoại trong túi đột nhiên rung lên. Chắc là Thư Lạc gọi tới, khi này trong tình huống cấp bách tôi đã ấn vào nút gọi khẩn cấp. Thế nhưng vào giờ khắc này, tôi lại ngàn vạn lần mong cậu ta đừng tới. Cho dù có nói thế nào, Thư Lạc cũng chỉ là một đứa trẻ, tay không tấc sắt đối mặt với nhiều tên du côn như vậy nhất định sẽ bị tổn thương, tôi lại không muốn cậu ta có chuyện.

Trong lúc thấp thỏm lo sợ, vạt áo liền bị nắm lên, hai gã đàn ông trước mặt đã nhào tới đè tôi xuống, tôi liều mạng chống cự, kịch liệt giãy dụa thân thể, bọn chúng bèn lấy ra một cuộn băng keo để sẵn trong túi, dán chặt miệng tôi lại, sau đó lấy ra một con dao găm kề sát cổ tôi, xúc cảm lạnh lẽo từ lưỡi dao kim loại khiến tôi sớn cả gai ốc.

Xem ra những tên này sớm đã có kế hoạch, nhưng bọn chúng rốt cuộc là ai? Lẽ nào tôi chỉ là không may bị chọn trúng thôi sao?

Tôi thất kinh trừng mắt nhìn bọn họ, vô pháp mở miệng cầu cứu, tứ chi bị giữ chặt không thể động đậy. Tôi giống như cá nằm trên thớt mặc cho người ta chém giết, không còn cách nào khác, chỉ có thể phó thác tất cả cho số phận.

Cầm bị nắm lấy một cách thô bạo, tôi bị ép phải ngước lên, nam nhân ở trước mặt híp mắt lại, nhìn tôi một cách dung tục.

“Chắc, gương mặt xinh đẹp như hoa vậy, nếu hủy đi thì thật là đáng tiếc. ” nói xong liền quay đầu lại nhìn tên đầu trọc đứng bên cạnh, “Đại ca, làm sao đây, hủy gương mặt này trước, hay là chơi đùa với nó trước?”

“Đồ ngu! Đương nhiên là phải vui vẻ trước rồi!”

“Ha, nói cũng phải. ” gã quay đầu lại, nhìn tôi rất hạ lưu cười nói, “Bé cưng, phối hợp một chút đi, nếu đã trốn không thoát thì cứ mặc sức hưởng thụ vậy. Ai bảo cưng đã đắc tội với người không nên đắc tội làm chi.”

Tôi ngẩn ra, người không nên đắc tội? Là ai?

Còn chưa kịp suy nghĩ ra, mấy gã đàn ông trước mặt liền bắt đầu vươn tay xé rách quần áo của tôi. Tôi sợ hãi la hét đến khản cả giọng, nhưng miệng lại bị bịt kín, chỉ có thể phát ra tiếng ưm ưm trong hoảng loạn. Lưỡi dao sắc bén lóe lên rách nát áo khoác của tôi ra, sau đó, áo sơ mi nhanh chóng bị xé ra, vài chiếc cúc áo bị văng ra ngoài, nằm rải rác trên mặt đất, chiếc áo rách tươm nhún nhúm bị giật xuống một cách thô

bạo, mắc lại ở cổ tay. Gió đêm buốt giá lướt qua làn da trần trụi, tôi giống như con cừu bị người ta lôi ra làm thịt, sự tuyệt vọng lan tràn nơi đáy lòng, tôi dùng hết toàn lực không ngừng giãy dụa phản kháng, đôi chân liêu mạng quẫy đạp, thế nhưng mắt cá chân liền bị túm chặt.

Hai gã đàn ông ở hai bên liếm môi cười cười, ánh mắt dán chặt lên người tôi, vội vàng tiến tới cởi quần dài của tôi ra, sau đó lại dùng dao găm cắt đứt quần lót của tôi, giật xuống. Nhất thời, thân thể trần truồng không chút che đậy tiếp xúc với tiết trời mùa đông rét buốt. Tôi giật mình kinh hãi, sợ đến cả người run lên cầm cập, những ánh mắt đói khát ngập tràn nhục dục bao phủ khắp thân thể. Tôi hoảng loạn hét lên, cổ họng vì cố gắng hét lớn mà trở nên đau rát, hai chân bị nắm chặt, bị ép mở rộng ra trước ánh mắt đói khát của bọn chúng. Một đôi tay thô ráp lạnh như băng bắt đầu mơn trớn vuốt ve khắp người tôi một cách dâm loạn. Thân thể tôi run rẩy kịch liệt, cả người bị những đôi tay cứng rắn đè chặt xuống, lạnh lẽo, sợ hãi, tủi nhục, xấu hổ, tất cả cảm giác cùng xông thẳng lên đại não. Tôi kinh hoàng ra sức lắc đầu, khàn giọng gào thét, tôi giống như đã rơi vào vực sâu của sự bi thương và tuyệt vọng, nước mắt liên tục trào ra, không cách nào kiềm chế.

Lúc một ngón tay thô bạo đâm vào hạ thân của tôi, bất ngờ nghe thấy một tiếng rống lớn.

“Buông anh ấy ra!”

Tôi bất chợt ngẩng người, trong làn nước mắt nhạt nhòa, dưới ánh sáng mờ mờ liền nhìn thấy một thân ảnh cao to quen thuộc đứng ở đầu hẻm.

Thư Lạc?! Tôi kinh ngạc chớp mắt, nỗi sợ hãi vô tận lại càng dâng lên.

Không! Đừng qua đây! Thư Lạc, không được tới! Nguy hiểm!

Tôi không cách nào kêu ra tiếng, chỉ có thể nghẹn ngào nhìn cậu ta lắc đầu. Thế nhưng Thư Lạc lại không hề quan tâm đến dấu hiệu của tôi, vẫn vững vàng kiên định bước tới, trong không gian u ám tôi không thể nhìn rõ ánh mắt của cậu ta, nhưng lại rõ ràng cảm thấy trong đôi mắt ấy đang kiềm chế sự giận dữ ngút trời cùng sát khí khiến kẻ khác phải run sợ.

Những gã đàn ông đang vô cùng cao hứng chơi đùa, đột nhiên đến giữa chừng lại xuất hiện ở đâu ra một Trình Giảo Kim, liền sửng sốt một chút, động tác cũng dừng lại, bởi vì mất hứng mà sắc mặt bọn chúng tối sầm lại, nhanh chóng giương mắt quan sát người mới tới, phát hiện ra đối phương chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, liền buông lỏng cảnh giác.

“Tôi nói thả người đó ra, nghe không hiểu sao?”

Ngữ điệu nhẹ nhàng nằm ngoài dự đoán của bọn chúng, Thư Lạc dừng bước, ánh trắng màu bạc loang trên mái tóc, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, nhưng lại không có bất kỳ biểu tình nào, chỉ có khóe môi hơi nhếch lên, vẽ ra một nụ cười nhàn nhạt như có như không, trông đáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Gã đàn ông đang nắm lấy mắt cá chân của tôi cau mày, đứng lên, nâng tay vung nắm đấm tới.

Thư Lạc!

Chú thích:

Trình Giảo Kim () (589-665), là một công thần khai quốc nhà Đường. Đại khái là cái ông này đi đâu cũng hay chõ mũi vào chuyện của người khác nên người ta lấy tên Trình Giảo Kim để chỉ những kẻ phá bình/phá rối/xen ngang vào chuyện không phải của mình.

28. Chương 28

Thư Lạc!

Tôi nức nở hét lên, trong cơn hoảng loạn, tôi nhìn thấy nắm đấm của gã đàn ông kia dừng lại ngay trước mắt Thư Lạc, chỉ còn cách có một xăng ti mét, gã ta cũng chẳng thể nào nhúc nhích, vì cổ tay đã bị siết chặt.

Bọn chúng ai nấy đều kinh ngạc mở to hai mắt, nhất thời ngơ ngác nhìn nhau.

Tôi sợ hãi nhìn Thư Lạc, chỉ thấy nụ cười nhàn nhạt kia ngày càng mở rộng, ánh mắt sắc bén như thanh gươm tuốt ra khỏi vỏ, lạnh lẽo như băng tuyết. Sau đó, trong bầu không khí căng thẳng đến nghẹt thở, chỉ nghe thấy một tiếng “Rắc”, tiếng xương cốt bị gãy vụn giòn tan vang lên. Nam nhân bị nắm chặt cổ tay nhất thời hét lên thảm thiết, quỳ rạp xuống đất.

“Muốn chơi sao? Rất sẵn lòng.”

Giọng nói trầm thấp vô cùng êm dịu, nhưng lại mang theo sự đe dọa không chút giấu giếm.

Về mặt bọn chúng đều biến sắc.

Tôi khổ sở co rúm lại trong góc tường, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Thư Lạc đang đứng ở đó, cậu ta cứ như đã biến thành người khác vậy. Thư Lạc không nói tiếng nào đi tới, ánh mắt ngay tức khắc trở nên dịu dàng, cậu ta nhìn tôi vô cùng ôn nhu, nhanh chóng cởi áo khoác dài ra, phủ từ trên đầu tôi phủ xuống, che đi thân thể xích lửa, cũng che mất tầm nhìn của tôi.

“Tiểu Phi, ở chỗ này đợi tôi.”

Tôi rúc người trong tấm áo của Thư Lạc, run rẩy vươn tay gỡ miếng băng dính trên miệng mình ra, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không thể phát ra bất cứ thanh âm nào, chỉ có thể cam chịu trốn ở trong, không thể nhìn thấy tình hình bên ngoài. Bên tai truyền đến từng tiếng kêu gào thảm thiết, mỗi một tiếng

đều khiến tôi vô cùng hãi hùng, cũng may tất cả đều không phải giọng của Thư Lạc.

Đứa trẻ kia vì tôi mà đánh nhau, nhưng tôi lại không thể giúp được bất cứ thứ gì. Giờ khắc này tôi thực sự căm ghét bản thân mình sao lại quá vô dụng quá yếu đuối. Nếu Thư Lạc vì chuyện này mà bị tổn thương, tôi nghĩ cả đời này tôi sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Đến khi tất cả yên tĩnh trở lại, thân thể bất ngờ bị ầm lên. Tôi từ trong áo khoác ló đầu ra, liền nhìn thấy một nụ cười vô cùng ôn nhu.

Tôi vội vàng ôm lấy gương mặt cậu ta, thanh âm run rẩy hỏi: “Cậu sao rồi? Có bị thương không? Có nặng không?”

Thư Lạc chỉ nhìn tôi mỉm cười vô cùng yêu thương, cậu ta lắc đầu, rất bình tĩnh nói: “Tiểu Phi, không sao đâu. Đi, tôi mang anh về nhà.”

Tôi sửng sốt, nỗi sợ hãi bất an chất chứa trong lòng bỗng chốc tan biến, tôi nghẹn ngào gật đầu, nước mắt ngập tràn khóe mi, lặng lẽ rơi xuống.

Đêm nay đối với tôi mà nói, quả thực là một kiếp nạn lớn, cứ nghĩ đến chuyện mình suýt chút nữa bị cưỡng bạo là lại khiến tôi không khỏi rùng mình. Thân là nam nhân, mà lại gặp phải chuyện như vậy, thực sự có chút dở khóc dở cười. Sau khi về đến nhà, tôi ngâm mình trong bồn nước nóng, nỗi sợ hãi trong lòng cũng dần tan đi, cuối cùng tinh thần cũng có thể hồi phục lại một chút.

Thư Lạc không yên tâm căn dặn tôi nghỉ ngơi sớm một chút, thế nhưng đến lúc tắt đèn nằm ở trên giường rồi, tôi lại không thể ngủ được, trong đầu luôn nghĩ đến người muốn hãm hại tôi, rốt cuộc người đó là ai. Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn không có chút manh mối nào, tôi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, thế nhưng cứ hết lần này đến lần khác từ trong ác mộng giật mình tỉnh giấc. Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên cảnh tượng lúc đó, nhưng đến lúc tôi mở to hai mắt ra, bóng tối vô tận lại khiến tôi vô cùng sợ hãi. Trong đêm đông lạnh giá, lần đầu tiên tôi cảm thấy cô đơn bất lực đến như vậy.

Tôi lẩn qua lẩn lại thật lâu, cuối cùng quyết định bước xuống giường, nhìn đồng hồ, mười hai giờ rưỡi, tôi mặc áo khoác, trong lòng cảm thấy không an tâm, liền đi tới trước cửa phòng bên cạnh, bàn tay nâng lên vừa muốn gõ cửa, cuối cùng lại khựng lại giữa không trung, như thế này thật quá đường đột, cũng thật buồn cười, chẳng lẽ lại đi nói với đứa trẻ kia rằng vì tôi sợ nên mới muốn tìm người ở bên cạnh sao? Tôi không thể nói được, hơn nữa, đã khuya như thế này, Thư Lạc chắc hẳn cũng đã ngủ rồi.

Tôi do dự đứng trước cánh cửa hồi lâu, cuối cùng, lúc tôi xoay người định rời đi, cánh cửa đột nhiên bị mở ra.

“Tiểu Phi?”

Tôi sửng sốt quay đầu lại, liền thấy Thư Lạc một tay chống lên khung cửa, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn tôi, trên người choàng áo tẩm màu đen, cổ áo mở rất thấp, lộ ra cơ ngực rắn chắc khỏe mạnh, mái tóc ướt sũng còn

nhỏ nước, rõ ràng cậu ta vừa mới tắm xong.

“Tôi cứ cảm thấy ngoài cửa có người, quả nhiên là anh.”

Thư Lạc mỉm cười nhìn tôi. Tôi có chút xấu hổ, tùy tiện mượn cớ, nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là, chỉ là muốn nói, hôm nay cảm ơn cậu rất nhiều. Tôi, tôi về đây, cậu cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong liền xoay người bước đi, nhưng thân thể đột nhiên bị kéo lại, thuận thế ôm vào trong lòng.

“Tiểu Phi, tôi không ngủ được, ở bên cạnh tôi được không?”

Thư Lạc ôm tôi thật chặt, khiến cho tôi có cảm giác rất an toàn. Cậu ta hôn lên trán tôi, chiếc cằm cọ lên mái tóc tôi. Khuôn mặt tôi áp vào bờ ngực trần trụi rắn chắc của Thư Lạc, trên người cậu ta còn thoang thoảng mùi hương của sữa tắm, tôi bỗng nhiên đỏ mặt, vội vàng cúi đầu, bờ vai liền bị lòng bàn tay to lớn ấm áp của Thư Lạc giữ chặt, cứ vậy mà ngây ngốc theo cậu ta đi vào trong nhà.

Nửa đêm, lò sưởi trong phòng khách được bật lên, ánh sáng từ chiếc đèn đặt ở góc tường dịu dàng lan tỏa, soi rọi khắp căn phòng, khiến không khí vô cùng ấm áp và bình yên. Tôi ngồi trên chiếc sofa mềm mại, đi chân trần, trên người được phủ lên một chiếc chăn lông ấm áp. Thư Lạc pha cho tôi một ly sữa bò nóng, sau đó cậu ta dang hai tay ôm lấy vai tôi. Tôi bưng ly sữa nóng, ngẩn ngơ tựa vào lồng ngực cậu ta. Hai bên trầm mặc không nói tiếng nào, nhưng lại không hề có cảm giác xấu hổ, mà trong lòng khẽ dâng lên một tia ngọt ngào và hạnh phúc.

Đợi tôi uống xong ly sữa, Thư Lạc mỉm cười nói: “Tiểu Phi, tôi thổi harmonica cho anh nghe nhé?”

“Cậu biết thổi Harmonica? ” tôi ngạc nhiên cười.

“Ừ, trước đây đã từng học qua.”

Thế là, Thư Lạc lấy trong ngăn tủ ra một chiếc kèn harmonica màu trắng, chiếc kèn tuy đã rất cũ nhưng được giữ gìn vô cùng cẩn thận, cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, thoáng đắm chiêu, điệu bộ rất nhã nhặn, sau đó nhắm mắt lại, nét mặt rất dịu dàng yên bình, chậm rãi thổi lên. Giai điệu du dương trầm bổng ngân lên trong không gian tĩnh lặng, nhẹ nhàng êm dịu giống như cất lên từ nơi xa xăm nào đó, thanh âm khiến cho người ta hoài niệm, giống như đang lật giở từng trang sách ký ức đã phủ đầy bụi trong tâm hồn, giai điệu hòa quyện cuốn hút khiến cho khóe miệng tôi phải cong lên mỉm cười.

Tôi co hai chân lên, ôm lấy đầu gối, từ từ dựa vào vai Thư Lạc, một cách thật chậm rãi, trong giai điệu du dương ấy, tôi dần chìm vào giấc mơ.

Đêm đó, Thư Lạc luôn ở bên cạnh tôi. Còn tôi, đã không còn gặp ác mộng nữa, cứ như vậy dựa sát vào người cậu ấy, an tĩnh ngủ say cho đến hừng đông.

29. Chương 29

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai. Giáng Sinh.

Những ngày lễ tết như thế này An Thế Duy trước giờ chưa từng đến thăm tôi, cho nên sáng sớm tôi đã hứa với Thư Lạc là sẽ cùng cậu ta đón Giáng Sinh. Ban nhạc của Thư Lạc tối nay sẽ có buổi biểu diễn đặc biệt mừng lễ hội, chúng tôi đã hẹn nhau sau khi buổi trình diễn kết thúc, hai người sẽ cùng nhau đi dạo quanh bờ hồ ở công viên để xem đại hội pháo hoa mỗi năm một lần.

Thế nhưng tôi lại không ngờ tới, lúc Thư Lạc nắm tay tôi đi dạo nơi công viên, tôi lại nhận được điện thoại của An Thế Duy.

Nhìn dãy số kia liên tục nhấp nháy, tôi lúng túng đưa mắt nhìn Thư Lạc. Thư Lạc chỉ cười cười, không nói gì.

Tôi xoay người bước đi vài bước, ấn nút nghe điện thoại.

Thanh âm của An Thế Duy hình như có chút khác thường.

Hắn nói: “Mạc Phi, em đang ở đâu?”

Tôi có chút chột dạ, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: “Em đang ở bên ngoài.”

Đầu dây bên kia đột nhiên yên lặng trong chốc lát, sau đó hắn gần như ra lệnh: “Bây giờ em về ngay cho tôi.”

“Nhưng mà “

“Không có nhưng mà.”

“Em “

“Nếu bây giờ em không về, tôi sẽ đi tìm em.”

Tôi giật mình, nghe giọng nói của An Thế Duy, hình như hắn đang cố kiềm nén sự giận dữ.

“Tôi cho em ba mươi phút.”

Nói xong, còn không đợi tôi mở miệng, hắn đã cúp máy.

Tôi cầm điện thoại di động, đứng ngẩn người tại chỗ.

“Là hắn sao? ” Thư Lạc đi tới nhìn tôi.

Tôi gật đầu, nhún vai một cái, thở dài.

“Thư Lạc, xin lỗi, tôi... bây giờ tôi phải trở về...”

Thư Lạc nhú mày, sắc mặt đã có chút ảm đạm.

“Tiểu Phi, anh đã hứa là sẽ cùng tôi đón Giáng Sinh mà, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau xem pháo hoa.”

“Xin lỗi...”

“Tôi không muốn nghe xin lỗi.”

“Xin lỗi...”

“ ... ”

Hai người trầm mặc một hồi, tôi áy náy cắn môi, liền xoay người cất bước.

“Tiểu Phi, ở lại đi.”

Bàn tay bị nín lại, Thư Lạc nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập sự trông mong, thanh âm gần như là cầu xin.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy trong ngực nhói lên một cái, yên lặng cúi đầu.

Mà lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng rít, tiếp đó là những tiếng nổ rền vang, trong chớp mắt, khắp vùng trời đêm rực sáng những đóa hoa bảy màu lung linh rực rỡ.

“Tiểu Phi, anh nhìn xem, đại hội pháo hoa đã bắt đầu rồi, chúng ta đi bây giờ là vừa kịp đấy.”

Thư Lạc nhìn tôi, cố gắng mỉm cười vô cùng ôn nhu, thế nhưng trong nụ cười ấy lại ẩn chứa một nỗi bi thương khó nói thành lời. Tôi vẫn lặng yên không nói gì, tránh khỏi ánh mắt của cậu ta.

Hai ba tiếng pháo liên tiếp vang lên, những đóa hoa rực rỡ chói mắt tỏa sáng trong màn đêm đen kịt, những tia sáng lấp lánh rơi xuống, phản chiếu vào đôi mắt Thư Lạc. Cậu ta buồn bã nhìn tôi, nụ cười vô cùng bi ai. Tôi cắn răng, cố sức giãy khỏi tay cậu ta.

“Thư Lạc, xin lỗi, đều là tôi không tốt.”

Nói xong, tôi lập tức xoay người chạy đi. Bởi vì tôi không muốn để cậu ta nhìn thấy tôi rơi nước mắt.

Trong ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, Thư Lạc vẫn đứng yên ở nơi đó không nhúc nhích, cho đến khi tôi ngồi vào taxi, nhìn thấy thân ảnh cô đơn của cậu ta qua tấm kính cửa sổ ngày càng xa dần.

Chẳng biết tại sao, trái tim tôi lại đau đớn khôn cùng.

Suốt đường đi, trong lòng tôi cứ cảm thấy áy náy không yên. Tôi nghĩ mình thật sự đã sai rồi. Thư Lạc chỉ là một đứa trẻ, không phải có lúc bốc đồng, nhưng tôi đã là người trưởng thành, sao lại có thể không hiểu chuyện như vậy được. Tôi thực sự không nên để bản thân mình và Thư Lạc phát sinh những tình cảm không rõ ràng như vậy, mọi chuyện cho tới bây giờ, giống như một hạt giống không cẩn thận rơi xuống, trải qua từng trận mưa xuân, cuối cùng cây lá không ngừng sinh sôi nảy nở, ngày càng phát triển chằng chịt đan xen nhau, gút gao quấn chặt lấy cả hai người, giống như một thứ xiềng xích ngày càng trói chặt, khiến chúng tôi không cách nào có thể thoát ra.

Trong lòng cứ thấp thỏm không yên, từng dòng suy nghĩ liên tục quán bện, cho đến khi tôi về tới nhà, vừa mở cửa ra, liền cảm thấy toàn bộ phòng khách yên tĩnh đến dị thường, thậm chí ngay cả đèn cũng không bật lên. Lẽ nào An Thế Duy còn chưa tới? Tôi nghi hoặc thay dép, tiện tay bật công tắc điện lên, đột nhiên giật mình hoảng sợ, cả người bất động đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn phòng khách vô cùng lộn xộn bừa bãi, giống như đã có trộm vào nhà lục tung lên vậy.

Chuyện gì vậy? Có trộm sao?

Tôi lập tức cảnh giác, cẩn thận bước từng bước một đi vào, không ngờ lại nhìn thấy An Thế Duy. Hắn không nói tiếng nào ngồi trên sofa, mặt không thay đổi nhìn tôi.

“Thế, Thế Duy? Anh đã đến rồi sao? Sao không bật đèn lên?”

Tôi thoáng thở phào nhẹ nhõm, lại phát hiện ánh mắt An Thế Duy nhìn tôi vô cùng lạnh lùng, còn mang theo một tia u ám.

Tôi mất tự nhiên cười cười, nói tiếp: “Sao hôm nay anh lại tới vậy? Đêm Giáng Sinh không phải là nên ở cùng gia đình sao?”

An Thế Duy vẫn không nói gì, bầu không khí yên lặng đến quỷ dị.

Tôi có chút luống cuống, nhìn thấy trên mặt đất là một đồng hồ hỗn độn, liền ngồi xổm xuống, thu dọn mớ tạp chí và CD nằm ngổn ngang kia.

Bất thành linh, “xoẹt ” một tiếng, một xấp đồ đột nhiên bị ném tới trước mắt tôi, tôi giật mình hoảng hốt, liền dời tầm mắt nhìn xuống, nhất thời vô cùng kinh hãi. Đó là một xấp ảnh rất dày, tôi tiện tay mở lần lượt từng tấm ra xem, lại phát hiện ra tất cả đều là ảnh khiêu dâm rất khó coi. Những góc chụp này, ngoại trừ phía sau lưng và bên hông ra, còn có rất nhiều tấm được chụp ở chính diện với độ sắc nét cao. Mà người ở trong hình, từ đầu đến cuối chỉ có hai người, tôi, và An Thế Duy. Tuy địa điểm làm tình có khác nhau, nhưng tất cả đều là ở trong căn nhà này. Trong hình tôi toàn thân trần truồng bày ra đủ loại tư thế dâm dăng, còn An Thế Duy mặc dù không có cởi sạch, thế nhưng nơi hạ thân lại lộ ra, khuôn mặt đầy mồ hôi cùng nét mặt vô cùng hưởng thụ, vừa nhìn là biết đang làm cái gì. Thậm chí có vài tấm có thể nhìn thấy rõ ràng bên dưới của hắn đang dính chặt vào nơi hạ thân của tôi.

Tôi kinh hoàng nhìn những tấm ảnh khiêu dâm tình sắc đó, rồi lại ngơ ngác nhìn An Thế Duy.

“Cái này... từ đâu đến?”

An Thế Duy vẫn ngồi bất động trên sofa, sắc mặt tái xanh.

“Những lời này, tôi phải hỏi em mới đúng.”

Tôi có chút không kịp phản ứng, mờ mịt nhìn hắn: “Hỏi em? Là ý gì?”

An Thế Duy đột nhiên cười lạnh một tiếng, liếc mắt lên bàn trà bên cạnh.

“Những thứ này được phát hiện ở trong nhà của em. Ba máy nghe trộm, bốn chiếc camera lỗ kim.”

30. Chương 30

“Những thứ này được phát hiện ở trong nhà của em. Ba máy nghe trộm, bốn chiếc camera lỗ kim.”

Tôi nhất thời ngơ ngàng, kinh ngạc nhìn những thiết bị nhỏ xíu kia. Chuyện gì vậy? Trong nhà sao có thể có mấy thứ này được? Không thể nào. Đầu óc tôi đột nhiên trở nên hỗn loạn, trong lúc nhất thời chỉ có thể bối rối nhìn An Thế Duy. Thế nhưng sự kiên nhẫn của An Thế Duy đã chạm đến giới hạn. Hắn bắt ngờ đứng thẳng dậy, nheo mắt lại, ánh mắt đằng đằng sát khí nhìn tôi, từ trong kẽ răng nhả ra từng chữ.

“Những tấm ảnh này, được gửi đến nhà của tôi, không có tên người gửi, cũng không có bất kỳ thư từ nào để lại. Mạc Phi, em có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý không?”

Giải thích? Giải thích hợp lý? Thế nhưng bây giờ tôi còn không biết chuyện gì đang xảy ra, bảo tôi làm sao giải thích đây?

Tôi bàng hoàng khiếp sợ nhìn đồng ảnh chụp ở trước mắt, lại nhìn thấy An Thế Duy đang vô cùng giận dữ, nhất thời không thể phản bác.

“A, Mạc Phi, em đang giả vờ ngây thơ với tôi sao? Ở trong nhà bị gắn nhiều máy nghe trộm và camera như vậy, đừng có nói với tôi là em không biết gì. Cứ cho là không phải em làm, nhưng căn nhà này trừ tôi ra còn có ai khác tới nữa, chỉ có em là người biết rõ nhất.”

Tôi bỗng nhiên ngẩn ra. Cái nhà này, ngoại trừ An Thế Duy, cũng chỉ có... chỉ có Thư Lạc đã tới... Nếu muốn lắp đặt những thiết bị này, cậu ta hoàn toàn có rất nhiều cơ hội... Thế nhưng... Không, không thể nào. Thư Lạc sao có thể làm ra những chuyện này. Chuyện này thật quá hoang đường... Thế nhưng... trừ cậu ta ra... Thật sự không có ai khác vào nhà nữa...

Trong chớp mắt, trong lòng tôi rối như tơ vò, tôi nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

An Thế Duy từng bước một đi tới, vươn tay nắm lấy cằm của tôi, ánh mắt hung ác nhìn tôi chòng chọc.

“Mạc Phi, đừng chơi trò lừa bịp với tôi. Lúc tôi không có ở đây, em nhất định đã dẫn người vào nhà, đúng không?”

Tôi miễn cưỡng nuốt nước bọt, hoảng sợ nhìn đôi mắt dữ tợn gần trong gang tấc kia, khẽ lắc đầu.

“Không, không có...”

Lời nói dối vụng về đã đổi lấy một cái tát không chút lưu tình, tôi run rẩy dựa người vào vách tường, bị đánh càng thêm lo sợ luống cuống, chỉ có thể ôm lấy gương mặt đau rát, cố gắng sắp xếp những suy nghĩ lộn xộn trong đầu.

“Mạc Phi, có phải em cùng thằng đàn ông khác hợp mưu chơi tôi?”

“Không có, em không có...”

“Hừ, em bây giờ thực sự đủ lông đủ cánh rồi, ngay cả tôi mà cũng dám nói dối. Nói, nam nhân kia là ai?”

Tôi chỉ lắc đầu, nói không ra lời, lập tức, một cái bạt tai tàn nhẫn liền giáng xuống. Tôi không kịp chuẩn bị, đôi chân liền loạng choạng ngã xuống đất, thân thể đập mạnh vào cạnh bàn trà. Nhất thời, thái dương đột nhiên mát lạnh, tôi đau đến trước mắt tối đen, cả người run rẩy chống tay trên mặt đất, vươn tay sờ vết thương, liền nhìn thấy ngón tay dính đầy máu tươi.

Tôi ngẩng lên nhìn hắn, ánh mắt An Thế Duy nhìn tôi vẫn lạnh lẽo tuyệt tình như vậy, giọng nói vô cùng dữ tợn.

Hắn nói: “Mạc Phi, nói cho tôi biết, nam nhân kia rốt cuộc là ai?”

Tôi ngoại trừ lắc đầu, chỉ có thể lắc đầu. Tôi không thể để hắn biết đến sự tồn tại của Thư Lạc. Với tác phong và thủ đoạn của An Thế Duy, hắn nhất định sẽ hủy hoại đứa trẻ đó. Hơn nữa, tôi tin tưởng Thư Lạc, cậu ta sẽ không làm ra loại chuyện này, cũng không có lý do gì để làm.

Nhưng sự im lặng của tôi lại càng làm An Thế Duy ngập tràn lửa giận.

Mặc cho tôi khẩn thiết van xin, hắn vẫn thô bạo cởi sạch quần áo của tôi, sau đó tháo ra chiếc thắt lưng bằng da cá sấu đắt đỏ mà Giáng Sinh năm ngoái tôi đã tặng cho hắn, không chút nương tay quất xuống người tôi. Tôi đau đến thét lên thất thanh, hai tay ôm chặt lấy thân thể xích lô, không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể co rúc ở góc tường, cả người run rẩy liên tục cầu xin tha thứ.

Đúng lúc này, đột nhiên “rầm” một tiếng, cửa phòng bất ngờ bị đá văng. Tôi giật mình hoảng hốt, liền đưa mắt nhìn qua, kinh ngạc nhìn người đang đứng trước cửa chính là Thư Lạc. Nhưng Thư Lạc không hề nhìn tôi, ánh mắt cậu ta nhìn thẳng vào An Thế Duy, vô cùng điềm tĩnh bước từng bước đi tới.

“Ai đây? ” An Thế Duy nhíu mày.

Thư Lạc dường như có chút kỳ lạ, hoàn toàn không giống lúc bình thường. Cậu ta khẽ mỉm cười, vẻ mặt vô cùng thản nhiên, chỉ hơi hột nói một câu, thế nhưng câu nói đó lại giống như sét đánh ngang tai khiến tôi toàn thân chấn động.

Cậu ta mỉm cười nói: “An Thế Duy, mấy tấm ảnh đó, anh hài lòng chứ?”

An Thế Duy chợt cau mày: “Người gửi ảnh chụp chính là cậu?”

Thư Lạc cười cười không nói gì, nhặt một tấm hình khiêu dâm ở dưới đất lên, tỉ mỉ thưởng thức, khoe môi cong lên một tia trào phúng.

“Nếu đám nhà báo kia có được mấy tấm ảnh này, không biết họ sẽ có cảm tưởng gì nhỉ, anh nghĩ sao?”

“Rốt cuộc mày là ai? Mày muốn gì?”

Thư Lạc không trả lời, chỉ mỉm cười, nụ cười vô cùng mê người. Cậu ta ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Tôi sợ hãi đến toàn thân căng cứng, không thể nói được lời nào. Sau đó, Thư Lạc dịu dàng ẵm tôi lên, lúc đi ngang qua An Thế Duy, cậu ta nhẹ nhàng nói một câu.

“Anh trai, món đồ chơi của anh, tôi mang đi.”

31. Chương 31

Tôi họ Thư, không phải họ An. Tôi theo họ mẹ.

Tôi là Thư Lạc. Năm nay hai mươi tuổi. Tôi là gay.

Kỳ thực đây chính là một vở kịch. Vào ngày hôm đó, lúc bác sĩ lạnh nhạt nói với tôi “Tỷ lệ thành công của ca phẫu thuật không quá 50%“, bức màn cho vở kịch này đã được kéo lên.

Tôi rất bình tĩnh mỉm cười, nói với bác sỹ: “Cho tôi một chút thời gian.”

Sau đó, tôi nhận được một tấm séc từ tay người phụ nữ kia. Điều buồn cười nhất chính là, cô ta cứ tưởng rằng mình vô tình tìm được tôi rồi lên kế hoạch lợi dụng. Nhưng sự thực, lại hoàn toàn trái ngược.

Tôi thờ ơ liếc nhìn tấm ảnh trong tay. Đó là một nam nhân vô cùng thanh tú tao nhã, nhìn qua có vẻ khá yếu ớt, hai tay đang ôm túi táo tươi ngon mới mua, an tĩnh nhàn hạ bước đi dưới ánh mặt trời, hoàn toàn không phát hiện ra ống kính của thám tử tư đang ngấm thẳng vào mình, trên mặt còn nở một nụ cười nhạt vô cùng dịu dàng.

Anh ta tên là Mạc Phi. Một cái tên lập lờ nước đôi.*

“Đây là tình nhân mà chồng của cô đang bao dưỡng ở bên ngoài sao? ” tôi nghiêng người dựa vào vách tường trong con hẻm nhỏ, chậm rãi châm một điếu thuốc, hơi trào phúng nhìn người phụ nữ xinh đẹp cao quý ở trước mặt.

Nữ nhân với khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng kia không lộ ra bất cứ biểu tình nào, cũng không nói tiếng nào, ngậm thừa nhận.

Tôi biết, cô ta chỉ là đang nguy trang mà thôi, người phụ nữ này đang kiệt lực che giấu sự phẫn nộ và sỉ nhục của mình. Ha, có lẽ đối với một thiên kim tiểu thư giàu sang quyền thế mà nói, không có chuyện gì đáng hổ thẹn hơn chuyện người chồng tinh anh mà mình đã nghìn chọn vạn tuyển, được khen là “mẫu đàn ông lý tưởng“, lại là một người đồng tính luyến ái.

“Nói đi, cô muốn tôi làm sao đây?”

Tôi chậm rãi phun ra một hơi thuốc, dùng bật lửa đốt dần tấm ảnh. Khuôn mặt đó, đã khắc sâu trong lòng tôi rồi.

Nữ nhân yên lặng thật lâu, cuối cùng đôi môi anh đào nhỏ nhắn mê hoặc lòng người kia mới bắt đầu hé mở, âm điệu vô cùng dịu dàng không cao không thấp, chậm rãi nói: “Tôi muốn cậu, tiếp cận cái tên nam kỹ không biết xấu hổ này, tách hẳn ra khỏi chồng tôi, sau đó hãy hủy hoại hẳn. Tôi muốn cho hẳn biết, giành lấy chồng của tôi, sẽ không có kết cục tốt.”

Những lời nói từ trong kẽ răng nhả ra, từng chữ một lạnh lùng tàn nhẫn. Giống như một lưỡi dao sắc bén, xé rách vỏ bọc hoàn hảo của cô ta.

Tôi khẽ cười “chậc chậc ” hai tiếng, thảo nào người ta từng nói, độc nhất là lòng dạ đàn bà. Nữ nhân, quả nhiên là loại động vật đáng sợ. Càng mỹ lệ, thì càng hung ác.

Tôi ném đầu thuốc lá cùng tấm ảnh cháy gần hết xuống đất, dùng mũi giày nghiền lên.

“Được, tôi sẽ cố gắng.”

Trên đôi giày cao gót tinh xảo, nữ nhân kiều mị thướt tha chậm rãi đi ra khỏi con hẻm, nhanh chóng bước vào trong xe, chiếc xe riêng liền lập tức phóng đi.

Tôi vẫn dựa lưng vào tường, trầm tư trong chốc lát. Khóe môi không nhịn được khẽ nhếch lên một tia trào phúng.

An Thế Duy, điểm yếu của anh thật sự chí mạng đấy.

Nam nhân tên Mạc Phi này sống một mình trong một căn hộ rất bình thường. Tôi cứ nghĩ rằng loại người như An Thế Duy sẽ bí mật nuôi tiểu tình nhân của mình trong khuê phòng, cho dù không phải là một ngôi biệt thự xa hoa lộng lẫy bên cạnh bãi biển thì cũng là một căn hộ cao cấp ở trung tâm khu đô thị phồn hoa nào đó. Không ngờ hẳn lại keo kiệt như vậy, có lẽ là để che giấu tai mắt người đời. Một nam nhân lại để cho một nam nhân khác bao dưỡng, nói thẳng ra, so với nam kỹ thì chẳng có gì khác biệt, đơn giản chỉ là tham tiền thôi, chỉ cần kiếm được tiền, ai cũng có thể lấy làm chồng. Thật đúng là thứ hư vinh ti tiện.

Một buổi chiều đầy nắng, tôi ngồi ở một quán cà phê ngoài trời, mang kính râm, vành mũ kéo thấp xuống, vừa lơ đãng nhắm nháp ly cà phê, vừa liếc mắt dõi theo nam nhân mới đi ra từ siêu thị phía đối diện.

Mạc Phi xách túi đồ mới mua, trên người mặc một chiếc áo T shirt sẫm màu vô cùng đơn giản, nơi cổ áo lộ ra càn cổ đặc biệt trắng nõn, bên dưới là một chiếc quần jean gọn gàng, ôm lấy đôi chân thon dài xinh đẹp. Nhìn từ xa, cả người anh ta đều toát lên cảm giác thanh thoát vô cùng dễ chịu. Vóc dáng của anh ta cũng không tính là thấp, thể nhưng khung xương lại phi thường tinh tế, eo thon chân dài. Với thân thể như vậy chắc chắn lúc An Thế Duy ôm vào lòng, nhất định sẽ rất thướt tha mềm mại, quyến rũ mị hoặc, hơn nữa khuôn mặt có thể nói là xinh đẹp hoàn mỹ, không thể không thừa nhận, đáng vẻ đó thật sự đủ để khiến người khác phải mê mẩn.

Tôi không khỏi khinh miệt cười, sau đó lại thấy một đứa bé trai đột nhiên xông lên trước, cố ý từ phía sau đẩy mạnh Mạc Phi một cái, lúc anh ta loạng choạng suýt ngã, đứa trẻ đó cũng tự mình ngã ngồi trên mặt

đất, khóc rống lên. Tiếng khóc vang lên khiến người qua đường liền hiếu kỳ tò mò. Mạc Phi nhanh chóng ngồi xổm xuống, khẽ sờ lên tóc cậu bé, nói cái gì đó, thế nhưng đứa trẻ kia vẫn cứ khóc lớn không thôi. Mạc Phi tựa hồ có chút luống cuống, vội vàng vươn tay muốn đỡ cậu bé đứng dậy, thế nhưng bàn tay lại bất ngờ bị gạt ra. Đứa trẻ trừng mắt hung dữ nói ra một câu, sau đó liền tự mình đứng lên, từ trong đám người vây quanh nhanh chóng chạy mất. Còn Mạc Phi thì sững người ngồi nguyên tại chỗ, bởi vì câu nói của đứa trẻ kia mà nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, anh ta cắn chặt môi dưới, rũ mắt xuống, cảm thấy xấu hổ đến không thể ngẩng đầu lên được. Mạc Phi ngồi đó ngây ngốc vài giây, trong ánh mắt kỳ lạ của ngừng người xung quanh, anh ta cúi gằm mặt nhanh chóng nhặt lại những món đồ bị vương vãi lung tung, nhưng đôi tay thì lại không ngừng run rẩy, nhặt lên rồi lại rớt xuống, bộ dạng vô cùng khổ sở. Cuối cùng, sau khi nhặt hết đồ xong, anh ta liền lập tức đứng lên, cúi đầu vội vã chạy khỏi nơi đó, đôi chân loạng choạng giống như muốn ngã, dường như là chạy trốn chết.

Nhìn bộ dạng hoảng hốt lo sợ đến tội nghiệp kia, tôi không khỏi bật cười. Ha, làm một nam sủng không biết liêm sỉ, da mặt sao có thể mỏng như vậy? Giả bộ thuần khiết vô tội sao? Hừ, làm trò!

Bóng lưng gầy yếu không ngừng run rẩy của Mạc Phi rất nhanh đã mất hút. Tôi vẫn ngồi đó chậm rãi thưởng thức cà phê. Hai phút sau, một cậu bé đi tới trước mặt tôi, rất không khách khí chìa tay ra, đòi tôi đưa tiền.

Tôi mỉm cười, tiện tay rút từ trong ví ra một tờ năm mươi đồng, nhưng không đưa liền cho nó, mà lại hỏi: “Lúc này em có nói như những gì anh đã dặn không đấy?”

Cậu bé liền làm vẻ mặt ông cụ non hếch mũi lên, nói dĩ nhiên rồi, sau đó lặp lại một lần cho tôi nghe.

“Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi! Cái đồ nam kỹ bị bao dưỡng!”

Tôi thoả mãn cười cười, đặt tiền vào trong tay cậu bé. Cậu nhóc hoan hô một tiếng, nắm chặt lấy tờ tiền vui tươi hơn hỏ chạy đi. Tôi trầm ngâm nhìn tách cà phê trước mắt từ từ nguôi đi, im lặng cười.

Chú thích:

Mạc Phi (đọc là mòfēi): ở thì theo như trong QT của ta thì hai chữ này còn có nghĩa là “chẳng lẽ; hay là; hẳn là ” -> cho nên Thư Lạc mới nói là ‘lập lờ nước đôi’ đó ~~~ lúc đầu nhìn QT cứ thấy ‘chẳng lẽ’ một nùi nhìn cũng zui thiệt, em Lý Tử bên Huyết chi dụ hoặc thì bị dịch thành ‘cây mận’ ~~ha ha

32. Chương 32

Hai tuần sau, tôi thuê căn hộ ngay sát bên cạnh nhà Mạc Phi. Số nhà là 2902.

Đến ngày thứ hai, tôi và mục tiêu, Mạc Phi, đã có lần gặp mặt đầu tiên. Thực ra sau khi theo dõi nam nhân này mấy ngày liên tục, tôi đã không còn xa lạ nữa, nhưng đến khi đối diện ở khoảng cách gần như

vậy, trong lòng tôi vẫn có một cảm giác chần chừ. Loại cảm giác này nếu như dùng hai chữ để khái quát, có thể gọi là kinh diễm. *(bị làm cho kinh ngạc bởi thứ gì đó quá đẹp)*

Trưa hôm đó, tôi tính toán thời gian, làm bộ như không có việc gì từ thang máy đi tới, thấy Mạc Phi đang đứng trước cửa phòng bất đắc dĩ cười khổ với một tên nhân viên giao hàng đang kiên trì giải thích. Đúng vậy, là do tôi đã cố tình dùng số nhà của anh ta để đặt mua Pizza, cách này đã khiến cho chúng tôi đã có được một sự quen biết “tình cờ”.

Sau khi tôi làm sáng tỏ mọi hiểu lầm, Mạc Phi cũng không hề tức giận hay oán trách, chỉ mỉm cười vô cùng dịu dàng. Nam nhân này hình như đang tắm giữa chừng phải vội vàng chạy ra mở cửa, thân thể mảnh mai thon dài chỉ phủ lên chiếc áo tắm màu trắng, mái tóc ướt sũng chưa kịp lau khô còn nhỏ nước, cổ áo hơi mở rộng lộ ra đường nét xương quai xanh tinh tế xinh đẹp. Da của anh ta rất trắng, trắng đến mức dường như có thể nhìn xuyên qua, có lẽ là do mới tắm nước nóng xong, gương mặt xinh đẹp trắng nõn có chút ửng đỏ, trong đôi mắt ôn nhu xinh đẹp kia còn bao phủ một tầng sương mỏng trong suốt. Anh ta thoáng ngẩng đầu nhìn tôi, cười đến có chút ngại ngùng, không hề có một chút phòng bị.

Mạc Phi có vẻ ngoài vô cùng đơn thuần lương thiện, nhưng trong mắt của tôi, hơn phân nửa là anh ta đang tận lực giả vờ.

Tôi thần nhiên chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết kia, tuy ngoài mặt vô cùng thân thiện, nhưng ở dưới đáy lòng lại nhin không được mà cười lạnh một tiếng. A, giả ngây thơ sao? Thật dối trá!

Nhưng cho dù Mạc Phi có đang giả vờ đi chăng nữa, sau khi tiếp xúc một thời gian, anh ta lại khiến tôi có một cảm giác vô cùng thân thiết, cũng rất ôn nhu, không hề lộ ra một kẻ hồ nào. Đối với chuyện một người xa lạ như tôi đột nhiên trở nên thân mật nhiệt tình với mình như vậy, Mạc Phi cũng không hề sinh nghi hay bài xích, lúc nào cũng mỉm cười khoan dung. Anh ta biến tôi thành một đứa trẻ “thiếu tình yêu thương”, thậm chí còn chủ động nói rằng muốn làm cơm cho tôi ăn. Tôi kinh ngạc nhìn sự ngây thơ khờ khạo của anh ta, sau đó vẫn vui vẻ đồng ý. Tạo cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với anh ta vốn là mục đích của tôi. Tôi chỉ là không nghĩ tới, nam nhân lớn hơn tôi sáu tuổi này lại có thể dễ dàng bị lừa như vậy. Những lời thoại mà tôi chuẩn bị trước kia còn chưa dùng tới một phần ba, Mạc Phi, đã hoàn toàn tín nhiệm tôi.

Thế là, những ngày tiếp theo, tôi liền bị cuốn theo sự quan tâm chăm sóc của nam nhân ôn nhu hướng nội này. Thật lòng mà nói, Mạc Phi quả thực đối xử với tôi như em trai ruột của mình, lúc nào cũng hỏi han ân cần, quan tâm lo lắng cho tôi vô cùng chu đáo, mỗi ngày đều vì tôi nấu những món ăn nóng hổi chờ tôi tan học về rồi cùng nhau ăn, dù cho có đôi lúc tôi cố ý kéo dài thời gian, anh ta mặc cho bụng đói cồn cào vẫn kiên nhẫn ngồi đợi tôi về, chưa bao giờ trách cứ tôi một câu. Hơn nữa anh ta cũng rất dễ tâm thay đổi các món ăn, hầu như suốt một tuần lễ không có món nào bị lặp lại. Nam nhân này luôn luôn căn dặn tôi phải ăn nhiều một chút, nhưng lại không nhìn xem bản thân mình đã gây đến thành bộ dạng gì. Cho nên tôi thường không nhin được mà gấp hết thức ăn ngon bỏ vào chén của anh ta, dù hành động này luôn khiến tôi cảm thấy rất bức bối.

Thực ra tay nghề nấu nướng của Mạc Phi chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận được, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sơ sót, chẳng hạn như món cá hấp đôi lúc sẽ quên bỏ hành và gừng, món sườn heo kho sẽ cho rất nhiều nước tương, còn món thịt bò thì đôi lúc sẽ nấu đến không thể nào cắn đứt. Tuy rằng lúc nhìn thấy những đĩa đồ ăn đó tôi có chút đồ mồ hôi, thế nhưng trong lúc lơ đãng lại thoáng nhìn thấy trên những ngón tay trắng nõn tinh tế kia có những vết đứt cùng vết bong nhỏ sưng tấy, trong lòng không khỏi cảm thấy xúc động, cho nên sau đó tôi không kêu ca một tiếng, liền vội vàng vào bát cơm nuốt hết mớ thức ăn

mùi vị kỳ quái đó xuống bụng.

Chẳng biết tại sao, mỗi lần ăn cơm do nam nhân này nấu, đều khiến cho tôi có một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

Mà điều làm tôi không biết nên khóc hay nên cười nhất chính là, Mạc Phi rất hay đi mua những gói quà vật mà trẻ con yêu thích đem về cho tôi. Ví dụ như những gói đồ ăn nhanh phồng lên rất to, đôi lúc sẽ là bánh ga tô dâu tây của một cửa hàng đồ ngọt, có khi lại là một loại bánh sô cô la nào đó mới được quảng cáo trên tivi. Mỗi lần thấy anh ta mang về mấy thứ đồ ăn “kỳ lạ”, tôi đều có chút dở khóc dở cười. Tôi van anh, tôi là hai mươi tuổi, không phải mười hai tuổi. Nam nhân này lẽ nào thực sự coi tôi là em trai nhà bên thật sao? Tôi không thích bị người khác biến thành con nít, nhất là Mạc Phi.

Tổng thể mà nói, Mạc Phi là một người an tĩnh hướng nội, bản thân nói chuyện không nhiều lắm, nhưng rất thích lắng nghe người khác, anh ta đặc biệt thích tôi gảy đàn ghi ta cho nghe, những lúc như vậy, anh ta đều sẽ lộ ra vẻ mặt mỉm cười điềm tĩnh, hoàn toàn đắm chìm vào trong những giai điệu ấy.

Tôi không biết đó có phải là lớp vỏ nguy trang của Mạc Phi hay không, nhưng ít ra cho tới bây giờ, tôi không thể nào tìm được cái đuôi của anh ta. Mạc Phi lúc nào cũng lộ ra là một người an phận thủ thường, khiến cho người khác cảm thấy anh ta rất lương thiện thuần khiết, cũng có chút yếu đuối mỏng manh, giống như một động vật nhỏ yếu ớt bất lực cần được chăm sóc bảo vệ.

Tôi chỉ là giả vờ đối xử tốt với anh ta, anh ta liền không một chút nghi ngờ dành cho tôi một trăm phần trăm tín nhiệm.

Dần dần, tôi ngày càng trở nên mơ hồ, tôi thực sự đoán không ra người đàn ông này rốt cuộc là bản tính đơn thuần lương thiện, thành thật đến mức ngu ngốc, hay là trong lòng đang bày mưu tính kế giả trừ ăn cọp.

Cho dù như thế nào, tôi vẫn đang từng bước tiến hành kế hoạch của mình, bí mật lắp đặt máy nghe trộm và camera lỗ kim ở từng căn phòng trong nhà của Mạc Phi, sau đó theo dõi nhất cử nhất động của anh ta và An Thế Duy.

33. Chương 33

Cho dù như thế nào, tôi vẫn đang từng bước tiến hành kế hoạch của mình, bí mật lắp đặt máy nghe trộm và camera lỗ kim ở từng căn phòng trong nhà của Mạc Phi, sau đó theo dõi nhất cử nhất động của anh ta và An Thế Duy.

Tôi cứ luôn cho rằng, với nhan sắc và thủ đoạn của Mạc Phi, nhất định sẽ khiến An Thế Duy mê mẩn đến đầu óc choáng váng, còn An Thế Duy đối với tiểu tình nhân này của mình, cũng chỉ có thể vô cùng cưng chiều, bách y bách thuận (*nghe lời răm rắp, ngoan ngoãn phục tùng*). Nhưng sau khi quan sát bọn họ một thời gian, tôi phát hiện ra quan hệ của hai người này hình như không phải như vậy.

Sự tình phát triển có chút bất ngờ, tôi kinh ngạc phát hiện ra, sự thật hoàn toàn khác xa so với những gì tôi tưởng tượng.

An Thế Duy thực ra cũng không thường xuyên tới thăm Mạc Phi, mỗi tuần cũng chỉ tới đa hai ba lần, mỗi lần không quá ba tiếng, càng sẽ không qua đêm. Mục đích hẳn tìm đến Mạc Phi rất rõ ràng, hình như chỉ vì làm tình. Ngoại trừ làm tình cũng chỉ có làm tình. Mà điều làm tôi cảm thấy giật mình nhất chính là, An Thế Duy trong quá trình làm tình rõ ràng có khuynh hướng bạo lực và ngược đãi. Tôi không phải là bác sĩ tâm lý, không thể phân tích một cách chuyên nghiệp, nhưng từ những hành vi của hắn, tôi có cảm giác người đàn ông này nhất định là đang mắc một chứng bệnh tâm lý nào đó. Nếu muốn tôi dùng một từ để kết luận, thì đó chính là, biến thái.

Có thể do sống trong ánh hào quang của mình quá lâu, không thể chịu nổi áp lực từ ” hình tượng hoàn mỹ “, thế là, cái người “trụ cột xã hội ” ” tinh anh công sở ” “nam nhân gương mẫu ” “người đàn ông lý tưởng” này, liền đem toàn bộ cảm xúc tiêu cực của bản thân mà phát tiết trên người nhân tình.

Hành vi của hắn rất quá khích, thủ đoạn tàn nhẫn, mỗi lần đều tra tấn Mạc Phi đến hấp hối, mặc cho người dưới thân kêu khóc van xin, hắn đều không ngừng lại. Nhưng mà, điều khiến tôi cảm thấy phẫn hận nhất, chính là thái độ của Mạc Phi. Nam nhân vừa thành thật vừa ngốc nghếch này hình như không biết cách phản kháng, cũng không biết cách cự tuyệt, lúc nào cũng để mặc cho An Thế Duy hành hạ, mặc cho bản thân mình phải chịu đau đớn thống khổ, anh ta vẫn cứ đuổi theo người đàn ông đã ngược đãi mình một cách vô nhân đạo kia, bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng đáng thương của anh ta thật sự khiến cho người khác phải cảm tức.

Tôi vẫn không thể nào hiểu được, tại sao bị An Thế Duy đối xử như vậy, Mạc Phi vẫn cứ khăng khăng sống chết bám lấy hắn. Người đàn ông đó rốt cuộc có cái gì tốt, lẽ nào bởi vì hắn có tiền?

Trong khoảng thời gian tiếp xúc này, tôi cảm thấy Mạc Phi không giống như một người tham tiền, mà ngược lại, anh ta đối với tiền bạc dường như rất lạnh nhạt. Mạc Phi cũng không phải là người tham hư vinh, cũng không hề tiêu xài hoang phí, anh ta sinh hoạt rất tiết kiệm, ăn uống vô cùng đơn giản, đồ dùng hằng ngày cũng là loại bình thường nhất. Mặc dù tôi nhìn thấy An Thế Duy cho anh ta thẻ tín dụng, nhưng anh ta hình như cơ bản không cần dùng tới, quần áo thường ngày rất giản dị, dù trong phòng có cả một tủ lớn xếp đầy những bộ trang phục hàng hiệu cùng những vật dụng đắt tiền, nhưng bình thường chỉ thấy anh ta mặc một kiểu áo T shirt đơn giản phối cùng quần jean.

Có một lần, tôi dẫn Mạc Phi đi tới quán bar xem ban nhạc trình diễn, anh ta mới diện một chiếc áo len màu nâu nhạt cổ rộng hiệu CK, nhưng lần đó, anh ta lại đụng phải An Thế Duy.

Đêm hôm đó, khi tôi ở trên hành lang nhìn thấy Mạc Phi bị An Thế Duy đánh, tôi bỗng nhiên không thể nhịn được nữa, liền lập tức xông tới. Tôi biết kỳ thực tôi không nên xuất hiện, trước khi kế hoạch của tôi thành công, tôi nên cố gắng tránh chạm mặt trực tiếp với An Thế Duy mới phải. Nhưng mà cũng may, hắn không hề nhận ra tôi.

Nhưng điều làm tôi bất ngờ nhất chính là, lúc bị An Thế Duy chất vấn, Mạc Phi cứ một mực phủ nhận quan hệ giữa hai chúng tôi, vẻ mặt không có một chút do dự. Vào khoảnh khắc đó, tôi bỗng nhiên ý thức được một điều.

Mạc Phi thật sự rất quan tâm đến An Thế Duy. Anh ta thật lòng yêu cái người đàn ông đã ngược đãi mình. Yêu đến si tâm bất hối, cho nên mới cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả.

Tôi tro mắt đứng đó, nhìn Mạc Phi ôm lấy gương mặt bị đánh đến sưng đỏ đóng sập cửa phòng ở trước mặt tôi, tôi đột nhiên cảm thấy bản thân như muốn phát điên, ở dưới đáy lòng chợt dâng lên một cảm giác đau đớn cùng sự phẫn nộ trước nay chưa từng có. Tôi thậm chí còn không dám nhìn vào màn hình theo dõi xem bọn họ làm gì sau đó, chỉ cần nghe từ máy nghe trộm từng tiếng kêu khóc khàn khàn đầy tuyệt vọng của Mạc Phi, tôi liền nhịn không được cả người ngập tràn lửa giận, trong ngực giống như có vô số khóa răng nanh bén nhọn đang không ngừng gặm cắn, cảm giác đau đớn âm ỉ cứ giày vò tôi mãi không thôi.

Tôi cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ đang bạo phát trong lòng, nhẫn nại cắn chặt răng, không để ý tới chiếc ly thủy tinh trong tay đã bị bóp nát từ lúc nào. Đến khi những mảnh vỡ sắc bén đâm rách lòng bàn tay, sự phẫn hận trong lòng vẫn không cách nào được giải tỏa.

Tôi không biết bản thân mình đang bị cái gì nữa. Nam nhân ngốc nghếch hết thuốc chữa đó, rõ ràng chỉ là một con cờ trong kế hoạch của tôi mà thôi, nhưng tại sao tôi lại không thể ngừng quan tâm đến anh ta. Tại sao tôi lại nghĩ về anh ta nhiều đến vậy ?

Tôi nhịn không được trào phúng cười, nhắm mắt lại tự thôi miên chính mình. Tôi tự nhủ với bản thân, mình chỉ là đang diễn kịch mà thôi, chỉ vì tôi nhập vai quá xuất sắc, cho nên, cho nên ngay cả trong ngực cũng cảm thấy đau nhức, đau đến chân thật như vậy.

34. Chương 34

Vài tuần sau, nữ nhân lạnh lùng với khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng kia lại tới tìm tôi, đòi tôi giao ra bằng chứng ngoại tình của chồng cô ta bằng ghi hình và ảnh chụp. Chuyện này chúng tôi đã sớm thỏa thuận từ trước, thế nhưng tôi chần chừ thật lâu, cuối cùng lấy bữa một cái cớ nào đó để từ chối. Những “chứng cứ” khó coi đó tôi đã khóa chặt trong ngăn kéo ở trong phòng, chẳng biết tại sao, lúc tôi nhìn thấy thân thể của nam nhân như tiểu bạch thỏ kia, bộ dạng ngoan ngoãn đáng thương mặc cho người khác tùy ý xâm phạm đó, tôi thực sự không muốn để người thứ ba nhìn thấy. Sau khi yêu cầu không có kết quả, cô ta mặt không thay đổi đưa ra một yêu cầu khác với tôi. Cô ta muốn tôi tìm mấy tên đàn ông cường tráng tới cưỡng dâm cái đồ hồ ly tinh dám câu dẫn chồng cô ta kia, đồng thời, còn muốn hủy hoại khuôn mặt của hắn, khiến hắn vĩnh viễn ban ngày không thể đi ra đường gặp người khác.

“Tôi muốn triệt để hủy hoại cái tên nam nhân thấp hèn không biết xấu hổ kia.”

Nữ nhân nghiêng răng nói, khuôn mặt vô cùng dữ tợn.

Tôi bỗng nhiên kinh hãi, nhìn người phụ nữ xinh đẹp như hoa nhưng trái tim lại ác độc như rắn rết kia, từ dưới đáy lòng đột nhiên rung mình ớn lạnh. Cho dù không phải đồng tính luyến ái, có chết tôi cũng không bao giờ lấy loại đàn bà này. Thật đáng sợ.

Tôi cười lạnh, thẳng thừng từ chối nói: “An phu nhân, cô là người có thân phận có địa vị, hà cớ gì phải đi ghen tuông với một nam sủng chứ, làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy chỉ tổ hạ thấp giá trị của bản thân thôi. Cô đừng sốt ruột, tôi đã hứa với cô thì nhất định sẽ làm được. Xin đừng mạo hiểm làm những chuyện dư thừa đó.”

Nữ nhân yên lặng trong chốc lát, ngẩng đầu trừng mắt nhìn tôi, khuôn mặt được đánh phấn cố gắng trấn tĩnh, nhưng gân xanh lại lộ ra, dường như đang cố gắng che đậy lửa giận sắp sửa bùng phát. Cô ta siết chặt nắm tay, chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch, không nói tiếng nào xoay người bỏ đi.

Tôi cứ cho rằng cô ta sẽ thôi, nhưng hiển nhiên, tôi đã đánh giá thấp cô ta.

Ba tuần sau, Mạc Phi trong lúc vô tình nói cho tôi biết, gần đây anh ấy hay bị người khác theo dõi.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi và bất an như lần này. Tôi hầu như để ý tới hành tung của Mạc Phi từng giây từng phút, thậm chí có những khi anh ấy ra ngoài một mình vào ban đêm, tôi đều âm thầm theo dõi vài lần, cả ngày nơm nớp lo sợ, tôi thực lo lắng lúc tôi nhất thời sơ sẩy anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc.

Nam nhân này thân thể mảnh khảnh yếu ớt như vậy, vừa nhìn là đã biết không thể đánh nhau, lỡ như đụng phải kẻ bất cốc, nhất định là không hề có năng lực chống cự, chỉ có thể mặc cho người ta làm hại. Tôi thực sự không muốn anh ấy gặp chuyện không may, tôi thậm chí cảm thấy, nếu có chuyện gì nguy hiểm hay tổn thương, tôi đều có thể nhận hết, tôi chỉ hy vọng Mạc Phi có thể bình an.

Cái ý nghĩ này thật kỳ quái, chẳng biết đến từ đâu. Ngay cả chính mình cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Thế nhưng, vào đêm trước Giáng Sinh, dưới ánh trăng mờ lung nhàn nhạt đó, tôi nhận được cuộc gọi khẩn cấp của Mạc Phi, tôi lập tức tranh thủ từng giây từng phút chạy tới, khi tôi nhìn thấy anh ấy suýt chút nữa là bị một đám nam nhân cường bạo, khi tôi ôm lấy thân thể vì hoảng loạn mà không ngừng run rẩy ấy, tôi thật sự cảm nhận được lồng ngực của mình, đau đến gần như vỡ nát.

Nếu như có thể, tôi thực sự muốn thay nam nhân gốc ghéch yếu đuối này chịu đựng hết những thống khổ giày vò. Nhưng mà ngay lập tức, tôi liền bị cái ý nghĩ này dọa cho sợ hãi. Tôi quả thực hoài nghi không biết bản thân mình có đang mắc tâm bệnh nào đó không.

Cuối cùng, sau khi tỉnh táo suy xét, tôi giật mình tìm ra một lời giải thích hợp lý cho những hành động và suy nghĩ quái lạ mấy ngày nay.

Tôi nghĩ, có lẽ tôi, đã yêu phải người không nên yêu rồi.

Đối mặt với kết luận như vậy, tôi thực sự dở khóc dở cười. Thời gian của tôi đã không còn nhiều, tôi cần bản không có dư thừa tinh lực đi nói chuyện yêu đương. Trong những ngày còn lại của cuộc đời, tôi nhất định phải hoàn thành sứ mạng của mình.

Buổi tối hôm đó, sau khi đem bản sao hình chụp cùng băng ghi hình gửi đi, tôi ngồi ở trong quán bar suốt một đêm. Tôi không mong ước Mạc Phi sẽ tha thứ cho tôi. Tôi chỉ cảm thấy trong tim rất đau, nhức nhối đến khó chịu.

Tôi dần hồi tưởng lại những kỷ niệm lúc tôi ở bên cạnh Mạc Phi. Trong quãng thời gian đó, mặc dù đôi lúc cũng có những tranh cãi hay bất hòa, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Tôi không quên được đêm hôm đó ở nơi cầu thang tối mờ, sau khi bị tôi hôn, nam nhân ngốc nghếch ấy vẻ mặt ngỡ ngàng lúng túng, ngượng ngùng một cách ngây ngô; quên không được ngày đó ở trước cửa rạp chiếu phim, trong làn tuyết trắng xóa bao phủ khắp bầu trời, anh ấy vì quá cảm động mà cúi đầu dựa vào vạt áo của tôi khóc như mưa; tôi không thể quên được lúc chúng tôi dựa sát vào nhau ngồi trên sofa xem phim suốt đêm, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng ấm áp; càng không thể quên được lúc anh ấy cả người đầy vết thương tựa ở trong lòng tôi khóc thương tâm như một đứa trẻ, còn có đêm đó, anh ấy vừa rên rỉ tên của một nam nhân khác vừa lên cao trào ở trong miệng tôi ...

Tất cả mọi chuyện, giống như đã hợp thành một bộ phim nhỏ, liên tục phát lên trong tâm trí.

Tôi nghĩ mình thật sự đã lún quá sâu rồi. Tuy rằng đã rất nỗ lực phản kháng để thoát ra, nhưng tôi càng giãy dụa, lại càng lún sâu hơn. Tôi đã yêu nam nhân đơn thuần đáng yêu như tiểu bạch thỏ đó.

Nhưng anh ấy, lại yêu một người khác.

Đêm Giáng Sinh, dưới ánh sáng lấp lánh của những bông hoa lửa, Mạc Phi đã xoay người rời xa khỏi tôi, trong khoảnh khắc đó, tôi chỉ có thể ngẩn đầu, trông lên những chùm pháo hoa rực rỡ lấp kín bầu trời kia, cố gắng ngăn không cho nước mắt mình chảy xuống.

35. Chương 35

Hai giờ chiều. Bệnh viện.

Khoác trên người chiếc áo blouse trắng gọn gàng sạch sẽ, bác sỹ chủ nhiệm Trình Quân Khả bắt chéo chân ngồi bên cửa sổ, lạnh lùng nhìn chàng trai anh tuấn ngồi ở đối diện, sau đó cầm một lọ thuốc màu trắng đặt lên bàn, mặt không thay đổi nói: “Thư tiên sinh, tôi hi vọng cậu có đủ sáng suốt để biết mình đang làm gì, uống hết lọ thuốc này là phải quyết định phẫu thuật ngay, thời gian kéo dài lâu e là cả thần tiên cũng không cứu nổi cậu. Cậu cần phải suy nghĩ cho kỹ.”

Thư Lạc nhìn lọ thuốc trong tay, lặng yên trong chốc lát, khẽ nở nụ cười.

“Bác sỹ Trình, nếu như... nếu như không làm phẫu thuật, tôi còn bao nhiêu thời gian?”

“Cậu nói cái gì? ” bác sỹ Trình nhướn mày, “Không làm phẫu thuật?”

“Ừm. ” Thư Lạc rất bình tĩnh nhìn bác sỹ, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Bác sỹ Trình không khỏi cau mày, giọng nói nhấn mạnh.

“Anh bạn trẻ, cậu có biết mình đang nói cái gì không hả? Tuy rằng với tình trạng của cậu phẫu thuật sẽ tương đối phức tạp, tỷ lệ nguy hiểm theo đó cũng khá cao, nhưng nếu không làm phẫu thuật, khối u trong não sẽ dần dần lấy mạng của cậu, cậu ngay cả một tia cơ hội sống cũng không có.”

Câu nói cuối cùng được nhấn mạnh, nghe càng trở nên nghiêm trọng hơn. Thư Lạc chỉ yếu ớt cười, ánh mắt trầm tĩnh.

“Xin hãy nói cho tôi biết, nếu không làm phẫu thuật, tôi còn bao nhiêu thời gian.”

Bác sỹ Trình do dự nhìn cậu nhóc ngang bướng quật cường này, lạnh lùng nói: “Không quá sáu tháng.”

Sáu tháng...

Nghe thấy những chữ này, Thư Lạc liền thì thào lặp lại, suy nghĩ một chút, lẩm bẩm: “Sáu tháng là đủ rồi.”

Nói xong liền đứng dậy xoay người rời đi, thế nhưng vừa ra đến cửa, đột nhiên vị bác sỹ kia thấp giọng quát.

“Đứng lại ! Lần sau gọi cha mẹ của cậu tới, tôi muốn bàn bạc chuyện phẫu thuật với bọn họ.”

“Cha mẹ? ” Thư Lạc bật cười, “Tôi không có cha mẹ.”

Bác sỹ Trình sửng sốt, lại nói: “Gọi ai cũng được, tóm lại, kêu người nhà của cậu tới đây.”

Nụ cười của Thư Lạc lại càng mở rộng, cậu lạnh nhạt nói: “Thật xin lỗi, tôi không có người nhà. Chuyện của tôi sẽ do một mình tôi làm chủ.” Sau đó, trong sự kinh ngạc của đối phương liền xoay người bước ra khỏi phòng.

Về đến nhà đã là năm giờ chiều. Căn hộ bảy mươi mét vuông nằm ở khu vực tây nam thành phố này là Thư Lạc mới thuê từ tháng trước, còn căn hộ số 2902 kia đã không còn thuê nữa.

Ánh mặt trời yếu ớt lúc hoàng hôn từ ngoài ban công chiếu vào trong phòng, bóng nắng loang lổ trên mặt đất một màu vàng nhạt. Thư Lạc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, bên trong vô cùng tĩnh lặng yên bình, nhìn thấy Mạc Phi vẫn đang nằm mê man ở trên giường, hai mắt nhắm chặt, gương mặt xanh xao tái nhợt có chút ửng đỏ. Kể từ ngày Thư Lạc mang anh về nhà, anh liền ngã bệnh. Có thể là do bị nhiễm

phong hàn, thân thể cứ luôn sốt nhẹ không hề thuyên giảm.

Thư Lạc đứng ở bên giường, yêu thương cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Mạc Phi, nhẹ nhàng đặt vào trong chăn, kéo chăn đắp kín lên, sau đó chậm rãi ngồi xuống, lặng yên đưa mắt nhìn gương mặt an tĩnh suy nhược của Mạc Phi.

Nam nhân đang say ngủ thực sự tiêu tụy đến đáng thương, đôi môi nhợt nhạt không có lấy một tia huyết sắc, chiếc cằm vốn đã gầy nhợt lại càng trở nên nhợt thêm, hàng mi dài đen nhánh nương theo nhịp thở mà nhẹ nhàng rung động, vết thương ở thái dương sau khi được sơ cứu đã không còn chảy máu nữa, thế nhưng Thư Lạc vẫn lo lắng dán lên đó một miếng băng gạc, trên người anh còn có rất nhiều vết roi khó coi, cậu cũng cẩn thận cho anh uống thuốc kháng sinh.

Bởi vì bệnh đến không còn chút khí lực, Mạc Phi chỉ có thể mặc cho Thư Lạc bài bố, nhưng từ đầu đến cuối anh chỉ nhắm mắt, không liếc nhìn cậu một cái, cũng không hề nói một câu. Thư Lạc biết, Mạc Phi sẽ không tha thứ cho cậu.

Cậu cứ tưởng rằng mình đã cứu nam nhân yếu đuối ngốc nghếch này thoát khỏi sự hành hạ của An Thế Duy, nhưng kết quả là, cậu phát hiện ra mình và An Thế Duy thực ra cũng không khác gì nhau. Chỉ là một người tổn thương thân thể anh, còn một người thì tổn thương trái tim anh. Cũng đều là làm tổn thương, nhưng hiển nhiên, thủ đoạn của cậu lại tệ hơn. Vết thương đau đớn khi bị người mình tin tưởng lừa dối so với sự hành hạ nơi thân thể càng khó có thể khép lại, càng khó có thể tha thứ.

Thư Lạc tự giấu cười, cười đến có chút bi thương. Cậu dùng ngón tay tinh tế mơn trớn gương mặt xinh đẹp đang say ngủ của Mạc Phi, nhin không được cúi người, đặt lên đôi môi mỏng lạnh lẽo của người kia một nụ hôn nồng nàn. Thế nhưng nụ hôn này, không cẩn thận đã làm Mạc Phi tỉnh giấc.

Mạc Phi chậm rãi mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy có người đàn ông đang hôn lên môi mình, liền sợ đến giật mình một cái, lập tức đẩy Thư Lạc ra.

“Cậu làm gì vậy ?!”

Thư Lạc sửng sốt một chút, lúng túng dịch người ra sau.

“Xin lỗi, đã làm anh tỉnh giấc rồi.”

Mạc Phi gắng gượng nâng người ngồi dậy, ánh mắt nhìn Thư Lạc vừa sợ vừa giận.

36. Chương 36

Mạc Phi gắng gượng nâng người ngồi dậy, ánh mắt nhìn Thư Lạc vừa sợ vừa giận.

“Thư Lạc, rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Thư Lạc nhìn anh, hồi lâu sau vẫn không lên tiếng. Vấn đề này, cậu không trả lời được. Theo kế hoạch ban đầu, đáng ra phải bắt Mạc Phi làm con tin, sau đó gặp An Thế Duy đàm phán điều kiện. Nếu như An Thế Duy không đồng ý, cậu sẽ đem tất cả nhân chứng cùng vật chứng công bố cho giới truyền thông, những “vết nhơ chí mạng” đó đủ để khiến An Thế Duy thân bại danh liệt.

Thế nhưng đến bây giờ, cậu lại không đành lòng, cũng không muốn làm chuyện đó. Sau khi có được “con tin” Mạc Phi ở bên cạnh mình, cậu lại chỉ muốn chăm sóc cho anh thật tốt, không muốn để anh chịu đựng thêm bất cứ tổn thương gì nữa.

Lặng yên thật lâu, Thư Lạc mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Ngủ suốt cả ngày, có đói bụng không? Tôi có mua cháo hải sản, anh ăn thử một chút nhé? Anh từng nói rất muốn ăn cháo của cửa hàng Hoàng Ký mà, nhớ không?”

Mạc Phi chỉ yên lặng nhìn Thư Lạc, ngoảnh mặt làm ngơ.

Thư Lạc bưng tô cháo nóng hổi tới, ngồi ở mép giường, cẩn thận dùng muống nhỏ khuấy khuấy thổi thổi, sau đó mới xúc một muống, vô cùng cẩn thận đưa đến bên miệng Mạc Phi.

“Coi chừng nóng, nào, ăn thử một miếng xem.”

Mạc Phi vẫn không nhúc nhích, bi thương khổ sở nhìn Thư Lạc, thấp giọng nói: “Đủ rồi, đừng giả vờ nữa. Rốt cuộc tôi có chỗ nào đáng để lợi dụng, cậu cứ việc nói thẳng ra đi.”

Thư Lạc giật mình, trong ngực liền dâng lên một trận đau đớn, bàn tay bưng tô cháo hải sản có chút run rẩy.

“Tiểu Phi... ” cậu nỗ lực khống chế tâm tình, cầm muống cháo đưa tới, “Mấy ngày nay anh không được ăn món nào ngon cả, ngoan, ăn một chút đi, được không?”

“Đủ rồi! Đừng tiếp tục đóng kịch nữa! Cho dù tôi có ngốc ngếch thế nào, cũng sẽ không bị cậu dùng cùng một thủ đoạn mà mắc lừa hai lần đâu! ” Mạc Phi đột nhiên thấp giọng giận dữ quát, cổ sức vùng tay lên, “Choang ” một tiếng, tô cháo hải sản thơm ngon ngào ngạt liền bị lật úp xuống đất.

Thư Lạc ngây ngẩn cả người, nhìn vẻ mặt căm giận đau đớn của Mạc Phi, cậu cắn môi, cũng không giải thích, chỉ là không nói tiếng nào ngồi xổm xuống, yên lặng thu dọn món cháo hải sản vẫn còn tỏa hơi nóng trên mặt đất. Tô cháo đó là cậu đã hứng gió lạnh đi bộ hơn ba mươi phút mới tìm được cửa hàng kia, sau đó xếp hàng chờ đợi đến nửa tiếng mới mua được. Bởi vì mấy ngày qua Mạc Phi vẫn không chịu ăn uống cho tốt, cậu mới đột nhiên nhớ ra, Mạc Phi từng nói anh rất muốn ăn cháo hải sản của cửa hàng này, cho nên vừa ra khỏi bệnh viện cậu liền chạy đi mua ngay.

Thư Lạc quỳ một chân xuống đất, yên lặng thu dọn đồng hồ độn trên sàn nhà, cẩn thận lau sạch từng chút một, từ đầu tới cuối không hề nói một tiếng.

Mạc Phi ngồi ở trên giường, nhìn Thư Lạc cúi đầu im lặng ở trước mặt, đột nhiên cảm thấy có một tia không đành lòng. Thực ra anh cũng không hề muốn đánh đổ bát cháo đó, chỉ là muốn đẩy tay cậu ta ra, không ngờ anh đã dùng quá sức. Nhưng mà sau khi suy nghĩ lại, biết đâu, đây chỉ là khổ nhục kế của Thư Lạc mà thôi. Nam nhân trẻ tuổi này không đơn thuần như vẻ bề ngoài, cậu ta vì muốn đạt được mục đích của mình mà không ngần ngại đùa bỡn tình cảm của người khác. Thủ đoạn thực sự xấu xa.

Nhưng mà, mặc dù đã biết tất cả đều là giả dối, tất cả đều do một tay Thư Lạc sắp xếp, nhưng anh lại không thể nào quên đi sự dịu dàng giả tạo đó của cậu ta. Anh vẫn luôn hồi tưởng lại những kỷ niệm mà bọn họ đã trải qua trong suốt khoảng thời gian đó, từng chuyện một anh đều nhớ rất rõ. Hành động của Thư Lạc quá mức hoàn hảo, hoàn hảo đến mức thậm chí anh cũng không cách nào phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Anh thật sự không thể tin được, cậu ta đối xử với anh tốt như vậy, yêu mến anh như vậy, hóa ra tất cả đều là một âm mưu. Bản thân mình hoàn toàn bị nắm trong lòng bàn tay của người khác mà đùa giỡn. Khoảnh khắc toàn bộ chân tướng đều bị vạch trần, trong lòng anh còn cảm thấy mọi chuyện rất hoang đường, cũng rất buồn cười.

Nếu phải biết được những sự thật như vậy, anh thà để bản thân mình vĩnh viễn bị Thư Lạc lừa dối còn hơn.

Bởi vì Mạc Phi phát hiện ra, anh thực sự thích chàng trai có nụ cười dịu dàng này. Cho dù xuất phát từ nguyên nhân nào, coi như người thân cũng được, coi như em trai nhà bên cũng được, tóm lại, anh thích Thư Lạc.

Mạc Phi biết bản thân mình quá ngu ngốc nên mới dễ bị lừa gạt như vậy. Anh ngơ ngẩn nhìn Thư Lạc, không biết tại sao, nước mắt lại không kiềm chế được mà ngập tràn viền mắt.

“Tiểu Phi, xảy ra chuyện gì? Sao lại khóc?”

Thư Lạc ngẩng lên, liền đứng dậy, cậu vươn tay vừa định lau nước mắt cho Mạc Phi, nhưng bàn tay lại bị gạt ra không chút lưu tình.

“Đừng chạm vào tôi!”

Trong làn nước mắt nhạt nhòa thoáng hiện lên một tia phản nộ, Mạc Phi trở tay lau nước mắt, ổn định tâm tình của mình, lạnh lùng nhìn Thư Lạc.

“Cậu đừng mất công trừ tính nữa, cho dù cậu có diễn tốt như thế nào, tôi cũng sẽ không bị mắc lừa nữa đâu, cho nên, xin hãy thu hồi sự giả nhân giả nghĩa của cậu lại đi. Có cái gì cậu cứ việc nói thẳng ra, không cần âm mưu thủ đoạn vòng vo gì nữa.”

Thư Lạc giật mình, trong ngực bỗng đau nhói. Cậu im lặng nhìn vẻ mặt trống rỗng của Mạc Phi, ngây

người vài giây, bỗng nhiên thất thanh bật cười, một tay tuyệt vọng ôm trán, buồn bã nói: “Đúng vậy, không sai, tôi thích đóng kịch, thích âm mưu quỷ kế như vậy đấy, ha, anh có thể làm gì được tôi nào? Đừng quên, bây giờ anh đang nằm trong tay tôi, mọi chuyện đều do tôi quyết định.”

Hai ngón tay nắm chặt cằm Mạc Phi, khẽ nâng lên. Thư Lạc nhìn anh, nụ cười vô cùng âm u.

“Anh nghĩ, An Thế Duy sẽ nguyện ý vì nam sủng mà hấn bao nuôi mà làm ra những chuyện vĩ đại như nhượng bộ hay hi sinh sao?”

“Chát ” một tiếng, một cái tát giáng xuống mặt Thư Lạc, thanh âm thanh thúy vang dội.

“Đê tiện! ” Mạc Phi phẫn nộ cắn răng quát.

Thư Lạc sờ lên gương mặt bị đánh đến đau rát, trào phúng cười.

“Ha, mắng rất hay, trước giờ tôi chưa từng nói tôi là người quang minh lỗi lạc gì.”

“Thư Lạc, tôi thật không ngờ cậu lại là người vô sỉ như vậy.”

Thư Lạc vẫn đang cười, nhưng thân ảnh lại như chìm trong bóng tối, không để cho Mạc Phi thấy lệ quang trong ánh mắt cậu ta.

“Không sớm phát hiện ra là do anh đã quá ngu xuẩn. Tôi vốn là cái loại đê tiện hạ lưu vô sỉ như vậy đấy, chỉ là đóng kịch khá tốt mà thôi, là chính tôi đã cố ý sắp đặt để quen biết loại người ngốc nghếch dễ bị mắc lừa như anh. Cho nên, dù có bị tôi đùa giỡn tình cảm, cũng chỉ có thể trách chính bản thân anh đã quá ngu ngốc, chẳng trách được người khác “

Lời còn chưa nói hết, một cái tát lại giáng xuống.

Thư Lạc bất chợt nín thình, cúi đầu ôm lấy gương mặt sưng đỏ, thân ảnh dần chìm sâu trong bóng tối, mái tóc dài lộn xộn phủ trước mắt, che đi nước mắt đang chực trào nơi khóe mi. Cậu thê thảm giấu cợt cười. Tim, sớm đã đau đến nói không nên lời.

37. Chương 37

Mạc Phi vô lực tựa ở đầu giường, bàn tay phải đau buốt vẫn còn hơi run run. Hai cái tát đó dường như đã rút hết khí lực của anh, mặc dù là đánh lên mặt Thư Lạc, nhưng anh lại có cảm giác tim mình còn đau đớn hơn cả cậu ta, đau đến nước mắt nhịn không được mà chảy xuống.

“Thư Lạc, tôi muốn nói rõ ràng cho cậu biết, tôi sẽ không giúp cậu làm tổn thương An Thế Duy, càng sẽ không giúp cậu bày mưu hãm hại hần.”

“Câm miệng, đừng để tôi nghe từ miệng anh tên của một nam nhân khác.”

“Còn nữa, nếu như cậu muốn hại hần, tôi nhất định sẽ tìm mọi cách ngăn cản cậu. Tôi sẽ không để cho cậu có cơ hội làm tổn thương đến hần.”

“Đủ rồi! Mạc Phi! Chuyện đã tới nước này rồi mà anh vẫn không thể tỉnh táo lại một chút sao?!”

Thư Lạc đột nhiên rít lên, nổi giận dưng dưng tiến tới, một tay kéo lấy vạt áo Mạc Phi, cổ sức xé mở.

Mạc Phi kinh hô một tiếng, còn chưa kịp giãy dụa cổ tay đã bị nắm chặt.

“Anh tự nhìn lại mình đi! Hần đã đánh anh thành bộ dạng gì, anh vẫn còn yêu hần sao? Có phải muốn bị hần đánh chết mới chịu quay đầu lại?! Hần đối với anh như vậy, tại sao anh vẫn còn muốn bảo vệ hần! Anh cứ một mực yêu người đàn ông đó, rốt cuộc hần ta có cái gì tốt?”

Mạc Phi ngơ ngẩn, thân thể trần trụi phủ đầy những vết thương thâm tím, cả người nhịn không được mà lạnh run, ánh mắt trống rỗng nhìn Thư Lạc.

“Rốt cuộc hần ta có cái gì tốt... ” Anh lầm bầm lặp lại, thê lương cười nói, “Thì là hần đánh tôi, ngược đãi tôi, nhưng hần không biết dùng âm mưu thủ đoạn để lừa dối tôi, sẽ không bày mưu tính kế để lừa gạt tôi. Tuy An Thế Duy không phải quân tử, nhưng hần cũng không phải loại người tiểu nhân dễ tiện vô sỉ như cậu.”

Trong nháy mắt, Thư Lạc cảm giác trái tim mình bỗng thất lại, giống như bị ai đó dùng thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua, đau đến rỉ ra từng giọt máu tươi. Cậu cố gắng kéo bản thân mình thoát khỏi bờ vực sụp đổ của lý trí, thanh âm run rẩy thấp giọng hỏi một câu.

“Vậy là ở trong lòng anh, tôi không thể nào bằng hần?”

Mạc Phi cắn chặt môi, từng giọt nước mắt liên tục trào ra, anh nhìn về mặt đau xót tuyệt vọng của Thư Lạc, mặc cho trái tim đang vô cùng đau đớn, khẩu thị tâm phi nhả ra một chữ.

“Phải.”

Thư Lạc đột nhiên ngây người một chút, lập tức thất thần nở nụ cười.

“Tốt, rất tốt, vô cùng tốt... Quả nhiên là tình nhân mà An Thế Duy dùng tiền bao nuôi, từ thân thể đến

trái tim đều bị mua đi... A, Mạc Phi, giá của anh là bao nhiêu? Tôi trả gấp đôi, để tôi vui vẻ một buổi tối nhé, được không?”

“Thư Lạc! Cậu đừng quá đáng!”

Mạc Phi tức giận trừng mắt nhìn người thanh niên dường như đã đánh mất lý trí này.

“Ha, quá đáng? Đây đâu phải ngày đầu anh biết tôi, tôi sẽ còn làm ra nhiều chuyện quá đáng hơn nữa, có muốn biết một chút không? A, dù sao tôi cũng là người như thế rồi mà...”

Thư Lạc buồn bã đau thương cười. Cậu ta vừa cười vừa mạnh mẽ ấn Mạc Phi ngã xuống giường, lấy thân đè lên. Mạc Phi nhất thời quá sợ hãi, liều mạng giãy dụa phản kháng. Nhưng anh đâu phải là đối thủ của Thư Lạc, trong lúc giằng co đã nhanh chóng bị chế ngự. Đôi mắt Thư Lạc đỏ au giống như một con thú con đã mất đi lý tính, cậu gắt gao đè chặt cánh tay đang giãy dụa lung tung của Mạc Phi, thô bạo cởi quần áo trên người anh.

“Thư Lạc! Buông tôi ra! Dừng tay! Thư Lạc!”

Mạc Phi hoảng sợ kêu la, kiệt lực phản kháng để thoát khỏi sự kiểm chế của Thư Lạc, thế nhưng vẫn không cách nào thoát ra.

Thư Lạc hung hăng cúi đầu vùi sâu vào cổ Mạc Phi, điên cuồng gặm cắn cần cổ cùng bờ vai non mịn, sau đó dần dần trượt tới bộ ngực gầy yếu, ngón tay cùng đầu lưỡi bắt đầu chơi đùa hai điểm đỏ hồng non mềm ở trước ngực, đến khi hai khóa anh đào ấy bị chà đạp đến sung huyết đứng thẳng. Cùng lúc đó, một bàn tay của Thư Lạc đã tiến vào trong quần lót của Mạc Phi mà khám phá, hạ thân mềm nhũn bị nắm lấy, thô bạo xoa nắn.

Người dưới thân bất ngờ đau đến thân thể co rúm lại.

“A a! Thư Lạc... Buông tay... Đau quá... Đau quá...”

Mạc Phi kêu khóc liên tục giãy dụa thân thể muốn tránh khỏi bàn tay kia, nhưng lại không có cách nào trốn thoát. Lúc một ngón tay trượt theo bắp đùi mạnh mẽ đâm vào hậu phương, Mạc Phi bất ngờ hoảng hốt la lên thất thanh. Đại não không ngừng phát ra tín hiệu nguy hiểm. Ngón tay kia không chút kiêng nể thô bạo đâm vào, sự trêu sáo mang theo đau đớn, phần nộ, nhục nhã, còn có cả sự sợ hãi và khủng hoảng tột độ, tất cả cảm xúc trong nháy mắt đều xông thẳng lên não, Mạc Phi càng trở nên hoảng sợ luống cuống, anh kêu khóc ra sức quấy đạp hai chân, không ngừng phản kháng chống trả, thế nhưng thân thể lại bị gắt gao áp trụ, quần dài cùng nội y liền bị thô bạo giật xuống.

38. Chương 38

“Dừng tay! Thư Lạc! Dừng tay!!”

Mạc Phi cố sức giãy dụa phản kháng, liên tục vùng vẫy hai tay, trong lúc vô ý liền đụng phải chiếc đồng hồ điện tử bằng thủy tinh đặt trên đầu giường, thế là, anh siết chặt chiếc đồng hồ trong tay, giống như cây cỏ cứu mạng, cánh tay vùng lên muốn mạnh mẽ đập vào đầu Thư Lạc. Thế nhưng, bàn tay ở giữa không trung giằng co hồi lâu, cho dù như thế nào vẫn không thể hạ xuống.

Mạc Phi đúng là vẫn không đành lòng. Mặc dù anh sắp bị nam nhân này cường bạo, nhưng anh vẫn không thể hạ quyết tâm làm tổn thương cậu ta. Anh thực sự không nỡ. Mặc dù biết đối phương chỉ là đang đùa bỡn anh, nhưng anh thật sự thích Thư Lạc.

Chiếc đồng hồ vô tội liền bị ném ra ngoài một cách tuyệt tình, “Choang ” một tiếng, những mảnh kính bể từ góc tường rớt xuống nằm vương vãi trên mặt đất, lóe lên những tia sáng sắc nhọn.

Âm thanh vỡ nát chói tai bất ngờ vang lên khiến Thư Lạc cả kinh, cậu thở dốc ngẩng đầu, phát hiện Mạc Phi đang bị chính mình cường chế ở dưới thân chẳng biết từ lúc nào đã không còn phản kháng nữa, chỉ tuyệt vọng nằm ở đó không nhúc nhích, khuôn mặt nghiêng sang một bên, anh cắn môi, để mặc cho Thư Lạc mở rộng hai chân của mình. Anh nhắm mắt lặng lẽ khóc, nước mắt từ khóe mi liên tục chảy xuống, một bên gối đã thấm ướt một mảng lớn.

Mạc Phi khóc đến thương tâm như vậy, tuyệt vọng như vậy, giống như một đứa trẻ yếu đuối bất lực bị người ta ức hiếp.

Thư Lạc dừng lại, kinh ngạc nhìn anh, hồi lâu sau mới vươn ngón tay run run nhẹ nhàng xóa đi vết lệ trên mặt anh, nghẹn ngào cúi đầu tựa vào bờ vai gầy yếu đang run rẩy của Mạc Phi.

“Tiểu Phi, xin lỗi...”

Mạc Phi không nói gì, chỉ bi thương rơi lệ.

Thư Lạc yêu thương ôm lấy thân thể suy nhược đang run rẩy của anh, ôm thật chặt, bờ môi dán vào tai anh thấp giọng cầu xin: “Tiểu Phi, tôi biết anh hận tôi... Tôi biết anh sẽ không tha thứ cho tôi... Thế nhưng... Xin anh hãy ở bên cạnh tôi mấy tháng này được không ... Chỉ mấy tháng thôi... Sau đó tôi cam đoan sẽ không bao giờ tới tìm anh nữa... Có được không...”

Giọng nói tốt cùng đau thương, thanh âm run rẩy đứt khúc.

Mạc Phi chậm rãi quay đầu, nhìn thấy nam nhân trước mặt ánh mắt ảm đạm ưu thương, trong đôi mắt đó dường như còn ngân ngấn nước mắt, ánh mắt ấy khiến Mạc Phi chợt cảm thấy đau đớn khôn cùng.

Tất cả mọi chuyện, bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, giống như thời gian đã bị đóng băng.

Khoảng cách giữa hai người, hầu như chỉ là hai chóp mũi liền kề, đôi bên yên lặng nhìn nhau.

Thư Lạc buồn bã ngẩng nhìn người mình yêu thương, khẽ nâng khuôn mặt xinh đẹp ngấn lệ ấy lên, chần chờ một chút, cuối cùng nhắm mắt lại, từng chút từng chút một tiến tới, hôn lên bờ môi tái nhợt run run đang hé mở kia.

Đôi tay mù quáng giãy dụa bị nắm chặt, mười ngón tay đan xen nhau, mạnh mẽ áp chặt xuống hai bên gối.

Đôi môi dịu dàng ẩm ướt không ngừng gặm cắn thân thể suy nhược mảnh khảnh của Mạc Phi, từ bờ vai mềm mại duyên dáng trượt dần xuống xương quai xanh tinh tế xinh đẹp, sau đó lại chậm rãi đi xuống, mỗi lần di chuyển tới một chỗ đều lưu lại một đường nướn bọt nóng bỏng, rồi lại ra sức mút vào hai đóa hồng mai trên làn da trắng như tuyết.

“Tiểu Phi, tôi yêu anh.”

Cậu hôn lên môi anh, rất chân thành ngẩng nhìn người mình yêu. Những lời này, vốn đã chôn sâu trong lòng cậu từ rất lâu.

Mạc Phi lẳng lặng nhìn Thư Lạc, thế nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu tình gì, ánh mắt vô cùng lãnh đạm. Qua thật lâu, anh mới nở một nụ cười chua chát.

“Trước đây cậu nói thích tôi, bây giờ lại nói yêu tôi. Thư Lạc, rốt cuộc cậu còn có bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt nào nữa? Tôi không phải là con nít ba tuổi, đừng dùng những lời dối trá này gạt tôi.”

Nói đoạn, Mạc Phi dừng lại vài giây, sau đó bình tĩnh bổ sung thêm một câu.

“Thư Lạc, tôi đã không thể tin tưởng cậu được nữa.”

Thư Lạc ngây người tại chỗ, nhìn thấy ánh mắt Mạc Phi băng lãnh đoạn tuyệt, sự đau đớn giống như thủy triều liên dâng lên trong lòng, đau đến tê tâm liệt phế, xé nát tâm can. Cái gì gọi là tự mua dây buộc mình? Cái gì gọi là tự tạo nghiệt thì không thể sống? Ngày hôm nay, cuối cùng cậu cũng đã được lĩnh hội một cách sâu sắc.

Tất cả đều là gieo gió gặt bão. Chỉ có hai chữ, đáng đời.

Tiếng cười trầm thấp đau thương ngắt quãng vang lên, bờ vai Thư Lạc run run giống như cười rất khoái trá. Khoái trá đến độ cười ra nước mắt.

“Mạc Phi, anh rất thông minh, ngã một lần, quả nhiên là học được ngay. Đến cả lời nói dối của tôi cũng đều có thể nhìn thấu.”

Thư Lạc nhìn anh nhạo báng cười, thế nhưng, nụ cười đó dần dần biến dạng.

Bắp chân thon dài trắng nõn bị nâng lên, ngón tay đã đặt vào nơi động khẩu đang thít chặt, xấu xa đùa bỡn.”Tiểu Phi, nói cho tôi biết, nam nhân kia có phải rất thích chỗ này không?”

Nụ cười tà mị nham hiểm lộ rõ trên khuôn mặt Thư Lạc.

Mạc Phi hoảng sợ trừng mắt nhìn Thư Lạc, phẫn nộ cắn răng.

“Thư Lạc! Tôi hận cậu!”

Thư Lạc khẽ cười lạnh, một tay cởi quần dài của mình ra, cúi người đè lên, tính khí nóng hừng hực đã đặt ngay hậu huyệt của Mạc Phi.”Cái này không cần anh nói, tôi cũng đã biết rõ.”

Nước mắt không kiềm nén được lại rơi xuống. Biết rõ sự chênh lệch thực lực, không cách nào có thể chống lại Thư Lạc, Mạc Phi chỉ có thể buông xuôi tất cả, không giãy dụa nữa, thống khổ nhắm mắt lại.

Cự vật cứng rắn nóng rực thoáng dùng sức, chuẩn bị mạnh mẽ xâm nhập vào lỗ nhỏ kia. Thân thể Mạc Phi bỗng nhiên vì sợ hãi tột độ mà kịch liệt run rẩy, bàn tay anh siết chặt drap giường, chặt đến mức các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch.

39. Chương 39

Người dưới thân đã sợ đến cầm như hén.

Thư Lạc nhìn nam nhân yếu đuối vì sợ hãi mà cắn chặt môi muốn bật máu, giống như động vật nhỏ bị đem tới cho người ta chém giết, bộ dạng vô cùng tội nghiệp đáng thương, thực sự trong lòng cũng có cảm giác không nỡ. Cậu rất muốn đâm xuyên thân thể ấy ngay lập tức, nhưng đành phải cố gắng kiềm nén ham muốn cháy bỏng đó xuống, vươn tay lên tú đầu giường, lấy ra một chai dầu bôi trơn, sau đó dùng răng mở nắp, cẩn thận xoa dịch thể lên tiểu huyệt của Mạc Phi.

Cảm giác được Thư Lạc xoa dầu bôi trơn, Mạc Phi kinh ngạc mở to hai mắt. Trong suốt từng ấy năm, An Thế Duy chưa bao giờ giúp anh làm bước này, mỗi lần làm tình hắn đều mạnh mẽ tiến nhập, sự trêu sáo thống khổ đó khiến anh đau đến cả người co giật run rẩy.

Bôi trơn xong, Thư Lạc nhẹ nhàng tách đôi môi đang cắn chặt của Mạc Phi, vừa chậm rãi đẩy phân thân

cứng rắn vào sâu trong cơ thể anh, vừa không ngừng tấn công khoang miệng anh, dùng nụ hôn nồng nàn mãnh liệt để phân tán sự chú ý của Mạc Phi, giúp anh giảm bớt sự khó chịu nơi hạ thể khi bị dị vật xâm nhập.

“Tiểu Phi... Thân thể của anh thật ấm áp...” cậu ngậm lấy đầu lưỡi của anh, nhắm mắt lại, trong lúc hưởng thụ liên tục miệng thốt ra.

Tính khí hùng dũng từng chút một thâm nhập vào tận sâu bên trong, dừng lại trong chốc lát, sau đó chậm rãi rút ra, rồi lại một lần nữa đẩy vào. Thư Lạc cố gắng kiềm chế bản thân, không hề thô bạo trêu sáo, không hề mạnh mẽ luật động, mà là cẩn thận âu yếm người yêu, giống như một cơn gió dịu dàng lướt qua, cậu cố gắng kiểm soát để không khiến anh phải chịu một tia đau đớn nào.

Sau nhiều lần như vậy, thân thể cứng nhắc căng cứng của Mạc Phi cuối cùng cũng được thả lỏng, đôi chân anh bị mở rộng đặt trên đôi tay rắn chắc của Thư Lạc, hai tay anh bám lấy bờ vai to lớn cường tráng của cậu, Mạc Phi hỗn loạn thở dốc, anh cảm nhận rất rõ ràng Thư Lạc đang ở bên trong thân thể mình, theo từng nhịp đưa đẩy mà càng tiến vào sâu hơn.

Không một ai lên tiếng, chỉ có hơi thở hỗn loạn liên tục phả lên mặt của đối phương. Bầu không khí dần dần trở nên ám muội.

Mạc Phi đột nhiên có chút mê man. Anh ngây ngốc nhìn nam nhân trước mắt mình, nhìn thấy trong đôi con ngươi đen kịt sâu thẳm như biển đêm kia lộ rõ sự dịu dàng và yêu thương. Đây là cường bạo sao? Tại sao lại dịu dàng như vậy, còn rất... thoải mái...?

Thư Lạc ở trong cơ thể anh liên tục luật động, tốc độ cùng tiết tấu dần thay đổi, đôi tay to lớn ôm lấy thân thể Mạc Phi, không ngừng hôn môi, không ngừng liếm láp hai điểm đỏ hồng trước ngực anh. Mạc Phi bị kích thích liên tục khiến ham muốn dần dần trỗi dậy, nơi hạ thân cũng từ từ cứng rắn đứng thẳng lên. Bàn tay Thư Lạc liên lần mò xuống dưới, dịu dàng xoa nắn vuốt ve. Khoái cảm kích thích khiến Mạc Phi động tình khẽ rên lên một tiếng, tần suất và cường độ đâm vào hạ thân cũng theo đó tăng lên. Lúc Thư Lạc đâm vào một điểm, thân thể Mạc Phi bất ngờ run rẩy. Thư Lạc ngẩng đầu nhìn, phát hiện nam nhân khả ái này đang lấy tay bịt chặt miệng mình, hai má ửng đỏ, hai mắt nhắm chặt. Thế là, cậu xấu xa cười, liên tiếp tấn công vào điểm mẫn cảm kia, tốc độ đâm chọc tăng lên không kiểm soát, Mạc Phi cuối cùng cũng không kìm nén được nữa, từng tiếng rên rỉ ồ ồ liên tục thoát ra từ giữa kẽ tay.

Thật thoải mái, thực sự rất thoải mái. Dần dần, sự kháng cự tinh thần đã không thể nào chống lại dục vọng của thân thể. Khoái cảm cứ như cơn sóng này nối tiếp cơn sóng khác liên tục xông thẳng lên đại não, linh hồn như bị nhấn chìm trong ham muốn nhục dục, thậm chí ngay cả tia lý trí cuối cùng còn sót lại cũng bị chặt đứt, chỉ còn lại cảm giác ngây ngất mê mẩn không ngừng lan tỏa khắp thân thể.

Mạc Phi trước giờ không hề biết, thì ra làm tình có thể khiến người ta sung sướng đến hôn xiêu phách tán như vậy.

Hai thân thể đang quấn chặt lấy nhau bỗng nhiên thay đổi tư thế, Thư Lạc ôm thân thể Mạc Phi lên, để anh giang rộng hai chân ngồi lên ngang hông mình. Bởi vì tư thế này cơ thể không tìm được điểm tựa, Mạc Phi nhất thời tay chân luống cuống hỗn loạn, thế nhưng rất nhanh hai tay đã bị giữ chặt. Thư Lạc ôm

Mạc Phi vào lòng, để anh dựa vào ngực mình, khẽ chuyển động phần hông, đâm vào thân thể anh từ phía dưới lên. Phân thân thuận lợi đâm sâu vào thân thể khiến Mạc Phi thất thanh kêu lên, nhưng mà sau đó, theo từng nhịp trừu sáp mạnh mẽ, tiếng kinh hô dần biến thành thanh âm rên rỉ ngọt ngào.

Đêm hôm đó, bọn họ làm rất lâu, người này ôm lấy thân thể của đối phương, không ai muốn buông tay ra trước. Trong phòng liên tục vang lên những tiếng rên rỉ thở dốc đầy dâm loạn, không khí tràn ngập mùi vị của ái tình. Hai nam nhân thân thể trần truồng mồ hôi nhễ nhại điên cuồng quần quýt lấy nhau. Thư Lạc yêu thương vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ của Mạc Phi, không ngừng hôn môi, không ngừng âu yếm, nước bọt giao hòa từ khóe môi anh chảy xuống. Mạc Phi có chút mất phương hướng, giống như người đi lạc vào trong sương mù. Anh thực sự không biết bản thân mình đang xảy ra chuyện gì nữa, rõ ràng sự cự tuyệt lúc ban đầu đã dần dần chuyển thành tiếp nhận, hơn nữa anh lại chẳng cảm thấy thẹn thùng, mà trong giây phút này, trong lòng anh lại cảm thấy, nếu như vĩnh viễn có thể được chàng trai này ôm vào trong lòng, như vậy thì tốt biết bao. Loại cảm giác này, sự chờ mong này, có phải gọi là, hạnh phúc?

Cao trào qua đi, sự vui vẻ vẫn còn đọng lại trong thân thể, Mạc Phi vô cùng mệt mỏi nằm ở trong lòng Thư Lạc, cả người vô lực không ngừng thở dốc. Thư Lạc ôm lấy Mạc Phi, lo lắng anh sẽ bị lạnh, liền kéo chăn qua đắp lên người anh.

Đợi đến khi hơi thở của Mạc Phi từ từ bình ổn, Thư Lạc hôn lên trán anh, nói: “Tôi mang anh đi tắm.”

Trong phòng tắm ngập tràn hơi nước, Thư Lạc dịu dàng cẩn thận giúp Mạc Phi tẩy sạch thân thể, cậu để anh dựa vào vai mình, từng chút từng chút một, vô cùng cẩn thận lấy hết tinh dịch còn sót lại bên trong thân thể Mạc Phi ra ngoài.

Làm đến nửa chừng, Mạc Phi bỗng nhiên nhịn không được mà rơi nước mắt.

Đây là lần đầu tiên có người nguyện ý tắm cho anh. Trước đây, sau khi An Thế Duy rời đi, anh lúc nào cũng phải cố gắng nâng thân thể đau đớn mà ngồi dậy, tự mình tẩy rửa dịch thể nhớp nhúa nơi hạ thân. Thế nhưng bởi vì chỗ đó anh không thể nhìn thấy, mỗi lần như vậy anh chỉ có thể cố gắng hết sức để uốn cong eo, khó khăn dùng ngón tay chậm rãi lấy tinh dịch ra. Có đôi lúc vì anh không làm sạch triệt để mà dẫn đến ngày hôm sau thượng thổ hạ tả, thậm chí còn đau bụng phát sốt.

Nhưng bây giờ... Nam nhân này thực sự quá ôn nhu...

Những giọt nước mắt nóng hổi liền trào ra, từng giọt từng giọt không ngừng chảy xuống, rơi xuống vai Thư Lạc.

“Sao vậy? Tôi làm anh đau sao?”

Thư Lạc nâng gương mặt Mạc Phi lên, vừa dịu dàng hỏi vừa lau đi nước mắt trên mặt anh.

Mạc Phi nghẹn ngào, ánh mắt mê luyến nhìn Thư Lạc, thanh âm đứt quãng van xin: “Thư Lạc... Xin cậu... Đừng đối với tôi tốt như vậy... Đừng trêu đùa tôi như vậy... Tôi không muốn lại bị cậu lừa gạt nữa...”

Nét mặt Thư Lạc nhất thời cứng lại. Chuyện cho tới bây giờ, cho dù cậu có làm gì hay nói gì đi chăng nữa, Mạc Phi cũng chỉ cảm thấy cậu đang diễn kịch mà thôi.

Tim, bỗng chốc lại nhói lên đau đớn.

Thư Lạc thê lương cười cười, yêu thương sờ lên tóc Mạc Phi, cười khổ nói: “Đúng là hết cách với anh mà, cái gì cũng bị anh nhìn thấu hết.”

Nói xong, cậu im lặng dịu dàng ôm lấy nam nhân đang cúi đầu khóc rầm rút vào trong lòng.

40. Chương 40

Từng ngày cứ lặng lẽ trôi qua, chớp mắt đã tới Tết nguyên đán. Nhiệt độ không khí bên ngoài vẫn rất thấp, tối hôm trước tuyết rơi cả đêm, sáng hôm sau thức giấc là có thể nhìn thấy trên bề cửa sổ bị phủ lên một tầng tuyết trắng rất dày. Đợi đến giữa trưa khi mặt trời lên cao chiếu xuống những tia nắng gay gắt, những lớp tuyết xốp mềm còn đọng lại mới từ từ tan dần, biến thành những vũng nước nhỏ, dưới ánh mặt trời rực rỡ phản xạ lên những tia sáng lấp lánh chói mắt.

Mạc Phi đứng ở trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn thế giới băng tuyết bên ngoài đang dần tan ra.

Anh tính toán thời gian, biết được mình đã ở đây hơn một tháng, tuy rằng Thư Lạc không hạn chế hành động của anh, thế nhưng mỗi ngày anh và Thư Lạc luôn ở cạnh nhau, anh cũng không có cơ hội nào để ra ngoài một mình. Hơn nữa cho dù có đi ra ngoài, anh cũng không biết nên đi đâu. Từ khi bị Thư Lạc mang đi, An Thế Duy thậm chí ngay cả một cú điện thoại quan tâm cũng không hề gọi tới. Nói không thất vọng không khó chịu thì chắc chắn là đang gạt người, Mạc Phi không biết mình ở trong lòng người đó có bao nhiêu giá trị, có lẽ, An Thế Duy trước giờ chưa từng có anh ở trong lòng. So với an nguy của một nam sủng, hẳn sẽ quan tâm đến danh dự và địa vị của mình hơn. Cho nên, An Thế Duy sẽ không bao giờ chủ động đi tìm Mạc Phi.

Mà bây giờ, Mạc Phi lại có cảm giác bản thân mình càng lúc càng trở nên mơ hồ, tình cảm của anh đối với Thư Lạc cũng trở nên lẫn lộn. Tuy rằng anh bị lừa dối, bị lừa bịp, nhưng cho dù như thế nào anh cũng không thể ghét bỏ đứa trẻ đó. Mặc dù có những lúc phần nộ liền trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy ánh mắt bi thương của Thư Lạc, anh sẽ ngay lập tức có cảm giác đau lòng, càng không có cách nào hạ quyết tâm. Anh thậm chí còn muốn ôm đứa trẻ đáng thương ấy vào trong lòng mà ôm hôn vỗ về, nhẹ nhàng xoa dịu sự bi thương của cậu ấy.

Mạc Phi hoàn toàn ý thức được, bản thân anh đối với Thư Lạc, có lẽ không chỉ là cảm giác thích đơn thuần nữa. Cảm giác ấy dường như rất hỗn loạn không thể nói rõ thành lời. Thế nhưng loại tình cảm này rốt cuộc là gì, ngay cả chính anh cũng không thể phân tích rõ.

Được Thư Lạc tận tình chăm sóc, sức khỏe của Mạc Phi dần dần có chuyển biến tốt, tinh thần tốt ăn uống ngon miệng, thậm chí so với trước đây còn khỏe mạnh hơn rất nhiều, sắc mặt từ từ hồng hào lên, trên

người cuối cùng cũng có chút da thịt, nhìn qua không hề biết được anh đã từng ốm yếu đến đáng thương như thế nào.

Nhưng mà, tình trạng của Thư Lạc thì hoàn toàn ngược lại, mỗi ngày trôi qua Thư Lạc lại càng gầy đi, khuôn mặt anh tuần hoạt bát trước kia bây giờ lúc nào cũng có chút tái nhợt, không có lấy một tia huyết sắc, thậm chí có đôi khi không biết vì nguyên nhân gì mà đột nhiên ngất xỉu. Mạc Phi chỉ đơn giản cho rằng bởi vì Thư Lạc mệt mỏi quá độ mới dẫn đến như vậy, không hề hay biết rằng bệnh tình của cậu đã từ từ chuyển biến xấu. Những lúc cơn đau đầu tái phát, Thư Lạc lại một mình len lén trốn vào toilet, khóa trái cửa lại, hai tay ôm chặt lấy đầu gối co rúc ở trên mặt đất không ngừng run rẩy, đau đến mức muốn đập đầu mình vào tường. Mỗi lần như vậy, để không phát ra bất cứ âm thanh nào, cậu đều hung hăng cắn vào cánh tay của mình, cho đến khi chảy ra máu tươi, cứ như thế trên cánh tay của cậu dần phủ đầy những vết thương rướm máu. Cũng may bây giờ là mùa đông, chỉ cần cậu che giấu ở dưới tay áo thì sẽ không bị Mạc Phi nhìn thấy.

Thư Lạc không muốn để Mạc Phi biết được bệnh tình của mình, cậu không muốn làm cho anh cảm thấy thương cảm mà bỏ thí sự thương hại.

Cậu đang ở trước mặt nam nhân mà mình yêu thương, kiệt lực nín giữ lấy sự tôn nghiêm cuối cùng.

Thư Lạc biết, cuộc sống của mình đã không còn được bao lâu nữa. Bác sỹ chủ nhiệm Trình Quân Khả nhiều lần gọi điện tới, thanh âm đều vô cùng khẩn trương thuyết phục cậu nhóc quật cường đến mức để người khác lo lắng này nhất định phải lập tức phẫu thuật ngay, bằng không sẽ hối hận không kịp. Thế nhưng mỗi lần khuyên nhủ đều bị Thư Lạc thản nhiên cự tuyệt.

Kỳ thực, Thư Lạc cũng không phải là không sợ chết. Cậu chẳng qua chỉ cảm thấy, thế gian này đã không còn điều gì đáng để cậu lưu luyến nữa. Cái chết của cậu, sẽ không lấy được nước mắt tiếc thương của ai cả, ngay cả người mà cậu yêu thương, cũng vì bản thân cậu đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ mà hận cậu tới thấu xương. Cho nên, so với việc chấp nhận mạo hiểm để rồi chết trên bàn mổ, chi bằng cứ thanh thản như thế này sống hết mấy tháng còn lại, Thư Lạc nghĩ trong khoảng thời gian này cứ cùng Mạc Phi sống thật vui vẻ, đem hết khả năng của chính mình để che chở yêu thương Mạc Phi. Thư Lạc hi vọng sau này nếu như Mạc Phi có thỉnh thoảng hồi tưởng lại thời gian sống cùng cậu, ngoại trừ hận, ngoại trừ nộ, ngoại trừ oán, chí ít, còn có thể ghi nhớ một chút những điểm tốt của cậu, lưu lại một chút sự chăm sóc yêu thương mà cậu đã dành cho anh, cho dù là khi cậu chỉ đang đóng kịch, để những kỷ niệm đó có thể trở thành những hồi ức ấm áp trong trái tim Mạc Phi.

41. Chương 41

“Tiểu Phi, đứng ở trước cửa sổ sẽ bị lạnh đó.”

Thư Lạc cầm áo khoác đi tới phủ lên vai Mạc Phi, sau đó thuận thế từ phía sau ôm chặt lấy eo anh, vô cùng thân mật ôm thân thể phong phanh của anh vào trong lòng. Mạc Phi yên lặng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy chiếc cằm tinh tế hoàn mỹ của Thư Lạc. Anh đưa mắt nhìn theo đường nhìn của cậu, bên ngoài vẫn là một vùng tuyết trắng xóa mịt mù vẫn chưa tan hết. Mạc Phi xoay người, nhưng vẫn đang bị Thư Lạc nhốt trong cánh tay, anh do dự một chút, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Thư Lạc, những tấm ảnh

và băng ghi hình đó, cậu định làm như thế nào?”

Thư Lạc im lặng vài giây, bình thần cúi đầu nhìn Mạc Phi, chậm rãi hỏi lại: “Anh mong muốn tôi sẽ làm thế nào?”

Mạc Phi sững sốt một chút, rũ mắt xuống, suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng mặt lên, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Thư Lạc, nếu như cậu dùng nó để hại hần, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho cậu.”

Mặc dù là câu trả lời nằm trong dự liệu, nhưng giọng nói sắc sảo chắc chắn như đinh đóng cột vẫn khiến cho trái tim Thư Lạc nhói lên như bị kim châm. Nhìn vẻ mặt thành thật cố chấp của Mạc Phi, cậu không khỏi ưu thương mà chưa xót cười.

“Tiểu Phi, hần ta đối với anh, thực sự quan trọng như vậy sao?”

Đối diện với ánh mắt của Thư Lạc, Mạc Phi lặng yên trong chốc lát, sau đó thở dài một hơi.

“Thư Lạc, cậu không hiểu đâu, nếu như không có An Thế Duy, tôi từ lâu đã không còn ở trên đời này. Mạng của tôi, là được hần cứu về. Tôi nợ hần, cả đời này có trả cũng không hết...”

Thư Lạc kinh ngạc nhú mày, không lên tiếng, chỉ an tĩnh nhìn nam nhân vẻ mặt điềm tĩnh trong vòng tay mình.

Mạc Phi dừng lại thật lâu, sau đó dùng giọng nói giống như đang đắm chìm vào những ký ức xưa cũ chậm rãi nói: “Chuyện cho tới bây giờ, có nói cho cậu biết cũng không sao. Tôi và An Thế Duy, quen biết nhau từ tám năm trước, năm đó, tôi vừa tròn mười tám tuổi... Tôi lớn lên trong một gia đình đổ vỡ, lúc tôi bảy tuổi, mẹ của tôi đã bỏ trốn cùng nam nhân khác, còn cha tôi thì lại là một con bạc, những thứ đáng giá trong nhà đều bị ông ta thua hết trong sòng bài, sau đó ông ta còn nợ một số tiền rất lớn. Cuối cùng, để tránh né sự truy sát của bọn cho vay nặng lãi, ông ta đã đem tôi đi gán nợ cho một tên cầm đầu của giới hắc đạo. Buổi tối hôm bọn họ giao dịch, tôi không hề hay biết chuyện gì bị cha lừa đến một căn phòng trong quán rượu, còn người đang nằm ở trên giường trong căn phòng đó đợi tôi, lại là một gã đàn ông xích lửa trên người vẽ đầy hình xăm...”

Nói đến đây, Mạc Phi bỗng nhiên dừng lại một chút, cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình.

Thư Lạc lặng yên siết chặt đôi tay, dịu dàng ôm anh vào trong lòng.

Mạc Phi buồn bã cười, tiếp tục nói: “Sau đó, trong lúc phản kháng tôi vô tình dùng đèn bàn đánh cho người đó bất tỉnh rồi nhanh chóng trốn thoát khỏi quán rượu. Tôi nhớ rất rõ, hôm đó là một đêm vô cùng lạnh giá, tiếng gió gào thét đập thẳng vào bên tai, bầu trời lất phất mưa phùn, phố xá tiêu điều hoang vắng không có lấy một bóng người. Tôi khoác trên người chiếc áo đã bị xé nát, bộ dạng vô cùng nhếch nhác thảm hại, giống như cô hồn dã quỷ hồn bay phách tán lang thang nơi đầu đường xó chợ, căn bản là không biết nên đi nơi nào. Bị mẹ vứt bỏ, bị cha phản bội, bị tên côn đồ xâm phạm... hết thấy mọi chuyện làm cho tôi nghĩ cuộc đời vốn u ám càng mất đi ý nghĩa sinh tồn. Thế là, tôi tuyệt vọng bỏ lên trên cầu vượt, đang

định từ nơi đó nhảy xuống để kết thúc tất cả, lúc đó bỗng nhiên có một người xông lên chặn ngang ôm lấy eo tôi, lớn tiếng quát mắng rồi mạnh mẽ ôm tôi từ trên lan can cầu vượt kéo về. Người đó, chính là An Thế Duy. Sau đó hắn chỉ ra một số tiền lớn để trả món nợ đó, còn đưa ra một cái giá rất lớn để chuộc tôi thoát khỏi giới hắc đạo, chuyện này cuối cùng cũng có thể được dẹp yên. Sau đó, hắn còn giúp tôi trả học phí và tiền sinh hoạt, chu cấp cho đến khi tôi học xong đại học. Cho nên, An Thế Duy đối với tôi có thể nói là ân trọng như núi. Tôi đã thề với bản thân mình, cả đời này, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để báo đáp ân tình của hắn.”

Bình tĩnh nói xong, Mạc Phi ngẩng lên nhìn Thư Lạc.

“Thư Lạc, tuy rằng tôi không biết giữa cậu và An Thế Duy rốt cuộc đã có ân oán gì, thế nhưng tôi van xin cậu, xin cậu đừng làm tổn thương hắn.”

Thư Lạc không nói tiếng nào nhìn Mạc Phi, lặng yên thật lâu.

Cậu không hề nghĩ tới giữa Mạc Phi và An Thế Duy lại từng xảy ra những chuyện như vậy. Thế nhưng chuyện nào ra chuyện đó, đối với Mạc Phi, An Thế Duy là ân nhân, nhưng đối với cậu, An Thế Duy lại là kẻ thù không đội trời chung, muốn cậu vứt bỏ oán hận cùng nhau sống trong hòa bình, điều này cậu thật sự không thể làm được. Nhưng mà, đối mặt với ánh mắt cầu khẩn của người mình yêu, Thư Lạc bất luận như thế nào cũng không thể hạ quyết tâm cự tuyệt. Từ tận sâu trong đáy lòng cậu không ngừng mâu thuẫn đấu tranh, cậu cắn chặt răng, không nói được một lời.

42. Chương 42

Lúc ăn cơm tối, bầu không khí trên bàn ăn có chút trầm mặc. Mạc Phi cúi đầu im lặng ăn, Thư Lạc thì vẫn theo thói quen gắp hết những món ngon vào trong bát của Mạc Phi. Mạc Phi nhìn miếng cá lớn đã lóc xương cùng thịt tươi ngon chất đầy trong bát, lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tiều tụy của Thư Lạc, anh khẽ thở dài, gắp về cho cậu.

Thư Lạc sững sốt một chút, nhìn về phía Mạc Phi.

“Gần đây sức khỏe của cậu không được tốt, cần phải ăn nhiều một chút. ” Mạc Phi khẽ nở nụ cười vô cùng ôn nhu, vươn tay giúp Thư Lạc gạt đi những sợi tóc lòa xòa trước mắt.

Đứa trẻ to xác này bỗng nhiên giật mình, gương mặt lập tức đỏ lên có chút xấu hổ, cậu vội cúi đầu khấn trương ăn hai miếng cơm, nhưng khóe môi lại nhin không được cong lên mỉm cười hạnh phúc.

Về mặt sung sướng không thể che giấu được của Thư Lạc, Mạc Phi đã nhìn thấy tất cả. Anh không ngờ chỉ là một câu nói đơn giản lại có thể khiến Thư Lạc vui vẻ như vậy, trong lòng anh không khỏi cảm thấy xót xa. Anh ngây ngốc nhìn Thư Lạc trong chốc lát, nhin không được lại gắp thêm thức ăn bỏ vào bát của cậu.

Ăn tối xong, hai người ngồi cạnh nhau trên sofa xem tivi. Trên tivi đang phát một vở hài kịch mừng năm mới, nhưng cho dù là Mạc Phi hay Thư Lạc, không một ai xem nội dung vở kịch, mỗi người đều đang ôm lấy niềm ưu tư của riêng mình, đôi bên trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cùng mở miệng nói ra hai chữ.

“Ngày mai ”

Đang nói đột nhiên ngừng lại, hai người kinh ngạc nhìn nhau, xấu hổ cười.

“Anh nói trước đi. ” Thư Lạc nhìn Mạc Phi.

Mạc Phi lắc đầu.”Cậu nói trước đi.”

Thư Lạc im lặng một chút.

“Tiểu Phi, ngày mai... Tôi hẹn An Thế Duy gặp mặt. ” Thư Lạc dừng lại một chút, bất đắc dĩ nở nụ cười, hít một hơi thật sâu, nói, “Yên tâm, tôi chỉ đem bản gốc ảnh chụp và băng ghi hình giao trả lại cho hân thôi.”

Nghe thấy Thư Lạc nói như vậy, Mạc Phi đột nhiên ngây người, kinh ngạc mở to hai mắt.

Thư Lạc nhàn nhạt cười, yêu thương xoa đầu Mạc Phi, nói: “Đây chẳng phải là điều mà anh mong muốn sao?”

Mạc Phi vẫn đang ngây người, lẩm bẩm nói: “Cám ơn cậu.”

Thư Lạc cười khổ.”Không cần cám ơn tôi. Tôi không phải vì hân, tôi là vì anh.”

“Vì tôi...? ” Mạc Phi mờ mịt nhìn Thư Lạc.

Thư Lạc không trả lời, chỉ nở nụ cười vô cùng dịu dàng, ôm lấy gương mặt đang ngây ra của Mạc Phi, thừa lúc anh không phòng bị liền mạnh mẽ hôn lên một cái.”Tiểu Phi, lúc này anh muốn nói với tôi ngày mai làm sao?”

Mạc Phi đột nhiên đỏ mặt, đẩy Thư Lạc ra, khẽ cắn môi, nói: “Ngày mai... Ngày mai tôi muốn cùng cậu đi ngắm pháo hoa.”

“Pháo hoa?”

“Ừ, hôm Giáng Sinh chúng ta vẫn chưa xem xong pháo hoa, lúc này tôi nghe tin tức nói, đêm mai sẽ có một

lễ hội pháo hoa nhỏ, vào lúc tám giờ tối, vẫn là ở quanh bờ hồ công viên, tuy rằng quy mô không được lớn như lần trước, nhưng... nhưng mà tôi muốn cùng cậu đi xem... Có được không...”

Mạc Phi cúi đầu, tiếng nói càng ngày càng nhỏ nhẹ, nói đến câu cuối cùng thì càng nhỏ đến rất khó nghe. Vành tai nóng lên, tim, cũng không hiểu sao lại không ngừng đập loạn.

Mạc Phi không biết tại sao cảm xúc của mình lại trở nên xao động và lộn xộn như vậy. Anh chỉ là, chỉ là muốn cùng chàng trai này tay trong tay sánh vai đứng ở dưới bầu trời đêm, cùng ngắm nhìn pháo hoa tỏa sáng khắp bầu trời. Chỉ có vậy mà thôi. Thế nhưng, tại sao lúc nói ra những lời này, anh lại đột nhiên trở nên không có tự tin như vậy, sao lại tâm hoảng ý loạn như vậy...

Sự lúng túng xấu hổ dần tràn ngập trong lòng Mạc Phi, hồi lâu sau vẫn không thấy Thư Lạc trả lời, càng khiến anh cảm thấy hồi hộp bất an. Mạc Phi chậm rãi ngẩng đầu lên từng chút một, ánh mắt còn chưa kịp định hình, đột nhiên trước mắt bỗng tối đen, một thân ảnh cao lớn liền lao đến, Mạc Phi sợ đến kinh hô một tiếng, trong chớp mắt, thân thể liền bị một đôi tay ôm chặt, áp trên sô pha.

Trong khoảnh khắc, đầu óc Mạc Phi trống rỗng, chỉ cảm thấy đĩa trẻ to xác này nhào lên trên người anh giống như một chú chó lớn đang phấn khích vui mừng, thân mật ôm lấy anh vừa hôn vừa cắn, còn lưu lại trên mặt anh một chút nước bọt.

“Tiểu Phi! Cảm ơn anh! ” Thư Lạc kích động đến có chút nghẹn ngào.

Mạc Phi yêu thương nhìn chàng trai trước mắt, nhin không được nhẹ nhàng vuốt xuôi mũi cậu, cười khổ nói hai chữ.

“Đứa ngốc.”

43. Chương 43

Chiều tối ngày thứ hai, Thư Lạc và An Thế Duy hẹn gặp nhau trong một quán cà phê vô cùng thanh bình.

Bên trong cửa tiệm đang phát lên một bản nhạc êm dịu du dương, hệ thống sưởi ấm khiến không khí trong tiệm tràn ngập sự ấm áp vui tươi, hai nam nhân ngồi đối diện nhau ở một bàn gần cửa sổ. Mặt trời lặn xuống đã thu hết những tia nắng cuối cùng, bên ngoài phố xá cũng dần đông người nhộn nhịp. Ánh đèn từ những ngôi nhà giống như những đốm sáng nhỏ lặng lẽ tô điểm cho màn đêm, phản chiếu vào chiếc cửa thủy tinh sát đất của cửa tiệm.

An Thế Duy bắt chéo chân, rất điềm tĩnh ngồi trên sô pha, liếc nhìn hai chiếc đĩa CD màu đen đặt trên bàn, lại nhìn qua Thư Lạc đang ngồi ở phía đối diện, trào phúng cười hỏi: “Cậu lại đang muốn gỡ thủ đoạn gì để chơi tôi nữa đây?”

Thư Lạc mặt không thay đổi nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Đây là bản gốc ảnh chụp và băng ghi hình.”

An Thế Duy nhú mày, vẻ mặt thản nhiên.”Ồ! Vậy còn điều kiện trao đổi?”

Thư Lạc nhìn thẳng vào mắt hắn, gần từng chữ nói: “An Thế Duy, anh phải hứa với tôi, sau này sẽ không bao giờ ngược đãi đánh đập Mạc Phi nữa. Tôi hi vọng anh, có thể đối xử với anh ấy tốt một chút.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính Thư Lạc cũng cảm thấy có chút buồn cười. Nhưng cho dù thế nào, những lời này, cậu vẫn muốn nói ra. Bởi vì cậu biết, sau khi cậu chết, Mạc Phi nhất định sẽ quay về bên cạnh An Thế Duy một lần nữa. Đến lúc đó, cậu sẽ không thể ở bên cạnh quan tâm chăm sóc cho cái người nam nhân đơn thuần ngốc nghếch này. Chỉ cần nghĩ đến điều đó, Thư Lạc liền cảm thấy lo lắng bất an suốt cả ngày. Vì vậy, cho dù bây giờ cậu chỉ có thể nghe thấy lời hứa hẹn ngoài miệng của An Thế Duy, cậu cũng sẽ cảm thấy an tâm hơn một chút.

An Thế Duy kinh ngạc trong thoáng chốc, ánh mắt hắn nhìn Thư Lạc bỗng nhiên trở nên vô cùng hứng thú. Hắn lặng yên trong chốc lát, sau đó nhin không được bật cười, giống như đã phát hiện ra chuyện gì rất thú vị.

“Thư Lạc, không ngờ cậu lại tốt bụng như vậy đấy! ” hắn dùng ánh mắt liếc nhìn đĩa CD, nói, “Đây không phải là thứ cậu định dùng để thay mẹ của mình trả thù sao? Sao vậy, đừng nói với tôi là cậu đột nhiên thay đổi ý định nhé?”

Ánh mắt Thư Lạc chợt lóe lên một tia sáng, cậu cố kìm nén cảm xúc của bản thân, sau đó liền trầm mặc.

An Thế Duy tựa lưng vào ghế sofa, thay đổi tư thế ngồi, sau đó nhìn Thư Lạc, chậm rãi nói: “A, chớp mắt mà đã mười hai năm, tôi suýt chút nữa là không nhận ra, cậu chính là tên tiểu quỷ năm đó đã quỳ gối trước cửa An gia, rồi còn vươn tay hướng tôi xin tiền giống như một tên ăn mày thảm hại vậy.”

Khóe miệng rộng ra thoáng hiện ý cười nham hiểm, An Thế Duy bắt đầu dĩ nhún vai.

“Cũng chẳng có cách nào, chuyện này không thể oán tôi được. Cha tôi ở bên ngoài mang nợ phong lưu nhiều như vậy, nếu như mỗi người đều giả bệnh chạy tới An gia đòi tiền để phẫu thuật, vậy không phải là không có ngày nào được yên ổn hay sao? Không ngờ mẹ của cậu lại nghĩ quẩn như vậy, chỉ vì chút chuyện nhỏ mà tự sát. Đã là nhân tình của người khác thì phải sớm chuẩn bị tư tưởng mới đúng, sao ngay cả một chút năng lực chịu đựng cũng không có vậy? Cho nên, muốn trách chỉ có thể trách các người không biết tự mình suy nghĩ thôi, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Nói xong, An Thế Duy nâng tách cà phê lên, không nhanh không chậm uống một ngụm, trong ngụ cười còn thoáng hiện ra một tia trào phúng.

Thư Lạc hung hăng cắn chặt răng, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như thanh gươm tuốt ra khỏi vỏ.

An Thế Duy bịa đặt thật trắng trợn, những chuyện đó, trong lòng cả hai đều biết rất rõ. Năm đó mẹ của Thư Lạc được chẩn đoán là mắc bệnh u não, bởi vì phát hiện khá muộn, cần phải lập tức phẫu thuật ngay. Nhưng bọn họ lại không có cách nào trả được khoản chi phí phẫu thuật quá lớn, thế là Thư Lạc giấu mẹ âm thầm chạy tới An gia. Nhưng vào thời điểm đó An lão gia lại không có ở trong nước, lúc đó ở nhà, chỉ có người anh trai cùng cha khác mẹ được xưng tụng là ngôi sao mới của giới luật sư, An Thế Duy.

Nhận hết mọi lời nhục mạ mắng nhiếc rồi bị đuổi ra ngoài, cậu bé Thư Lạc tám tuổi vẫn kiên trì quỳ gối trước cửa lớn của An gia không chịu rời đi, chỉ vì để cứu mạng mẹ ruột, cậu ở dưới mưa không ăn không uống quỳ ở đó tròn hai ngày hai đêm, nhưng đến cuối cùng vẫn không có được một xu bố thí. Cuối cùng, mẹ của Thư Lạc vì không có tiền phẫu thuật chỉ có thể dựa vào thuốc để kéo dài sinh mệnh. Nhưng bởi vì không có tiền để mua thuốc giảm đau, mỗi lần cơn đau đầu phát tác thì đều hành hạ bà đến chết đi sống lại, cuối cùng mẹ của cậu đã tự sát bằng cách nhảy xuống từ cửa sổ tầng mười bảy của bệnh viện. Thư Lạc không bao giờ có thể quên được, ngày đó mẹ của cậu nằm trong vũng máu, giống như một con búp bê bị vỡ nát. Tuy rằng một năm sau An lão gia đã đích thân đi tìm Thư Lạc về, cho cậu một khoản tiền chu cấp cho cậu đi học, nhưng mẹ của cậu thì đã vĩnh viễn không thể quay về được nữa. Còn mối thù của cậu đối với An Thế Duy, cũng là vì hạt giống của lòng thù hận đã được gieo xuống từ ngày hôm đó.

Thật không ngờ số phận lại trêu ngươi. Thư Lạc cũng bị di truyền từ mẹ căn bệnh u não. Lúc nghe bác sĩ thông báo kết quả chẩn đoán, cậu liền nhớ lại cái chết bi thảm của mẹ. Cậu biết được kết cục của đời mình hơn phân nửa là cũng giống như vậy. Mà hiện tại ước muốn duy nhất của cậu, là hy vọng Mạc Phi có thể có được một cuộc sống hạnh phúc.

Chậm rãi quan sát đối phương, ánh mắt An Thế Duy nhìn Thư Lạc có chút suy nghĩ, hần thoáng nghiêng người về phía trước, hạ thấp thanh âm, tiểu ý nồng đậm nói: “Thư Lạc, để tôi đoán, cậu đã yêu Mạc Phi, đúng không?”

Thư Lạc lạnh lùng nhìn hắn, không lên tiếng.

Khóe miệng An Thế Duy càng rộng ra, ánh mắt hắn nhìn cậu chòng chọc.

“Chỉ tiếc là, tôi có thể quả quyết nói cho cậu biết, Mạc Phi, cậu ấy vĩnh viễn sẽ không bao giờ yêu cậu. Cho dù có bị tôi đánh đập hay ngược đãi, Mạc Phi vẫn sẽ khăng khăng bám lấy tôi. Cả đời này cậu ấy, nhất định là món đồ chơi chỉ thuộc về một mình tôi mà thôi.”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên “cạch ” một tiếng, Thư Lạc đột nhiên bật người đứng dậy, đụng ngã tách cà phê trên bàn, chất lỏng màu nâu thẫm liền tràn ra, men theo cạnh bàn chảy xuống.

An Thế Duy nhìn nắm tay đang gần kề ngay trước mắt, nhìn bộ mặt tức giận của Thư Lạc, nhàn nhạt cười nói: “Cậu đoán xem, nếu như cậu đánh tôi, Mạc Phi có chịu tha thứ cho cậu không?”

Thư Lạc đột nhiên giật mình, nắm tay càng siết chặt, phần nộ nghiêng răng.

“An Thế Duy, xem như anh thắng.”

Cậu cố kiềm nén cơn tức giận, xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng Thư Lạc đã đi xa, An Thế Duy từ từ thu lại nụ cười trên mặt, thò tay rút điện thoại di động từ trong túi quần ra.

“Ừm, là tôi. Hấn đã đi ra, các người có thể động thủ. Nhớ kỹ, làm sạch sẽ gọn gàng một chút, đừng có gây phiền phức cho tôi.”

Cẩn dặn qua loa vài câu, An Thế Duy cất điện thoại. Mười phút sau, hấn đi ra từ quán cà phê, theo hướng ngược lại với Thư Lạc nhanh chóng rảo bước rời đi. Sắc trời dần tối lại, bóng tối đen như mực bao trùm con phố. Một người đàn ông mặc áo khoác dài mang khẩu trang vội vã đi tối, từ phía sau đụng phải An Thế Duy, sau đó liền lập tức chạy mất hút.

An Thế Duy khựng người tại chỗ, sự đau đớn bén nhọn từ trên lưng lan tràn ra. Hấn ngậy người vài giây, dưới chân bỗng mềm nhũn, ngay tức khắc ngã khuỵu xuống đất.

44. Chương 44

Bảy giờ ba mươi phút tối. Cách thời gian giao hẹn chỉ còn nửa giờ.

Thư Lạc một mình đi trên con đường nhỏ vắng vẻ, những cơn gió lạnh đêm đông khẽ lướt qua xoa dịu lửa giận trong lòng khiến cậu bình tĩnh trở lại. Cậu mở điện thoại ra xem thời gian, bất ngờ phát hiện một tin nhắn của Mạc Phi gửi tới từ mười phút trước.

“Tôi ở chỗ bờ hồ đợi cậu.”

Chỉ có vồn vện bảy chữ, nhưng lại làm cho Thư Lạc chăm chú nhìn không chớp mắt rất lâu, trong lòng cảm thấy như có một dòng nước ngọt ngào len lõi qua. Ánh sáng từ màn hình điện thoại mơ hồ rọi lên khuôn mặt anh tuấn trong màn đêm đen kịt, khóe môi nhịn không được liền cong lên, lộ ra nụ cười ngượng ngùng hạnh phúc. Trong mấy tháng cuối cùng của cuộc đời, có thể một lần cùng Mạc Phi hẹn hò lãng mạn ấm áp như vậy, với cậu mà nói quả thực là một thứ hạnh phúc xa xỉ.

Tâm tình vui sướng khép điện thoại lại, Thư Lạc không kiềm được bước đi nhanh hơn, thế nhưng mới đi được vài bước liền đột nhiên khựng lại. Dưới ánh đèn đường tối mờ, Thư Lạc hơi cúi đầu, nín thở ngưng thần, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nhìn vào bóng đen trên mặt đất. Thân ảnh bị ánh đèn kéo dài ở dưới chân, ngoại trừ cái bóng của chính cậu ra, phía sau, còn có thể rõ ràng nhìn thấy hai ba bóng người khác. Bốn chúng xếp thành một hàng, cậu bất động, ba người kia cũng không hề có động tĩnh. Đôi bên yên lặng giằng co. Không khí ngày càng căng thẳng, giống như một quả bom bóng được bơm căng sắp sửa nổ tung.

Im lặng vài giây, Thư Lạc bất ngờ nhanh như chớp lắc mình một cái, trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc đó, lại thấy một tia sáng kim loại lạnh lẽo lóe lên trong đêm tối, hướng vào bên người cậu mà chém

thăng xuống...

Bảy giờ bốn mươi phút. Quanh bờ hồ công viên.

Mặt hồ yên ả âm u gợn lên những đợt sóng nhỏ lăn tăn, vàng trắng lười liềm như một cái móc phản chiếu ngược lại trong hồ, tạo thành một vùng sáng dao động chập chờn trên mặt nước. Trong những cơn gió lạnh buốt không ngừng lướt qua ven hồ, có một thân ảnh mảnh mai lặng lẽ đứng đó, chốc chốc lại ngoái đầu nhìn xung quanh lối vào công viên.

Bảy giờ năm mươi phút.

Cách thời gian giao hẹn chỉ còn lại mười phút. Thư Lạc vẫn chưa đến.

Mạc Phi mở điện thoại di động ra, muốn gọi điện cho Thư Lạc. Thế nhưng anh do dự một hồi, cuối cùng vẫn đóng điện thoại lại.

Tám giờ.

Tiếng pháo đầu tiên rít lên, một chùm pháo hoa nổ rộ trên không trung, lộng lẫy giống như một đóa hoa tuyệt sắc tỏa sáng trong màn đêm sâu thẳm, chàng trai kia vẫn chưa thấy xuất hiện.

Mạc Phi không kiềm nén được nữa liền gọi điện cho Thư Lạc. Chuông điện thoại vang lên rất lâu nhưng vẫn không thấy ai bắt máy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Tám giờ hai mươi phút.

Dưới bầu trời ngập tràn pháo hoa rực rỡ cùng những âm thanh huyền ảo cuồng nhiệt của đám đông, Mạc Phi hết lần này đến lần khác gọi điện cho Thư Lạc. Thế nhưng kết quả vẫn là không có ai bắt máy.

Một tia sợ hãi bất an liền dâng lên, anh vẫn đứng ở đó chờ cậu, nhưng trong lòng lại thấp thỏm lo lắng không yên, mãi cho đến khi lễ hội kết thúc, đám đông đã dần dần tản đi, nam nhân đã hứa với anh là sẽ cùng nhau ngắm pháo hoa kia vẫn không thấy xuất hiện.

Pháo hoa hết, sự náo nhiệt đông vui cũng mất đi. Buổi tối mùa đông càng trở nên âm u tịch mịch. Mạc Phi một mình trơ trọi đứng ở ven hồ, không ngừng nghĩ đến Thư Lạc. Anh không biết rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại nuốt lời. Anh rất muốn lập tức đi tìm Thư Lạc, nhưng lại lo lắng lỡ như sau khi anh rời đi Thư Lạc đến nơi này sẽ lạc mất nhau, trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng Mạc Phi vẫn chọn cách ở lại nơi đã hẹn. Anh tin, Thư Lạc nhất định sẽ tới.

Thế nhưng, một tiếng...

Hai tiếng...

Ba tiếng...

...

Mãi cho đến nửa đêm, thứ mà Mạc Phi chờ đợi được, lại là một cuộc điện thoại đến từ sở cảnh sát. Ngỡ ngàng nghe đối phương nói xong mấy câu, anh bỗng nhiên sợ đến bàn tay run lên, suýt chút nữa là không cầm được điện thoại. Kinh ngạc, nghi hoặc, sợ hãi, những cảm xúc hỗn độn trong nháy mắt tràn ngập cõi lòng.

Chuyện gì vậy? Sao lại có thể như vậy?

Mạc Phi bàng hoàng cứng nhắc khép điện thoại lại, vất vả lắm mới có thể định thần, liền thấy cách đó không xa có một thân ảnh quen thuộc bước đi loạng choạng trong bóng đêm hướng về phía anh chạy tới.

Thư, Thư Lạc?!

45. Chương 45

Mạc Phi sững sờ nhìn Thư Lạc, bất ngờ bị cậu chạy tới trước mặt ôm vào trong lòng. Hơi thở của Thư Lạc có chút hỗn loạn, lồng ngực theo nhịp thở gấp gáp mà có chút phập phồng, giống như vừa mới trải qua một hồi ác chiến. Thư Lạc ôm Mạc Phi thật chặt, bàn tay ấn chặt sau gáy anh, không ngừng hôn lên trán người yêu, khổ sở nói: “Tiểu Phi... Xin lỗi... Tôi không kịp chạy tới...”

Mạc Phi bị vùi ở trong lòng Thư Lạc, tâm tình vô cùng hỗn loạn, anh ngỡ người trong chốc lát, thoáng hít thở sâu một chút, nhưng đột nhiên nghe thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt. Dưới ánh trăng yếu ớt mờ mờ, anh di chuyển tầm mắt, nhìn thấy trên vạt áo Thư Lạc lấm tẩm mấy vệt máu, nhất thời, trong lòng không khỏi rung mình một cái, hoảng sợ hỏi: “Thư Lạc, cậu vừa mới ở đâu?”

Thư Lạc bình ổn lại hơi thở, bỗng nhiên ý thức được trên người mình lúc này chất đầy vết thương, ban nãy trong lúc đánh nhau quyết liệt, nếu không phải từ nhỏ đã quen với việc lăn lộn ngoài đường, sợ rằng cậu đã sớm trở thành vong hồn dưới dao của ba cường địch kia. Mà ba người đó, hiển nhiên không phải là nghiệp dư, xuất thủ hung ác, từng bước ép sát cậu, liên tục tung ra những đòn chí mạng. Thư Lạc dùng đôi tay trần lấy ít địch nhiều, nếu như không có ý chí mãnh liệt muốn gặp Mạc Phi thúc đẩy cậu, có lẽ đến cuối cùng cậu căn bản không có cách nào chạy thoát.

Nhưng mà, những chuyện nguy hiểm như vậy vẫn không thể để cho Mạc Phi biết. Thế là, Thư Lạc miễn

cưỡng nỡ nụ cười, che đi vết thương còn đang chảy máu trên cánh tay phải, cố nén đau xót, cố ý dùng giọng nói ung dung thoải mái nói: “Tiểu Phi, thực xin lỗi, tôi đột nhiên có chút việc.”

Mạc Phi chậm rãi ngẩng đầu, thần tình phức tạp nhìn Thư Lạc, nói: “Tôi vừa nhận được điện thoại của sở cảnh sát, An Thế Duy ở trên đường bị người ta dùng dao đâm bị thương, bây giờ đang ở trong phòng cấp cứu. Hung thủ đã chạy trốn. Những người có tên trong danh bạ điện thoại của hắn đều phải phối hợp với sở cảnh sát để điều tra vụ việc.”

Kiệt lực kiềm chế sự kích động, bình tĩnh nói xong, Mạc Phi nhìn thấy Thư Lạc lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“An Thế Duy bị đâm?! ” nam nhân này dường như rất bất ngờ.

Mạc Phi vẫn nhìn cậu, lặng yên một lát, lại hỏi một lần nữa: “Thư Lạc, nói thật cho tôi biết đi, rốt cuộc cậu vừa làm gì?”

Thư Lạc nhìn Mạc Phi, trong lúc nhất thời không kịp hiểu hết ý của anh, cậu ngây ngốc hồi lâu, bỗng nhiên giật mình, không thể tin được hỏi: “Tiểu Phi, anh... lẽ nào anh đang nghi ngờ, tôi là hung thủ đâm An Thế Duy bị thương?”

Mạc Phi cay đắng cười, vẻ mặt đau đớn.

“Thư Lạc, nếu như có thể, tôi cũng không muốn phải nghi ngờ như vậy... Nhưng mà hiện tại... sau khi An Thế Duy gặp cậu thì bị đâm, cậu lại vô duyên vô cớ mất tích mấy tiếng đồng hồ, trên người... Trên người cậu còn dính máu ... Cậu bảo tôi làm sao tin tưởng cậu đây?”

Thư Lạc kinh hoàng đứng bất động tại chỗ, yếu ớt nói: “Tiểu Phi, không phải là tôi làm...”

“Vậy cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu vừa làm gì?”

Thư Lạc bất đắc dĩ cười khổ, cắn răng nói: “Được, nếu anh cương quyết muốn biết, tôi sẽ nói cho anh hay. Lúc này tôi bị những tên côn đồ cầm dao tập kích, suýt chút nữa là bị giết chết. Tôi nghĩ, chắc chắn là An Thế Duy đã thuê bọn chúng đến giết người diệt khẩu.”

Từng câu từng chữ vang lên, ánh mắt Mạc Phi chợt trở nên băng lãnh, anh phần hận trừng mắt nhìn Thư Lạc, trong giọng nói lộ rõ sự tức giận.”Đủ rồi! Thư Lạc, đừng giả vờ nữa! Cậu nói An Thế Duy thuê người giết cậu? Nhưng bây giờ người đang nằm trong phòng cấp cứu lại là hắn? Lời nói dối của cậu thật quá kém cỏi vụng về!”

Trong khoảnh khắc, Thư Lạc giống như bị sét đánh, cả người ngây ngốc đứng đó. Cậu không ngờ Mạc Phi lại hoàn toàn không tin tưởng cậu. Bị người mình yêu thương nhất hiểu lầm, nhưng bản thân lại không có cách nào để biện hộ. Sự thật tàn khốc như vậy khiến trong lòng cậu đau như dao cắt. Thất thần một lúc

lâu, Thư Lạc vươn tay nắm chặt bờ vai Mạc Phi, rất nỗ lực kiềm nén thanh âm run rẩy của mình, đau đớn khẩn cầu: “Tiểu Phi, tin tưởng tôi một lần thôi, có được không, tôi thật sự không có ”

Lời còn chưa nói xong liền bị Mạc Phi cắt đứt, anh gạt tay Thư Lạc ra, bi thương lắc đầu.

“Thư Lạc, rốt cuộc cậu muốn gạt tôi bao nhiêu lần nữa mới thỏa mãn đây? Tôi không muốn lại bị cậu lợi dụng nữa!”

Dưới ánh trăng ảm đạm, khuôn mặt Mạc Phi đã phủ một màu đau thương. Anh yên lặng nhìn chàng trai trước mắt mình, trái tim như quặn thắt lại, đau đến nỗi không nên lời. Chỉ có ông trời mới biết tại sao anh lại đi thích một người luôn luôn lừa gạt mình. Thực sự quá ngu xuẩn, quá buồn cười. Còn Thư Lạc, trái tim đã sớm bị xé nát, đau đớn giống như bị một lưỡi dao sắc bén không ngừng giày vò, ánh mắt cậu nhìn Mạc Phi ngập tràn sự tuyệt vọng và bi thương.

Lặng yên một lúc lâu, Mạc Phi trống rỗng buông ra một câu.

“Thư Lạc, từ nay về sau, tôi không bao giờ ... muốn gặp lại cậu nữa.”

Đứt lời, vừa muốn xoay người rời đi, thân thể đột nhiên bị ôm thật chặt. Thư Lạc vùi mặt vào bên cổ Mạc Phi, tâm trạng vô cùng hoảng loạn, cậu ra sức lắc đầu, giống như một đứa trẻ ngang bướng cố chấp.

“Tiểu Phi, đừng đi! Tôi không để anh đi đâu!”

Mạc Phi cắn răng, bất chấp trái tim đang đau đớn, cố sức giãy khỏi vòng tay Thư Lạc, ai ngờ vừa mới xoay người bước đi vài bước, bỗng nhiên nghe thấy “phịch ” một tiếng, Mạc Phi quay đầu lại, liền giật mình nhìn thấy, Thư Lạc đã quỳ gối ở trước mặt anh, bàn tay nắm chặt lấy tay anh, đôi mắt đã phủ một lớp sương mờ, nghẹn ngào van xin: “Tiểu Phi... Đừng đi... Xin anh đừng đi... Ở lại bên cạnh tôi được không... Xin anh... ở bên cạnh tôi qua khoảng thời gian này thôi... Có được không... Tôi không muốn ở một mình...”

Từng câu từng chữ nói ra, nước mắt đã không thể kiềm chế được nữa, từng giọt từng giọt liên tục rơi xuống. Đây là lần đầu tiên Mạc Phi nhìn thấy Thư Lạc khóc. Nước mắt của chàng trai lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng này, thực sự khiến anh tan nát cõi lòng. Thế nhưng, Mạc Phi vẫn cố nhịn đau đớn lắc đầu.

“Thư Lạc, đã quá muộn rồi.”

Anh buông tay cậu ra, xoay người bước đi không hề quay đầu lại. Trong bóng đêm thâm lương ảm đạm, Mạc Phi không hề nhìn thấy, ở phía sau anh, Thư Lạc vì quá đau đớn mà bệnh tình tái phát, thân thể không thể trụ vững, liền ngất xỉu ở cạnh bờ hồ.

46. Chương 46

Sáng sớm ngày thứ hai, không khí ẩm ướt của mùa đông càng trở nên âm u lạnh lẽo khác thường, trong màn mưa phùn mờ mịt giống như một lớp sương mù bao trùm lấy cả khu phố, sở cảnh sát khu T nghênh đón một người đàn ông bước đi lảo đảo, tinh thần uể oải suy sụp, người đó tự nhận mình là hung thủ ám sát An Thế Duy, chủ động đến đây tự thú.

Lặng lẽ ngồi trong một quán cà phê hai mươi bốn giờ, trong lòng vô cùng lo âu phiền muộn, Mạc Phi cứ im lặng ngồi đó cho đến hừng đông, suốt một đêm không thể chợp mắt, khuôn mặt liên tục đi trông thấy.

Mạc Phi thần thờ cúi đầu, ánh mắt âm đạm tối tăm, ngẩng ngốc nhìn ly trà trên bàn đang liên tục tỏa ra hơi nóng. Đối mặt với câu hỏi của người thẩm vấn, anh chỉ đơn giản là gật đầu hoặc lắc đầu, đôi lúc thì trả lời phải hoặc không phải, với những câu hỏi cụ thể hơn, anh chỉ có thể mập mờ suy đoán. Từ đầu tới cuối trong lòng anh chỉ có một ý niệm, đó chính là cho dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng phải bảo vệ Thư Lạc. Nói thế nào đi nữa, Thư Lạc cũng chỉ mới hai mươi tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ, không thể bởi vì chuyện này mà tiền đồ cả đời của cậu bị hủy hoại. Thư Lạc không thể ngồi tù, không thể có tiền án. Nếu như dùng cuộc đời đã bị hủy hoại của mình để đổi lấy một tương lai tươi sáng cho đứa trẻ đó, anh nhất định sẽ làm, không hề hối hận, cũng không hề oán trách.

Sau một đêm băn khoăn suy nghĩ, Mạc Phi đã có được câu trả lời của mình. Anh tình nguyện thay Thư Lạc chịu tội, tình nguyện thay cậu ngồi tù.

Trong căn phòng thẩm vấn nhỏ hẹp đầy căng thẳng, nam nhân dịu dàng yếu đuối này thẳng thắn đối mặt với “tội ác” của chính mình, không một chút e dè do dự mà thú nhận tất cả. Anh một mực khẳng định, bởi vì ân oán cá nhân, nhất thời kích động liền ám sát An Thế Duy. Còn những câu hỏi cụ thể như là dùng công cụ gây án gì, đâm vào thân thể người bị hại ở vị trí nào, anh đều trả lời giống nhau là lúc đó trời tối quá không nhìn rõ, hoặc là không nhớ rõ.

Đằng đằng cho tới tận trưa, cuối cùng cũng ghi xong khẩu cung, người cảnh sát trung niên ngồi ở đối diện đã lộ ra vẻ mệt mỏi, ông tháo kính xuống, xoa xoa mũi mình, nhìn bản ghi chép trong tay hơn phân nửa câu trả lời đều là “không xác định”, nhất thời không khỏi cười khổ, nói: “Này anh bạn trẻ, không nên hành động theo cảm tính. Tôi hỏi cậu một lần nữa, cậu khẳng định người ám sát An Thế Duy, chính là cậu?”

Mạc Phi gật đầu. “Đúng vậy, tôi nhận tội.”

Người cảnh sát trung niên lặng yên trong chốc lát, nghiêm túc nói: “Cậu phải biết rằng, An Thế Duy hiện nay vẫn còn chưa thoát khỏi tình trạng nguy kịch, nếu như có ý định mưu sát dẫn đến tử vong, cậu sẽ bị xử tử hình.”

Mạc Phi yếu ớt cười, bình tĩnh trả lời: “Tôi biết.”

Người cảnh sát trung niên dường như có điều suy nghĩ, thoáng nhìn Mạc Phi một chút, sau đó thở dài.

Lúc chiếc còng kim loại lạnh lẽo khóa lên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của Mạc Phi, vẻ mặt anh vẫn rất

bình thản, không hề tỏ ra hoảng loạn, chỉ im lặng đi theo một nhân viên cảnh sát tới một căn phòng chật hẹp không có cửa sổ. Đó là phòng tạm giam dùng để giam giữ nghi phạm, ngoại trừ một chiếc giường bằng ván gỗ cứng rắn, một cái bàn và một cái ghế ra thì không có bất cứ vật dụng gì khác.

Mạc Phi bị giam trong căn phòng đó mười lăm ngày. Trong thời gian đó, người cảnh sát trung niên kia có tới một lần, nói cho anh biết An Thế Duy đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm. Mạc Phi sau khi nghe xong, cuối cùng cũng có thể thở dài một hơi, nhưng mà, anh không phải vì bản thân mình, cũng không phải vì An Thế Duy, mà là vì Thư Lạc. Chàng trai trẻ tuổi này cuối cùng cũng đã thoát khỏi tội danh sát nhân tàn ác kia. Thế nhưng sau đó, Mạc Phi bỗng nhiên nhận ra, trong khoảng thời gian anh ở nơi này, ngày nào anh cũng đặt tay lên ngực tự hỏi lòng mình, so với thương thế của An Thế Duy, anh tựa hồ lo lắng cho Thư Lạc đang một mình lưu lạc ở bên ngoài hơn. Anh lo lắng không biết cậu có để lộ sơ hở gì rồi lọt vào tay cảnh sát không, thậm chí lo lắng không biết cậu có bị cảnh sát phát lệnh truy nã hay không. Thư Lạc tuổi còn trẻ như vậy, sao có thể cứ như vậy mà đánh mất đi tương lai tốt đẹp vốn có của mình. Chỉ cần nghĩ đến những điều này, Mạc Phi liền cảm thấy trong lòng đau như cắt, ăn ngủ không yên.

Cho đến ngày thứ mười sáu, khuôn mặt quen thuộc của người cảnh sát trung niên kia lần thứ hai đi tới căn phòng giam giữ Mạc Phi, nhưng lần này, ông lại mở còng tay của Mạc Phi ra, vỗ vỗ vai anh, nói: “Cậu có thể đi.”

“Đi? Đi đâu?”

Người cảnh sát trung niên cười cười, nói: “Đã bắt được tên hung thủ thật sự rồi. Cậu được thả.”

Mạc Phi bỗng nhiên kinh hãi, ngây người vài giây, trong đầu bỗng chốc nóng lên, bất ngờ kích động tiến đến, lớn tiếng giải thích: “Không! Không phải! Các ông bắt lầm người rồi! Người thanh niên đó hoàn toàn vô tội, xin các ông hãy thả cậu ấy ra đi! Bắt tôi là được rồi! Cho dù là chung thân hay tử hình cũng được, xin các ông hãy bắt tôi đi! Tất cả đều là do tôi làm!”

Nói được một nửa, Mạc Phi nhẹn không được viên mắt đỏ hoe, thanh âm cũng theo đó mà nghẹn ngào.

Người cảnh sát trung niên kinh ngạc nhìn Mạc Phi, không hiểu sao chàng trai này lại đột nhiên trở nên kích động như vậy, ông nghiêm túc nói: “Thanh niên? Thanh niên gì chứ? Nghi phạm ám sát An Thế Duy là một nam nhân trên ba mươi tuổi đã từng có tiền án.”

Trong chớp mắt, Mạc Phi bỗng trở nên ngơ ngẩn, anh mở to hai mắt không thể tin được, hỏi: “Ông, ông nói cái gì?”

“An Thế Duy bị người ta thuê người mưu sát, mà kẻ đứng ở sau lưng làm chủ, chính là vợ của hắn...”

Những lời nói phía sau Mạc Phi đã không còn nghe rõ nữa, chỉ cảm thấy bên tai đột nhiên ù đi, cả người giống như bị sét đánh, chấn động đến tâm can. Trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh của đêm hôm đó, trong bóng đêm lạnh lẽo thê lương, chàng trai ấy đã đau đớn quỳ ở trước mặt anh, đau xót rơi lệ, thống khổ van xin anh tin tưởng...

47. Chương 47

Lão đảo lao ra khỏi sở cảnh sát, Mạc Phi trong lòng nóng như lửa đốt lập tức chạy về nhà tìm Thư Lạc, thế nhưng, ngôi nhà trọ đó đã hoàn toàn trống không, cảm giác như vẫn còn lưu lại mùi hương của Thư Lạc, thế nhưng hình bóng của chàng trai đó thì lại không thấy đâu. Nhân viên quản lý nhà trọ đứng bên cạnh bức bối nói: “Tôi đã nói với cậu rồi mà sao cậu cứ không tin vậy! Cậu nhóc đó đã trả lại nhà từ một tuần trước rồi, bây giờ cậu ta dọn đi đâu, làm sao tôi biết được?!”

Mạc Phi kinh ngạc ngẩng ngốc nhìn ngôi nhà mà hai người đã từng sống chung trong khoảng thời gian qua, giống như chỉ trong chớp mắt, liền có thể nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Thư Lạc, nhìn thấy nụ cười yêu chiều của cậu khi cậu gấp thức ăn cho anh, nhìn thấy ở trước cửa sổ cậu ôn nhu dang rộng hai tay ôm anh vào lòng, nhìn thấy cậu ngồi trên ghế sofa ôm đàn ghi ta gảy cho anh nghe, còn có chiếc giường lớn mềm mại đó, những cảm xúc mãnh liệt mà hai người đã trao nhau trong những đêm mê đắm...

Tất cả mọi chuyện, giống như mới xảy ra ngày hôm qua. Vậy mà hôm nay, vật thì còn, nhưng người thì đã mất.

Mạc Phi ôm lấy đôi vai run rẩy, thần thờ cuộn người trước cửa nhà trọ, sự ăn năn hối hận không ngừng giày xéo cõi lòng, nhấn chìm anh trong thống khổ bi thương. Anh đang đợi Thư Lạc trở về, anh muốn nói lời xin lỗi với cậu, cho dù có phải quỳ trước mặt cậu, anh cũng muốn cầu xin cậu tha thứ. Nhưng mà, Thư Lạc lại không hề cho anh cơ hội. Mạc Phi ở trước cánh cửa đó chờ đợi cả ngày lẫn đêm, nhưng chàng trai luôn mỉm cười đầy ôn nhu ấy, lại không hề xuất hiện.

Nước mắt không thể kiềm nén được lại dâng lên, ướt đầm hết cả khuôn mặt. Trong ngực giống như có một bụi gai sắc bén không ngừng sinh sôi nảy nở, mạnh mẽ quán chặt lấy lồng ngực, tim, đã đau đến giống như vỡ nát. Mạc Phi chưa bao giờ khao khát muốn gặp Thư Lạc mãnh liệt như vậy, sự mong nhớ dường như khiến anh đau đến hít thở không thông, những hồi ức không ngừng hiện lên giống như một dòng nước không có điểm tận cùng, giống như thủy triều điên cuồng nhấn chìm toàn bộ tâm trí.

Thư Lạc, xin lỗi, xin cậu hãy cho tôi ... một cơ hội nữa...

Mạc Phi từ tận sâu trong đáy lòng hết lần này đến lần khác cầu mong.

Thế nhưng, chàng trai có nụ cười tỏa nắng đó, có lẽ vĩnh viễn không trở về nữa...

Một tháng sau.

Những ngày đầu năm mới, trên khắp phố lớn ngõ nhỏ đều ngập tràn không khí vui tươi của ngày tết, dòng người tấp nập vui sướng hân hoan, so với bệnh viện trống trải hiu quạnh thì càng lộ vẻ vắng lặng tiêu điều.

Mạc Phi bởi vì cả ngày ở bên ngoài tìm kiếm Thư Lạc, thân thể mệt mỏi quá độ mà bị nhiễm phong hàn,

vừa mới đi khám bác sỹ xong, lúc này đang một mình đi trên hành lang bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng, bất thành linh bị một tiểu y tá hấp tấp từ phía sau đụng phải.

“A, xin lỗi xin lỗi.”

Cô y tá nhỏ vừa liên tục cuống quýt xin lỗi vừa vội vàng vàng chạy đi, biến mất ở một gian phòng bệnh. Mạc Phi vì tò mò liền đẩy cửa ra nhìn một cái, lúc nhìn thấy người đang thiếp đi trên giường trong căn phòng bệnh nhỏ hẹp đó, anh bỗng chốc ngây người, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc đó, sao lại quen thuộc đến như vậy.

“Thư... Thư Lạc?!”

Mạc Phi suýt chút nữa là kêu ra tiếng, sau đó lại hoài nghi không biết có phải vì mình quá nhớ thương chàng trai đó mà sinh ra ảo giác hay không? Thế là, anh bán tín bán nghi bước tiếp về phía trước hai bước, tỉ mỉ quan sát người kia, nhất thời giật mình kinh ngạc.

Tuy rằng thân thể rất gầy gò, còn có vẻ tiêu tụy hốc hác đến đáng thương, nhưng nam nhân đang nằm trên giường bệnh này, không phải là Thư Lạc mà anh đang đau khổ tìm kiếm thì là ai?! Nhưng, nhưng mà... tại sao Thư Lạc lại ở trong bệnh viện? Tại sao lại bị trói vào giường? Tại sao lại trở nên suy yếu như vậy?

Những suy nghĩ trong đầu dần trở nên hỗn loạn, Mạc Phi lo lắng sợ hãi tột độ, tay chân bỗng trở nên cuống quỳnh, anh một tay nắm chặt bác sỹ điều trị đang đứng ở bên cạnh, liên tục hỏi một loạt câu hỏi.

Bác sỹ Trình nhìn Mạc Phi một chút, hỏi: “Bạn có quan hệ gì với bệnh nhân?”

Mạc Phi thoáng chần chừ, nói: “Tôi... Tôi là anh trai của cậu ấy.”

“Anh trai? ” Bác sỹ Trình nhíu mày, nói, “Được, vậy phiền cậu đi theo tôi một chuyến.”

Ở trong phòng làm việc, Mạc Phi nhanh chóng vặn hỏi bác sỹ rốt cuộc Thư Lạc bị bệnh gì. Bác sỹ Trình lấy ra một tấm X quang chụp phần đầu, đặt ở trước hộp đèn, sau đó chỉ lên một cái bóng mờ màu đen ở phía trên, nói: “Khối u nguyên phát trong não.”

Mạc Phi thoáng cái không kịp phản ứng, mờ mịt nhìn cái bóng đen trên tấm X quang kia.

Bác sỹ Trình giải thích: “Tên thường gọi là, u não.”

“U não?!”

Mạc Phi sửng sốt vài giây, sau khi hoàn toàn lĩnh hội ý nghĩa của hai chữ này, trong nháy mắt, vì quá độ

khấp sợ mà khiến anh hầu như không thể đứng vững, anh lão đảo chống tay lên bàn, suýt chút nữa là ngã xuống đất.

U não?! Nói đùa gì vậy?! Thư Lạc sao có thể bị u não được?! Tại sao đang yên lành đột nhiên lại bị u não?! Mạc Phi kinh ngạc sững sờ tại chỗ, một tay siết chặt vạt áo của mình. Sự đau đớn trong phút chốc lại cuộn trào mãnh liệt, giống như muốn xé rách lồng ngực của anh.

Sống cùng Thư Lạc một thời gian dài như vậy, nhưng anh lại hoàn toàn không hay biết gì, thì ra đứa trẻ này đã được chẩn đoán mắc bệnh u não từ hơn nửa năm trước, nhưng lại kiên quyết không chịu phẫu thuật, vẫn dựa vào thuốc để duy trì sinh mệnh. Mãi cho đến vài tuần trước, bệnh tình đột nhiên chuyển biến xấu, ngất xỉu ở ven đường được người tốt phát hiện đưa đến bệnh viện. Tình hình hiện tại, khối u đã càng ngày càng lớn, đè lên dây thần kinh thị giác, Thư Lạc đã ở trong trạng thái mù. Vì không thể chịu được sự đau đớn hành hạ trong thân thể, đứa trẻ này đã ba lần có ý định nhảy cửa sổ tự sát, may mà được phát hiện đúng lúc nên kịp thời ngăn lại. Cuối cùng, bệnh viện không còn cách nào khác chỉ có thể tạm thời dùng sợi dây thừng cố định cậu ở trên giường.

Nói xong những lời này, vị bác sĩ chủ nhiệm vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Mạc Phi, nói: “Tình trạng của bệnh nhân trước mắt đã thập phần nguy cấp, bởi vì bản thân cậu ta cứ một mực không chịu ký tên, cho nên không thể tiến hành phẫu thuật được, nếu cứ để như vậy bệnh tình sẽ ngày càng xấu đi, hơn nữa ý chí muốn sống của bản thân cậu ta rất yếu ớt, cùng lắm chỉ có thể kéo dài được hai tháng. Hơn nữa... bây giờ có tiến hành phẫu thuật, tỷ lệ thành công cũng rất thấp...”

Lời nói này khiến Mạc Phi sợ đến cả người run lên, anh nhắm mắt lại, yên lặng hồi lâu, cố gắng ép chính mình bình tĩnh lại. Bởi vì lúc này, Mạc Phi hoàn toàn ý thức được, Thư Lạc nằm ở trên giường bệnh cần anh, anh ngàn vạn lần không thể suy sụp. Anh nhất định phải đủ kiên cường mới có thể giúp đỡ cho Thư Lạc, mới có thể khi cậu yếu ớt nhất nâng đỡ lấy cậu. Anh nhất định phải làm một chỗ dựa tinh thần thật vững chắc, cùng đứa trẻ này dũng cảm vượt qua tai ương của số mệnh.

48. Chương 48

Mạc Phi cắn răng cố nén đau đớn trong ngực, bình tĩnh nói: “Bác sĩ, mặc kệ tỷ lệ thành công là bao nhiêu, xin hãy mau chóng chuẩn bị phẫu thuật. Tôi nhất định sẽ làm cho cậu ấy ký tên.”

Sau khi đi ra từ phòng làm việc của bác sĩ, Mạc Phi luôn ở bên giường bệnh của Thư Lạc, một bước cũng không rời. Bởi vì bị tiêm thuốc an thần, Thư Lạc ngủ rất lâu. Mạc Phi yên lặng nhìn chàng trai đang mê man trong căn phòng bệnh trắng toát, thân thể suy nhược hơi run run, giống như vì đau nhức mà vô thức run rẩy, thực sự gầy gò đến mức khiến cho người khác phải đau lòng. Sắc mặt cậu tái nhợt giống như một tờ giấy trong suốt, hàng mi dày khép chặt, phủ xuống một bóng râm mờ. Mái tóc màu đen đã được cắt đi, lớp tóc đen mới mọc lại xơ xác đến không chút sức sống, nằm tán loạn ở bên thái dương đang không ngừng chảy xuống mồ hôi lạnh.

Mạc Phi vươn tay tỉ mỉ vuốt lại tóc Thư Lạc, sau đó tìm một miếng vải bông, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên mặt cậu. Bởi vì Mạc Phi đã hứa là sẽ không để cho bệnh nhân có cơ hội tự sát, cho nên sợi dây trói chặt hai tay Thư Lạc vào đầu giường cuối cùng cũng có thể tháo ra, chỗ cổ tay vì đau đớn mà không

ngừng giây dựa còn hằn lên những vết máu khiến người khác phải thương cảm. Ngón tay bên bàn tay phải bị lớp băng trắng quấn chặt mơ hồ còn hiện ra vết máu, y tá nói bởi vì lần trước cơn đau đầu phát tác, Thư Lạc đau đến không cách nào chịu đựng nổi, chỉ có thể cắn chặt ngón tay của mình, suýt chút nữa là cắn đứt cả ngón tay.

Mạc Phi nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay lạnh lẽo yếu ớt của Thư Lạc, lặng lẽ áp lên gương mặt mình, chậm rãi vuốt ve, dịu dàng hôn lên tay cậu. Lồng ngực sớm đã đau đến mất đi cảm giác, sống mũi ê ẩm, viền mắt cũng đã nóng lên. Thế nhưng anh vẫn kiên trì không rời xuống một giọt lệ.

Mãi cho đến chạng vạng, Thư Lạc mới từ từ tỉnh lại.

Nhìn thấy người trên giường đang chậm rãi mở mắt, Mạc Phi lập tức kích động tới gần, lại phát hiện ra Thư Lạc chỉ đang nhìn về phía trước một cách vô định, con ngươi đen láy không hề nhúc nhích. Nghe thấy bên giường có động tĩnh, cậu thì thào hỏi: “Cô y tá, tối rồi sao? Xin hỏi bây giờ là mấy giờ rồi?”

Mạc Phi cảm giác trong lồng ngực giống như bị kim châm, nước mắt nhất thời không nhịn được liền từ trong hốc mắt rơi xuống. Mặc dù anh biết Thư Lạc đã bị mù, nhưng đến khi chính mình đối diện với sự thật, vẫn cảm thấy cả người vô cùng chấn động, trái tim giống như bị bóp nghẹn, khiến anh không cách nào duy trì được tỉnh táo. Vất vả yên lặng hồi lâu, Mạc Phi lau nước mắt, hít một hơi thật sâu.

“Thư Lạc. ” anh gọi khẽ.

Nhất thời, vẻ mặt Thư Lạc liền đông cứng, tâm tình có chút kích động ra sức gượng ngồi dậy, nhưng lại không có cách nào xác thực được thanh âm mình vừa mới nghe, chỉ có thể mờ mịt luống cuống quay đầu nhìn chung quanh, nhưng những gì mà cậu nhìn thấy vẫn chỉ là một mảnh hắc ám.

“Tiểu Phi? Tiểu Phi? Là anh sao? Tiểu Phi?”

Thư Lạc sốt ruột vươn hai tay quờ quào trong thế giới bóng tối, vô cùng hoảng loạn tìm kiếm, tức thì liền bị một đôi tay ấm áp nắm chặt.

“Thư Lạc, tôi ở đây.”

Mạc Phi cầm tay cậu áp lên mặt mình. Thư Lạc kinh ngạc mở to đôi mắt đã không còn nhìn thấy ánh sáng, ngây ngốc trong chốc lát, thanh âm run rẩy hỏi: “Tiểu Phi... Thực sự... Là anh?”

“Ừ, là tôi.”

Thư Lạc không thể tin được sự thật, vài giây sau, lại dùng đôi tay run run ôm lấy gương mặt Mạc Phi, vành mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Tiểu Phi... Xin anh tha thứ cho tôi được không... Chuyện của An Thế Duy coi như là tôi làm... Xin anh hãy tha thứ cho tôi... Tiểu Phi... Tha thứ cho tôi...”

Mạc Phi nhìn bộ dạng suy yếu đáng thương của đứa trẻ trước mắt, không thể nhịn được nữa liền ôm cậu vào lòng, vừa lắc đầu vừa đau lòng nói: “Đồ ngốc này, đừng nói nữa... Người nên cầu xin tha thứ phải là tôi... Xin lỗi, Thư Lạc, là tôi đã trách lầm cậu... Xin lỗi...”

Được người thương ôm vào trong ngực, lại nghe thấy những lời như vậy, trong nháy mắt, Thư Lạc thất thần rơi lệ. Những giọt nước nóng hổi trong suốt từ trong đôi mắt buồn bã u ám của cậu từng giọt từng giọt rơi xuống. Anh ôm cậu thật chặt, Thư Lạc vùi đầu vào trong lồng ngực ấm áp của Mạc Phi, nước mắt không cách nào kiềm chế được chảy xuống ròng ròng. Trải qua thời gian dài chịu đựng áp lực và ủy khuất, vào thời khắc này, tất cả đều đã được trút bỏ.

Mạc Phi yên lặng ôm lấy cậu, yêu thương vuốt ve, không quan tâm vạt áo trước ngực đã bị nước mắt làm cho ướt đầm. Anh biết, những giọt nước mắt này của Thư Lạc, đều là do lỗi lầm cùng sự ích kỷ của anh mà ra. Tất cả mọi chuyện từ trước đến giờ, đều là Thư Lạc đã nhượng bộ anh một cách vô điều kiện, bao dung anh không chút so đo. Vậy mà anh, lại làm cho cậu bị tổn thương hết lần này tới lần khác, lần sau đau hơn lần trước. Anh cứ tưởng rằng, lúc này đây Thư Lạc sẽ không tha thứ cho anh nữa, không ngờ đứa trẻ này lại ngốc nghếch đến mức khiến cho người khác phải đau lòng.

Đến khi sự xúc động qua đi, tâm tình bình ổn trở lại, Thư Lạc mới ý thức được chính mình có chút thất lễ, sao lại ở trong lòng người mình thích khóc thành ra như vậy, Mạc Phi nhất định sẽ lại nghĩ cậu là một đứa phiền phức ồn ào. Nhưng mà, trước khi đi tới điểm tận cùng của sinh mệnh, có thể được nam nhân mà mình yêu một lần ôm vào trong ngực vuốt ve như vậy, Thư Lạc vẫn cảm thấy hết sức hạnh phúc.

Ngón tay có chút run run nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt Mạc Phi, từng chút từng chút một, từ khóe mắt ướt đầm cho đến sống mũi thẳng tắp, đến đôi môi hơi hé ra, rồi đến chiếc cằm thon gầy xinh đẹp. Bởi vì không thể nhìn thấy, Thư Lạc muốn cẩn thận vuốt ve để hoàn toàn cảm nhận được khí tức của người mình yêu. Mạc Phi ngậm lấy nước mắt, im lặng nhìn cậu.

“Tiểu Phi, đêm nay ở lại bên cạnh tôi được không?”

Mạc Phi mỉm cười.”Đứa ngốc, tôi sẽ luôn ở bên cậu, đến khi cậu xuất viện.”

Thư Lạc bất ngờ sững sốt một chút, nhưng chỉ yếu ớt cười cười, không nói gì.

49. Chương 49

Buổi tối hôm đó, tuyết rơi cả đêm.

Thư Lạc tựa ở đầu giường, vẫn nắm lấy tay Mạc Phi thật chặt. Bọn họ trò chuyện với nhau rất lâu, đa số đều là những chuyện vui vẻ, hai người đều cười nói vô cùng thoải mái. Tất cả, giống như quay ngược lại thời điểm mấy tháng trước, lúc hai người vừa mới quen biết nhau. Khoảng thời gian đó, sau khi ăn tối xong, bọn họ lúc nào cũng ngồi trên sofa nói chuyện phiếm hoặc xem ti vi, bầu không khí vô cùng ấm áp lãng mạn. Những đoạn ngày tháng đó, là những kỷ ức trân quý nhất mà Thư Lạc cất giấu ở tận sâu trong

đáy lòng. Nếu như thời gian có thể dừng lại ở thời khắc ấy, vĩnh viễn không thay đổi, như vậy thật tốt biết bao. Nhưng mà, Thư Lạc biết rõ, nguyện vọng lúc nào cũng tốt đẹp, chỉ tiếc rằng hiện thực và lý tưởng luôn luôn tồn tại khoảng cách. Cậu và Mạc Phi, đã không cách nào quay lại như trước được nữa. Bây giờ, ở trong mắt Mạc Phi, cậu chỉ là một người bệnh đáng thương cần sự đồng cảm thương hại mà thôi.

Ba giờ sáng, nói chuyện tới giữa chừng, Mạc Phi đã cảm thấy vô cùng buồn ngủ, mơ mơ màng màng nằm úp sấp ở bên giường bệnh ngủ mất. Thư Lạc nhẹ nhàng sờ lên tóc của anh, lộ ra nụ cười vô cùng cưng chiều.

“Ngốc, lần nào cũng là người ngủ trước.”

Sau đó, cậu nhẹ giọng thở dài, thần tình trở nên đau thương trống rỗng, lát sau lại chậm rãi thấp giọng nói: “Tiểu Phi, anh biết không, mười hai năm trước, mẹ của tôi cũng đã chết ngay tại bệnh viện này. Đó là một buổi sáng mùa đông giá rét, ở bên ngoài tuyết rơi rất to, mẹ đột nhiên nói với tôi là muốn ăn bánh gạo đường của Hà Ký, thế là tôi vội vã chạy đi mua, nhưng đến khi tôi ôm những chiếc bánh gạo nóng hổi quay về, thì lại nhìn thấy thân thể mẹ từ từ đông cứng lại giống như một con búp bê bị vứt bỏ nằm trên nền tuyết, nhìn thấy máu tươi trên lớp tuyết trắng đã nhuộm thành một mảng đỏ thẫm. Sau đó có người nói với tôi, mẹ đã nhảy từ cửa sổ của tầng mười bảy xuống...”

Thanh âm trầm thấp vô cùng bình tĩnh, giống như nét mặt của Thư Lạc. Thế nhưng khi kể lại đoạn chuyện cũ này, cậu giống như chỉ đang nói chuyện với không khí, bởi vì Mạc Phi đã ngủ say từ rất lâu.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Mạc Phi mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền kinh ngạc phát hiện Thư Lạc cả đêm không hề ngủ, vẫn an tĩnh ngồi ở đầu giường nắm chặt lấy tay anh.

“Tiểu Phi, tôi muốn ăn cháo hải sản của Hoàng Ký. ” cậu nhìn anh mỉm cười nói.

Mạc Phi sững sốt một chút, liền nhớ lại chén cháo nóng hổi mà anh đã từng hắt xuống đất trước kia.

“Được, tôi sẽ đi mua cho cậu. ” Mạc Phi véo véo khuôn mặt cậu, cười nói, “Ngoan, ở chỗ này chờ tôi. Chiều theo khẩu vị của cậu, hai chén có đủ không?”

Thư Lạc cười, “Một chén là đủ rồi.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng đến lúc Mạc Phi chuẩn bị xoay người bước đi, cậu vẫn nắm chặt lấy tay anh không chịu thả ra.

“Tiểu Phi, ôm tôi một cái, có được không?”

Mạc Phi thoáng kinh ngạc, anh dừng lại, vừa mới chuẩn bị cúi người ôm Thư Lạc, thân thể đột nhiên lão đảo, thoáng cái đã bị Thư Lạc mạnh mẽ ôm vào lòng. Cậu dùng sức ôm anh rất chặt, cơ hồ khiến anh không thể thở nổi.

“Tiểu Phi, hứa với tôi, nhất định phải sống thật hạnh phúc nhé.”

Thư Lạc ghé vào bên tai Mạc Phi nói nhỏ, hơi thở có chút hỗn loạn. Sau đó, là một nụ hôn sâu bất ngờ khiến anh không kịp chuẩn bị.

Mạc Phi bị hôn đến có chút sững sờ, ngây người hồi lâu

Cuối cùng, Thư Lạc lưu luyến buông tay anh ra. Nghe thấy thanh âm Mạc Phi đóng cửa phòng, cậu nhện không được rơi lệ. Ở trên đời này, Mạc Phi, chính là điều duy nhất mà cậu còn luyến tiếc.

50. Chương 50

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời bao la đã trở nên quang đãng trong lành. Ánh mặt trời màu cam từ phía chân trời trải rộng xuống mặt đất, chiếu rọi trên nền tuyết trắng xóa mịn mờ, tạo thành một dải ánh sáng vàng kim lấp lánh.

Mạc Phi bước đi trong làn ánh sáng, trái tim tràn ngập nỗi thấp thỏm nhớ mong về chàng trai đang đau ốm kia.

Sau khi mang phần cháo này về, anh dự định sẽ nói với Thư Lạc về chuyện phẫu thuật.

Mặc kệ Thư Lạc đồng ý hay không đồng ý, anh cũng đã quyết định, cho dù có phải đe dọa uy hiếp, anh nhất định phải làm cho cậu ký vào tờ giấy phẫu thuật.

Anh đã từng nói, anh sẽ đi cùng cậu, cho đến khi cậu xuất viện.

Đợi đến khi Thư Lạc bình phục, bọn họ có thể thuê một căn nhà nhỏ cùng nhau sinh sống.

Thư Lạc có thể quay về trường học, quay lại ban nhạc, làm những chuyện cậu thích. Còn anh, cũng sẽ ra ngoài tìm một công việc, mỗi ngày làm điểm tâm cho Thư Lạc xong rồi đi làm, sau khi tan ca sẽ tới siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn trước, chuẩn bị bữa tối, vừa lúc hai người có thể cùng nhau ăn cơm, sau đó sẽ cùng nhau ngồi trước ti vi, tựa vào nhau xem phim truyền hình tám giờ tối, trò chuyện tâm sự, đợi đến cuối tuần, có lẽ sẽ đi xem một bộ phim mới nổi nào đó, xem phim xong có thể xa xỉ một lần, đi dùng cơm ở một nhà hàng cao cấp có người phục vụ, sau đó lại nắm chặt tay nhau cùng đi về nhà.

Cuộc sống gia đình bình thản giản dị như vậy, chính là cuộc sống mà Mạc Phi ao ước nhất.

Không cần tình cảm quá mãnh liệt, cũng không cần sự lãng mạn xa xỉ, chỉ cần niềm hạnh phúc yên bình giống như dòng nước chảy xuôi, cũng đủ nếm trải mùi vị ngọt ngào cả đời.

Nếu như... Nếu như Thư Lạc nguyện ý, anh muốn cả đời này sẽ trôi qua như vậy, an tĩnh cùng cậu chậm rãi già đi...

Mạc Phi không biết tại sao mình lại có những ý nghĩ kỳ quái như vậy, thế nhưng, lúc nghĩ đến những điều này, trong lòng liền cảm giác giống như có một mùi vị ngọt ngào thanh khiết đang chậm rãi chảy qua.

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ miên man, Mạc Phi bước đi trên tuyết rất lâu, xếp hàng chờ trước cửa tiệm hơn mười phút, cuối cùng cũng mang được hai chén cháo hải sản nóng hổi chạy về bệnh viện, nhìn qua căn phòng bệnh trống rỗng không có một bóng người, Thư Lạc không có ở đây.

Liên tục vặn hỏi y tá lẫn bác sĩ, hỏi cả những người qua đường, cũng đã tìm khắp bệnh viện lẫn những con phố lớn ngõ nhỏ gần đó, Mạc Phi vẫn không thể tìm thấy bóng dáng của cậu.

Anh ngàn vạn lần không ngờ, đứa trẻ này lại làm như vậy, từ nay về sau, biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Trong phòng làm việc, bác sỹ điều trị Trình Quân Khả đứng ở trước cửa sổ, nhìn xuống nam nhân gầy yếu đang ở trên tuyết vô cùng hoảng loạn tìm kiếm, còn tùy tiện nắm lấy người qua đường luống cuống hỏi thăm, sau đó quay đầu, nhìn chàng trai đang trốn trong phòng thay quần áo không chịu ra, cười khổ nói: “Cậu ấy tìm cậu đến điên rồi.”

Thư Lạc vẻ mặt buồn bã, không nói gì.

Bác sỹ Trình thở dài.

“Cậu yêu Mạc Phi như vậy, tội gì phải đi dẫn vật cậu ấy đến mức đó.”

Thư Lạc buồn bã cười cười.

“Tôi không muốn bởi vì không chiếm được tình yêu của Mạc Phi, mà cầu xin anh ấy bố thí lòng thương hại. Hơn nữa, tôi biết anh ấy nhất định sẽ thuyết phục tôi phẫu thuật, nhưng bây giờ xác suất thành công chỉ có ba mươi phần trăm. Nếu tôi chết ở trên bàn mổ thì coi như xong, nhưng lỡ như lại biến thành người thực vật...” Thư Lạc cười khổ, “Với sự thiện lương của Mạc Phi, anh ấy nhất định sẽ ôm lấy trách nhiệm chăm sóc tôi... Vận mệnh của Mạc Phi đã đủ đau khổ rồi, tôi không muốn lại trở thành gánh nặng trói buộc anh ấy thêm nữa... Cho nên, biến mất, là phương thức giải quyết tốt nhất.”

Bác sỹ Trình nhìn Thư Lạc, lẩm bẩm nói: “Cậu nghĩ tình cảm mà cậu ấy dành cho cậu chỉ là đồng cảm và thương hại? Thế nhưng, có người nào sẽ vì sự đồng cảm và thương hại, mà không ngần ngại quỳ xuống trước mặt tôi để cầu xin tôi cứu mạng cậu không?”

Thư Lạc bỗng nhiên ngẩn ra, lặng yên thật lâu, không nói gì.

Có lẽ người ngoài không hiểu, nhưng trong lòng cậu thì lại rất rõ ràng, tất cả những chuyện mà cậu đã làm với Mạc Phi, Mạc Phi sẽ không tha thứ cho cậu. Chỉ cần anh không hề hận cậu, đã là may mắn lắm rồi.

Cậu không dám hy vọng điều gì quá xa vời nữa.

Một lát sau, bác sỹ Trình lấy ra tờ giấy phẫu thuật và một cây bút, đưa cho Thư Lạc.

Đây là sự thỏa thuận giữa bọn họ.

Mò mẫm ký xong, Thư Lạc bình tĩnh nói một câu.

“Nếu như tôi vẫn chưa tỉnh lại, xin hãy chấm dứt trị liệu.”

Mặt trời dần ngả về tây, đằng đằng cả một ngày, tìm kiếm vẫn không có kết quả.

Trên nền tuyết trắng xoá mịt mù, bóng hình đơn bạc gầy yếu của Mạc Phi bị ánh tà dương đỏ thẫm như máu kéo dài trên mặt đất.

Nam nhân giống như đã mất đi linh hồn, lão đảo bước đi vài bước, đột nhiên “phịch ” một tiếng, quỳ gục trên nền tuyết tuyết vọng hết lên, thanh âm gào thét đau đớn thảm thiết đến xé nát cõi lòng, cũng mang theo sự bi ai thống khổ đến vô tận.

Thư Lạc, cậu ở đâu...

Thư Lạc, xin cậu đừng trốn tôi nữa mà...

Thư Lạc, cậu có biết không... Tôi rất thích cậu...

Những giọt lệ nóng hổi, từng giọt từng giọt trào ra, thấm vào lớp tuyết lạnh buốt, đôi vai Mạc Phi không ngừng run rẩy, bật khóc nức nở.

Thế nhưng, chàng trai ấy, đã không quay về nữa.

Trong những năm tháng đằng đặc sau đó, Mạc Phi vẫn luôn chờ đợi nhớ mong, bốn mùa luân phiên biến hóa ôm theo niềm tương tư vô tận, thế nhưng vẫn không có cách nào truyền đạt tới đầu bên kia.

Tựa như chỉ cần vừa quay đầu lại, liền có thể nhìn thấy chàng trai anh tuấn rực rỡ như ánh mặt trời ấy, chẳng biết đã biến mất ở phương trời nào.

51. Chương 51

Năm năm sau. Đêm bình an.

Từ lúc Thư Lạc “biến mất”, Mạc Phi liền có thói quen mỗi năm đến đêm bình an là lại tới bờ hồ công viên xem đại hội pháo hoa. Anh luôn luôn đứng ở một chỗ cạnh bờ hồ, nhưng không hề nhìn ngắm những đóa hoa tươi đẹp đang tỏa sáng trong màn đêm, mà chỉ ngơ ngác nhìn về phía lối vào công viên, mỗi lần đứng là đứng cả đêm. Có một năm bởi vì tuyết rơi quá to mà phải hủy bỏ đại hội, Mạc Phi cũng vẫn cố chấp đứng trong cảnh băng tuyết ngập trời mà chờ đợi. Không ai biết nam nhân xinh đẹp yếu ớt này rốt cuộc đang chờ đợi cái gì. Trên mặt anh không có bất kỳ biểu tình nào, chỉ phủ lên một tầng bi thương nhàn nhạt, mà trong ánh mắt xinh đẹp kia, cũng lộ ra một nỗi tuyệt vọng đờn đau.

Những bông hoa nở rộ tô vẽ trên sân khấu đen kịt, rực rỡ như sao trời, lộng lẫy như nhung lụa. Nhưng mà những đóa hoa lửa xinh đẹp tựa như bĩ ngạn kia, phải chăng chỉ là ước nguyện hạnh phúc không thể hoàn thành? Có phải khi sự phồn hoa mất đi, bất chợt xoay người lại, thứ có thể nhìn thấy, cuối cùng chỉ là sự bàng hoàng thê lương?

Pháo hoa hết, dòng người cũng dần tản đi, xung quanh bỗng chốc trở nên buồn bã hiu quạnh. Mạc Phi vẫn cô đơn lặng lẽ đứng ở ven hồ, những cơn gió lạnh thấu xương lướt qua mái tóc, thân thể đã sớm lạnh đến cả người đông cứng run rẩy, nhưng anh vẫn hoàn toàn không phát giác ra.

Đêm bình an năm nay, có lẽ anh sẽ lại đứng ở nơi này cả đêm.

Ngày hai mươi lăm tháng mười hai. Lễ Giáng Sinh.

Bởi vì tối hôm trước cả đêm không ngủ, kết quả liền bị nhiễm phong hàn, Mạc Phi nằm vùi ở trên giường tròn một ngày, không ăn không uống, cũng không muốn động, cả người đầu vầng mắt hoa. Mãi cho đến chạng vạng, đột nhiên nghe thấy có người ấn chuông cửa, anh mới vội vã khoác thêm bộ đồ ngủ xuống giường đi ra mở cửa.

Đang đứng ngoài cửa, là một nam nhân mặc đồng phục màu đỏ, trên tay bê một vài hộp giấy vuông vức.

Nụ cười rất chuyên nghiệp. Dường từ cũng rất chuyên nghiệp.

“Tiên sinh chào ngài, đây là Pizza ngài đã đặt mua. Tổng cộng là một trăm năm mươi hai đồng. Mời ngài ký nhận. Cảm ơn.”

“Đặt mua? ” Mạc Phi sửng sốt một chút, “Xin lỗi, cậu nhầm rồi, tôi không hề đặt mua thứ gì hết.”

“Nhằm? ” nam nhân nghi ngờ nhìn tờ giấy trong tay, “Xin hỏi chỗ của ngài là số ba mươi ba tòa C phòng 2707?”

Mạc Phi mỉm cười.”Chỗ này của tôi là tòa B, tòa C thì xin đi thẳng về phía trước.”

Lúc này, cánh cửa thang máy vừa mới mở ra, một nam nhân trẻ tuổi đeo ghi ta đi tới.

Sau lưng Mạc Phi, một giọng nam trầm thấp êm tai bỗng vang lên.

“Xin lỗi, xin hỏi, đây là Pizza của tôi mà?”

Mạc Phi bỗng dừng cả kinh, ngây người vài giây, đột nhiên quay đầu lại.

Trong khoảnh khắc, hai người đứng gần kề nhau, đôi bên ngơ ngẩn.

~°Oo Chính văn hoàn oO°~

52. Chương 52: Phiên Ngoại

Tôi đã không nhớ rõ, chuyện này rốt cuộc là do ai chủ động.

Lúc tôi ý thức được, quần áo trên người tôi và Thư Lạc đã trở thành một đồng hỗn độn trên mặt đất. Chúng tôi thậm chí còn chưa kịp tiến vào phòng ngủ, áo khoác, áo sơ mi, quần dài, quần lót, trải một đường từ cửa trước tới phòng khách, hai thân thể khát khao ôm hôn quấn chặt lấy nhau, không ngừng thì thầm gọi tên đối phương.

Nam nhân ở trước mắt, đã hoàn toàn vứt bỏ vẻ ngây ngô non nớt của năm năm trước, bờ vai rộng rãi to lớn, đôi tay rắn chắc mạnh mẽ, đường nét cơ thể mượt mà đầy sức sống, cơ bắp săn chắc cường tráng, hoàn toàn lộ ra nét quyến rũ cuốn hút của người đàn ông trưởng thành.

Đây là chàng trai mà tôi đã đau khổ chờ đợi sao? Đây là Thư Lạc mà tôi ngày nhớ đêm mong sao?

Thư Lạc đã trở về? Thư Lạc thực sự đã trở về?

Tôi chăm chú vuốt ve thân thể Thư Lạc, điên cuồng gặm cắn bờ môi cậu ấy, tôi muốn xác nhận độ ấm của cậu ấy, muốn xác nhận sự hiện hữu của cậu ấy, muốn chứng minh rằng, tất cả, không phải là ảo giác.

“Thư Lạc... Thư Lạc... Thật sự là cậu sao... Nói cho tôi biết... Thật sự là cậu sao...”

Nước mắt lại rùng rùng chảy xuống, không thể dừng lại được.

Đầu lưỡi ẩm áp không ngừng liếm lên khóe mắt tôi, xóa đi những giọt nước mắt mặn chát.

“Tiểu Phi, ngoan, không khóc... Xin lỗi, mấy năm nay đã để anh chịu ủy khuất rồi, là tôi không tốt, xin lỗi...”

Thư Lạc ôm lấy thân thể tôi, dịu dàng hôn môi, sau đó nhẹ nhàng áp lên trên sô pha mềm mại, nâng hai chân tôi khoác lên vai cậu ấy, tôi chăm chú ôm lấy cổ Thư Lạc, nhắm mắt lại, cảm thấy vật cứng nóng rực kia đang chậm rãi đẩy vào trong thân thể.

“Tiểu Phi, những lời nói khi nãy, tôi muốn nghe một lần nữa, có được không...”

Thư Lạc ở trong thân thể tôi dùng sức đưa đẩy, dưới ánh trăng sáng vàng vạc, khuôn mặt anh tuần mê người càng trở nên vô cùng quyến rũ, con ngươi đen kịt sâu thẳm như biển đêm. Tôi thở dốc, khẽ than nhẹ, vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Thư Lạc, nước mắt chôn dấu trong lòng nhiều năm qua lại lặng lẽ rơi xuống.

“Thư Lạc... Tôi rất nhớ cậu... Thực sự rất nhớ cậu...”

Thư Lạc ôm chặt cơ thể tôi, liên tục hôn lên những giọt lệ nơi khóe mắt, luật động nơi hạ thể càng trở nên mãnh liệt, mỗi lần đâm chọc lại càng tiến sâu vào bên trong thân thể, khoái cảm sung sướng từ sự cọ xát mạnh mẽ liên rất nhanh bùng phát.

Tôi nhịn không được ưỡn ngực lên ngửa cổ ra sau, từng tiếng thở dốc rên rỉ không ngừng thoát ra từ cổ họng.

“Tiểu Phi... Còn gì nữa... Ngoại trừ nhớ tôi... Còn có gì nữa nào...”

Thư Lạc dán chặt vào tai tôi nỉ non, hơi thở nóng bỏng rót vào trong tai, cả người tôi liền giống như bị dung nham thiêu đốt.

Nước mắt vẫn không thể kìm nén được mà trào ra, bởi vì khoái cảm Thư Lạc mang đến bạo phát đến dục sinh dục tử, cũng bởi vì tình cảm mãnh liệt chôn giấu trong lòng bao nhiêu năm bỗng chốc như vỡ òa.

Tôi khẽ run rẩy, thanh âm đứt quãng ngắt khúc, nức nở nói: “Thư Lạc... Tôi thích cậu... Tôi yêu cậu... Tôi thích cậu... Tôi yêu cậu...”

Thư Lạc yên lặng, không lên tiếng nữa, chỉ là khi nghe tôi nói một câu nói chữ “thích ” một câu nói chữ “yêu”, cậu ấy liền dùng sức đâm vào điểm mẫn cảm trong cơ thể tôi, khiến tôi ngay cả nói chuyện cũng không thể, cuối cùng chỉ có thể cong người lên, thân thể co giật ôm lấy vai Thư Lạc, nương theo nhịp độ và tần suất mãnh liệt của cậu ấy mà thoát ra từng tiếng kêu khóc dâm loạn. Sự tấn công liên tục rất nhanh đã khiến tôi bắn ra lần đầu tiên.

Lúc chất dịch trắng nóng rục vấy lên bụng dưới của tôi và Thư Lạc, hầu như là cùng một lúc, tôi cảm giác được trong cơ thể mình nóng lên, dịch thể nóng bỏng bên dưới cũng phun vào tận sâu trong thân thể.

Tôi kịch liệt thở dốc, vượt ve mồ hôi nhễ nhại trên tấm lưng săn chắc của Thư Lạc. Cậu ấy vẫn chưa rút ra, cứ giữ nguyên tư thế đang giao hợp mà vùi mặt vào cổ tôi, bờ vai có chút run run.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có những giọt nước nóng hổi rơi xuống cần cổ.

Thư Lạc đang khóc. Cậu ấy ôm lấy thân thể tôi cố kiềm nén thanh âm nức nở.

“Thư Lạc.”

Tôi nhẹ nhàng vuốt dọc lưng Thư Lạc, sờ lên mái tóc mềm mại giống như đang đỡ dành một đứa trẻ, dịu dàng hôn lên trán của cậu ấy, nước mắt lại tuôn rơi, nghẹn ngào nói: “Thư Lạc, ngoan.”

Một lát sau, Thư Lạc chậm rãi ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt ướt át giống như một chú chó lớn đang rung rưng, vừa tội nghiệp vừa đáng yêu. Tôi yêu chiều mỉm cười, ngậm lấy nước mắt, nhéo nhéo gương mặt cậu ấy.

“Cái đồ đại ngốc này.”

Thư Lạc cười đến có chút ngượng ngùng, làm nũng nói một câu.

“Tiểu Phi, tôi còn muốn.”

Tôi cảm thấy Thư Lạc ở trong cơ thể tôi lại từ từ cương cứng, thế là, khuôn mặt thoáng ửng hồng, khẽ gật đầu.

“Ừm.”

Không cuồng loạn như lúc này, lần này Thư Lạc rất ôn nhu ôm tôi lên, để tôi ngồi lên trên hông cậu ấy, tư thế đối mặt nhau, Thư Lạc từng chút một ngấu nghiến đôi môi tôi, bắt đầu chậm rãi cử động thắt lưng, luật động trong thân thể tôi từ dưới lên.

Tôi nhắm mắt, mặc cho Thư Lạc ngậm lấy đầu lưỡi của mình, nghe thấy cậu ấy thấp giọng thì thầm: “Tiểu Phi, tôi yêu anh.”

Dường như có một dòng nước ngọt ngào ấm áp đang chảy qua trái tim của nhau.

Thư Lạc, nếu như có thể, tôi muốn chính là như vậy, bình thản cùng cậu chậm rãi già đi.

~°Oo Toàn văn hoàn oO°~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-ngan-yen-hoa>